

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΚΡΙΤΙΚΑ

ΥΠΟ

Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Παρά Γαληνῶ ἐν Τόμ. Ε΄, σελ. 353 ἐκδ. Κυννίου ἀναγι-
νώσκειται :

Οὐ μάχεται μοι, φησίν, ὁ μῦθος λέγων ἐκ τῆς Διὸς κεφα-
λῆς (Γραπτέον «ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς», ὡς φέρεται ἐν
τε ταῖς παλαιοτάταις ἐκδόσεσι καὶ ἐν τῷ Μαρκιανῶ κώδικι)
γεγεννησθαι τὴν Ἄθην, φρόνησιν ὑπάρχουσαν. Οὐ γὰρ αὐτὸ
τοῦτο μόνον εἴρηται κατ' αὐτὸν ἀλλ' ὅτι καταπιὼν τὴν Μητριν
ὁ Ζεὺς καὶ ὡσπερ ἐγκύμων ἐξ αὐτῆς γενόμενος τὴν γεννηθεῖ-
σαν ἐν αὐτῷ κόρην ἀπεκύησε διὰ τῆς κεφαλῆς. Εἰρησθαι δ' οὕτω
φησὶ τὰ κατὰ τὸν μῦθον, ἐπειδὴ τὰς τέχνας ἀπάσας ἐν τῇ
καρδίᾳ συνισταμένας διὰ τὸν λόγον εἰς τὸ φανερόν
ἐκφερόμενοί τινες λόγοι διὰ τῆς κεφαλῆς ἐξίασιν· ἐστὶ
γὰρ καὶ τὸ σῶμα τῆς κεφαλῆς μόριον.

Τὸ προφανῶς διεφθαρμένον καὶ ὄλως ἀδιανόητον ὑπάρχον
μέρος τῆς παρατεθείσης περιχοπῆς ἐπανορθοῦται, νομίζομεν,
κάλιστα καὶ παντὶ καταληπτὸν ἀποβαίνει μεταγραφόμενον:
«ἐπειδὴ τὰς τέχνας ἀπάσας ἐν τῇ καρδίᾳ συνισταμένας διὰ
τῶν λόγων εἰς τὸ φανερόν ἐκφέρομεν, οἵτινες λόγοι διὰ
τῆς κεφαλῆς ἐξίασιν».

Συχνάκις δ' ἐπαναλαμβάνει ὁ Γαληνὸς μετὰ τὴν ἀναφορι-
κὴν ἀντωνυμίαν ὅστις τὸ ὄνομα εἰς ὃ αὕτη ἀναφέρεται λέ-

γων «εἰς τὸν τένοντα — ὅστις τένων» καὶ «ἄλλος μῦς — ὄντινα μῦν» καὶ «συνδέσμου τινός — ὄντινα σύνδεσμον» καὶ «ὁ προσαγορευόμενος τένων — ὅστις τένων» καὶ «καυλόν τινα — ὄντινα καυλόν» καὶ «κατὰ τὴν ὀγδόην νύκτα — ἦντινα νύκτα» καὶ «λιγνύν τινα — ἦτις λιγνύς» καὶ «διὰ τῆς ῥινὸς μόνης — ἦτις ῥίς» καὶ «καμπήν τινα — ἦντινα καμπήν» καὶ «ἡ τοιαύτη κρίσις — ἦντινα κρίσιν» καὶ «ὀρθόπνοιαν — ἦτις ὀρθόπνοια», κτλ. Καὶ ἄλλοτε μὲν λόγος σαφηνείας ὑπαγορεύει τὴν ἐπανάληψιν ταύτην, ἄλλοτε δ' οὐδεμία ἀνάγκη φαίνεται αὐτῆς, ὡς ἐν τῷ ἀρτίως διορθωθέντι χωρίῳ.

Τόμ. Β', σελ. 240 «εἰς τὸν τένοντα δὲ οὐ μετὰ πολὺ τελευτῶν, ὅστις τέων παρκαπέφυκε τῷ προειρημένῳ μὲν τῷ τοὺς δύο δακτύλους κινουόντι». σελ. 246 «ἔστι δὲ καὶ ἄλλος μῦς ἔνδον τοῦ πῆχους — τέτκαται δὲ ἐπιπολῆς ἔνδον τῆς χειρὸς ὑπὸ τῷ δέρματι μεταξὺ πῆχεώς τε καὶ κερπίδος, ὄντινα μῦν εἰς τένοντα πλατὺν ἔφην τελευτῶντα τῷ ψιλῷ τῶν τριχῶν ὑποφύεσθαι τῆς χειρὸς». Περβ. καὶ σελ. 257 καὶ σελ. 321.

Τόμ. Γ', σελ. 678 «τὰ δ' ἄνωθεν ὑπὸ λεπτοῦ μὲν τινος ἡμέρος, οὐ μὴν ἀρρώστου γε, σκέπεται συναπτομένου τοῖς γλουτίοις ἐκατέρωθεν, ὅστις ἡμῶν ἄχρι τῆς ὀπίσω κοιλίης ἐκτεταμένος τὸ κάτω πέρασ ἐστὶ τῆς σκοληκοειδοῦς ἐπιφύσεως».

Τόμ. Δ', σελ. 585 «τί δὴ θυμωστόν ἐστι καὶ τῶν ὄρχων εἰς ὄλον τὸ σῶμα διακίδοσθαί τινα δύναμις, οἷα τοῖς μὲν νεύροις αἰσθήσεώς τε καὶ κινήσεως ἐξ ἐγκεφάλου, ταῖς δ' ἀρτηρίαις τοῦ σφύζειν ἐκ καρδίας; ἦτις δύναμις ἐν μὲν τοῖς ἄρρσιν εὐρωστίας τε καὶ ἀρρσνότητος, ἐν δὲ τοῖς θήλεσιν αὐτῆς τῆς θηλύτητός ἐστιν αἰτία». Γραπτέον «αὐ τῆς θηλύτητός ἐστιν αἰτία»¹.

Τόμ. Ε', σελ. 209 «ἐκφύεται τοῦ σώματος τοῦ μῦς ὁ προσαγορευόμενος τέων» οὕτω γὰρ οὐχ Ἰπποκράτης μόνον ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος αὐτὸν ὀνομάζουσιν ὅστις τέων ὀργάνων ἐκφυόμενος ἀνάλογον ἔξει τῷ

¹ Παρ' Ὀρειβάσιω Τόμ. Γ', σελ. 46 φέρεται «ἐν δὲ τοῖς θήλεσιν αὐτῆς αἰτία τῆς θηλύτητός ἐστι».

τοῦ μοχλοῦ πέρσῃ τῷ ψάβοντι τῶν βερῶν». Πρβ. καὶ σελ. 657.

Τόμ. Γ', σελ. 657 «κατὰ δὲ τὸ ἔχρ εἴωθε *καυλῶν* τινα γενῶν (ἢ ῥαφανίς) εἰς ὕψος ἀνερχόμενον, ὡσπερ τᾶλλα τὰ μέλλοντα καυλοφορήσειν, ὄντινα *καυλῶν* ἔφοντες ἐσθίουσι δι' ἑλαίου τε καὶ γάρου καὶ ὄζου». Ἀναγνωστέον δ' ἴσως *ἀνερχομένη*, τουτέστιν «εἰς ὕψος ἀνερχομένη (ἢ ῥαφανίς), ὡσπερ τᾶλλα τὰ μέλλοντα καυλοφορήσειν (*ἀνέρχεται* δηλ.)».

Τόμ. Ζ', σελ. 361 «αὐθις ὑπῆρξατο κατὰ τὴν ὀγδόην νύκτα δευτέρως ὥρας, ἦντινα νύκτα κατὰσχῶν ὄλην περῆκμασε κατὰ τὴν ἑξῆς ἡμέραν τὴν ἐνάτην».

Τόμ. Η', σελ. 227 «καὶ κατὰ τοῦτο *λιγνύν* τινα γενῶν πέφυκεν, ὡσπερ καὶ τοῖς λύχνοις τοῦλαιον, ἧτις *λιγνύς* συνδιεκπίπτουσα τοῖς ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἀφικνουμένοις ἀγγείοις αἰτία γίνεται τῶν φαντασμάτων αὐτοῖς». Πρβ. καὶ σελ. 275.

Τόμ. Θ', σελ. 324 «*καμπήν* τινα ρκίνεται κατὰ τὸ ὕψος ἔχειν ὁ σφυγμός, οὐ κύκλου περιφέρειαν, ἦντινα *καμπήν* οὐ κακῶς ὁ Ἀρχιγένης ὀνομάζει γωνίωσιν». Πρβ. καὶ σελ. 482.

Τόμ. ΙΙ', σελ. 111 «διὰ μέσης δὲ τινος ἐτέρας *διαθέσεως*, ἦντινα *διάθεσιν* Ἐρασίστρατος μὲν ἐτέρως, Ἀσκληπιάδης δ' ἐτέρως, οἱ πνευματικοὶ δ' ὀνομασθέντες ἰατροὶ κατ' ἄλλον τρόπον προτίθενται (Γρ. *ἸΠοτίθενται*) γίνεσθαι». Πρβ. καὶ σελ. 792.

Τόμ. ΙΓ', σελ. 610 «τὸ δὲ πεπηγὸς ὄμμα διὰ τὴν *ἀκινησίαν* γίνεται τῶν κινούντων τὸν ὀφθαλμὸν μυῶν, ἧτις *ἀκινησία* διὰ περῶσιν ἢ τᾶσιν ἰσόρροπον ἀπάντων αὐτοῦ γίνεται τῶν μυῶν».

Τόμ. ΙΖ', μέρ. α', σελ. 457 «γίνεται δὲ ὁ τοιοῦτος ὕπνος ἐπὶ ψύξει τοῦ πρώτου αἰσθητικοῦ, τουτέστι τοῦ ἐγκεφάλου, ἧτις ψύξις τὰ ληθουργικὰ πάθη ποιεῖ». Πρβ. καὶ σελ. 607.

Τόμ. ΙΗ', μέρ. α', σελ. 750 «ὁ δὲ Ἰπποκράτης νῦν ἐκ μεταφορᾶς κέχρηται τῇ προσηγορίᾳ τὰς ἐκτεταμημένους (Γρ. *ἘΝτεταμημένους*) τῷ βάρῳ κοιλότητος ἐρμηνεύσαι βουλόμενος ἕνεκα τοῦ στηρίζεσθαι κατ' αὐτὰς τοὺς μοχλοῦς, ἄστινας *κοιλότητος* ἀξιοῖ μάλιστα μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ξύλου, τουτέστι τῷ κάτω, διχγλύψαι».

Τόμ. ΙΘ', σελ. 370 «σπέρμα ἐστὶν ἡ συνεσπαρμένη δύναμις ἐν ὑγρῷ περιέχουσα τούτου τὸν λόγον, ἧτις *δύναμις*—ἐξαπλοῦται εἰς γένεσιν ἀνθρώπου». Μετακτωποῦτον δ' ἴσως τὸ *Στ' Ἐσπαρμένη* εἰς τὸ

ἸΝεοπαρμένῃ, ὡς καὶ τὸ ἐν σελ. 165 «τὸ ἐν τοῖς πυρίττις πῦρ καὶ τὸ ἐν (τῇ) τιτάνῳ ΣΥΝεοπαρμένον» εἰς τὸ ἸΝεοπαρμένον. Πρὸς. Τόμ. Β', σελ. 240 «τὸ δ' οὖν ὄρυγμα τοῦτο κατὰ βραχὺ διωρύχθῃ παρ' αὐτῶν ἤκουον ΣΥΝ ἔτεσι πολλοῖς». Γραπτέον «ἸΝ ἔτεσι πολλοῖς». Καὶ τὸ ἐν Τόμ. ΙΔ', σελ. 15 «ΣΥΝάμιλλος κατ' ἀρετὴν ὑπάρχων τῷ Φακλερίῳ» γραφικὸν ἡμῖν σφάλμα φαίνεται ἀντὶ τοῦ ἸΝάμιλλος. Ἴδε Στράβωνα σελ. 243 «ἤδη δὲ καὶ ὁ Συρρεντίνος (οἶνος) ἐνάμιλλος καθίσταται τούτοις» καὶ σελ. 268 «οὐ Μεσσήνιον καλοῦσι τὸν οἶνον ἀλλὰ Μαμερτίνον τοῖς ἀρίστοις ἐνάμιλλον ὄντα τῶν Ἰταλικῶν» καὶ σελ. 535 «ὥστε καὶ ἔλαιον φέρειν καὶ τὸν Μοναζίτην οἶνον τοῖς Ἑλληνικοῖς ἐνάμιλλον», κτλ.

Ἐν Τόμ. Δ', σελ. 684 κεῖται μὲν καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἡ λέξις εἰς ἣν μέλλει παρατήρησις δι' ἀναφορικοῦ κώλου νὰ ἐπενεχθῇ, ἤγουν «ἐπικουρίας δεῖται τῆς ἐξ ἀλλήλων»· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δηλούμενον ὑπ' αὐτῆς εἶνε πολλαπλοῦν, γίνεται ἐν τοῖς ἔπειτα χρῆσις τοῦ πλῆθυντικοῦ «ἕστινας ἐπικουρίας ὅσαι τέ εἰσι καὶ ὅποῖαι μὴ ὅτι τῶν φιλοσόφων τις εὔρειν ἀκριβῶς ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἱατρῶν ὅσοι χωρὶς ἀνατομῆς ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν ἤκουον». Τὸ ἐν Τόμ. Γ', σελ. 764 φερόμενον «οὔτοι παχυγυμότεροι πάντων εἰσὶ μετὰ τοῦ καὶ γλισχρότητος ὀλίγον μετέχειν, ὄντινα γυμῶν οἱ περὶ Πραξάγορον τε καὶ Φιλότημον ὀνομάζειν εἰώθησι κολλώδη» δύναται εὐλογώτατα νὰ ὑποληφθῇ ἰσοδύναμον τῷ «οὔτοι παχύτερον πάντων γυμῶν ἔχουσι μετὰ τοῦ καὶ γλισχρότητος ὀλίγον μετέχειν, ὅτινα γυμῶν κτέ.». Καθ' ὁμοίον τινα τρόπον λέγεται ἐν Τόμ. Α', σελ. 30 «ἔνιοι δ' ἐπὶ πλεῖον ἤκουσιν ἡλιζίας, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ γηρῶσιν οὐδέ, κλν ἐφίκωνται ποτε (Γρ. «Ἀφίκωνται ποτε») εἰς τοῦτο, τῶν Ὀμηρικῶν οὐδὲν ἀπολείπονται Λιτῶν». Πολλὰ ἄλλα τῆς τοιαύτης χρήσεως παραδείγματα θὰ καταλέξωμεν ἐν ἑτέρῳ τόμῳ. Συνήθης δὲ τῷ Ἑλληνῷ ὑπάρχει ἡ σύνταξις τοῦ συγκριτικοῦ μετὰ τῆς πλῆθυντικῆς γενικῆς πάντων ἢ ἀπάντων, ἄλλοτε μὲν καθ' ἐξυτὴν ἐκπεφομένης, ἄλλοτε δὲ μετὰ τοῦ προσήκοντος ὀνόματος ἢ ἀντωνυμίας, ὡς πάντων σχηματῶν δυσπαθέστερον, πάντων τῶν ἀρτων βραδύτερον, πάντων ἐκείνων ἀκριβέστερον, τὰ γὰρ ἀπάντων λεπτομερέστερα καὶ μαλακώτερα καὶ εἰκτικώτερα, κτλ. τῶν ἄλλων ἀπάντων ἐχθῶν μᾶλλον, πάντων γὰρ τούτων τὸ γάρδινον μύρον μᾶλλον θερ-

μαίρει, μαλαχθῆναι δέονται πάντων μᾶλλον, ἐχρήν γὰρ δήπου μᾶλλον ἀπάντων αὐτὸ μεταβολῆς ἀκριβοῦς τυχεῖν, κτλ.

Εἶπομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὅτι συχνὴ παρὰ τῷ Γαληνῷ εἶνε ἢ μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν ὅστις ἐπανάληψις τοῦ ὀνόματος εἰς ὃ αὕτη ἀναφέρεται. Παρατηροῦμεν δὲ νῦν ὅτι οὐχὶ πάντοτε ἢ σύνθετος ἀντωνυμία ὅστις ὑπ' αὐτοῦ παραλαμβάνεται ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἡ ἀπλήθῃ ὅς, οἷον «τέτταρας τένοντας — ὑφ' ὧν τενόντων» καὶ «τὸ προσῆκον σχῆμα — δι' ὃ σχῆμα» καὶ «διὰ τοῦ τραχήλου τῆς κύστεως — ὧν τράχηλον», κτλ.

Τόμ. Β', σελ. 249 «ἢ μὲν ἐτέρω τέτταρας ἀποφύει τένοντας ἐμφυμένους τοῖς δικτύοις ἅπασιν πλὴν τοῦ μεγάλου κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας φάλαγγος, ὑφ' ὧν τενόντων κἀμπετεται τὸ δεύτερον ἄρθρον αὐτῶν».

Τόμ. Γ', σελ. 418 «καὶ μετὰ τὴν τοιούτην τρεῖς ἐπὶ τὸ λουτρον ἄγων, ἐφ' ᾧ λουτρῷ τροφήν μὲν εὐθέως οὐ προσέφερον».

Τόμ. Ζ', σελ. 535 «πότερον δὲ κινεῖσθαι μόνον ἐπιέμενον ἢ καὶ ἡσυχάζει, σκέψασθε ἐτέρω οὐ μικρῆς διωρισμένης ἡμῖν ἐν τοῖς περιμυῶν κινήσεως, ἧς ἄνευ σκέψασθε οὔτε διάθεσιν οὔτε πεπονθότα τόπον ἀκριβῶς ἔστι διαγινῶναι κατὰ τὰς τοῦ βάρους αἰσθήσεις».

Τόμ. Η', σελ. 230 «εἰς δὲ τὰ κάτω μέρη τοῦ προσώπου πάντα τὰ καθ' ὅλον τὸ ζῶον ἀπὸ θιγέρου μέρους τοῦ ὀπισθεν, ἐξ οὗ μέρους ἔστι καὶ ἡ συζυγία τῶν ἐπὶ τοῖς τῆς γλώττης μῦς ἀφικνουμένων νεύρων».

Τόμ. ΙΑ', σελ. 128 «ἐξ ἧς γὰρ μόνον φυλάττης τὸ προσῆκον σχῆμα τῶν πεπονθότων μορίων, δι' ὃ σχῆμα δυνήσῃ ποτὲ καὶ τὸν ἀνάστροπον κόλπον ἐργάσασθαι κατάρροπον».

Τόμ. ΙΙΙ', μέρ. α', σελ. 521 «ἄλλο δὲ ἔχον θέσιν ἐγκαρσίαν ἔχον ὡς πρὸς τὸν ἰστίον, ἐξ οὗ ἔχον τὸ ἰστίον ἐξήπτει».

Τόμ. ΙΘ', σελ. 363 «κακείθεν ἐξέρχεται διὰ τοῦ τραχήλου τῆς κύστεως, δι' τράχηλον καὶ οὐρήθρον ἐκάλουν διὰ τὸ ἐκείθεν φέρεσθαι τὸ οὖρον».

Ἐν Τόμ. Γ', σελ. 87 κείκει «καὶ τὴν ἀλλοίωσιν ἐτοιματέρην καὶ

τὴν ὀρέψιν βελτίονα καὶ χύσει ἀπάντων τῶν σωματίων, ἐφ' ἣ χύσει τὰ μὲν στερεὰ μολύβδου, τὰ δὲ ὑγρὰ λεπτόνεσθαι, τοὺς πόρους δ' εὐρεῖς γίνεσθαι συμβαίνει». Φαίνεται δ' ὅτι οὐχὶ σωματίων ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ ἐγράφη ἀλλὰ περιτωμάτων, ὡς ἐν Τόμ. ΙΘ', σελ. 691 «καὶ ἡ βελτίων ὀρέψις καὶ ἡ τῶν περιτωμάτων χύσις, ἐφ' ἣ χύσει τὰ μὲν στερεὰ τῶν σωματίων μολύβδου συμβαίνει κτέ.».

Ἄξιον παραθέσεως εἶνε καὶ τὸ ἐν τῷ β' μέρει τοῦ ΙΗ' τόμου ἀπαντῶντα χωρὶς «ἔχεις δ' αὐτοὺς καὶ τῇ τῶν μυῶν ἀνατομῇ γεγραμμένους, ἐν ᾧ βιβλίῳ συντομώτερον ἢ ἐν ταῖς ἀνατομικαῖς ἐγχειρήσεσιν ἀπάντων τῶν ἐν τῷ σώματι μυῶν ἡ φύσις ἐρμηνεύεται» (σελ. 361) καὶ «γίνεται πάθος ὃ καλεῖται ὀρθόβωσις, ἐξ οὗ παθήματος ἐγγενομένου τῷ αἵματι ὀρθόβωσις μὲν ἦδη τὸ αἷμα καλεῖται καὶ ἔστι, κτέ.» (σελ. 446).

Καὶ τοῦτο δὲ τις ἐκ τῶν προκατελεγμένων παραδειγμάτων διδάσκειται, ὅτι προσφιλὴς τῷ Γαληνῷ ὑπάρχει ἡ χρῆσις τῆς συνθέτου ἀντωνυμίας ὅστις ἀντὶ τῆς ὄς. Ἄσμενοι δὲ καὶ ἄλλα τῆς χρήσεως ταύτης μαρτύρια ἐκ τοῦ Γαληνοῦ θὰ παρεπιθέμεθα, ἂν μὴ ἄκαιρον τὸ πρᾶγμα ἐν τῷ παρόντι ἐνομιζόμεν. Ἔχομεν δὲ πάμπολλα ἐξ αὐτοῦ συνηγμένα.

Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ποιοῦνται ἐνίοτε μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος πρὸς ὃ αὐτὴ ἔχει τὴν ἀπότασιν. Ἄρχομεθα δὲ νῦν μνημονεύοντες ἐκ μὲν τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς τὸ «ἐφθέγετο πολλῶν παρουσῶν γλώττη Λατίνη φωνὴν εὐσύνετόν τε καὶ γεγωνόν, ἧς ἐστὶ φωνῆς ἐξερμηνευόμενος ὁ νοῦς εἰς τὴν Ἑλλάδα διάλεκτον τοιόσδε» καὶ τὸ «ἐν τε τῷ περὶ Συμμοριῶν ἐπιγραφομένῳ λόγῳ, ὅσπερ λόγος εἰκότως ἂν καὶ δικαίως ἐπιγράφοιτο περὶ τῶν βασιλικῶν», ἐκ δὲ τοῦ Στράβωνος τὸ «οἷς εἰς τὴν Ῥώμην πρόκειται ὁδός· δύο δὲ εἰσι, μία μὲν ἡμιονικὴ (ὁδός) διὰ Πευκετίων — καὶ Δαυνίων καὶ Σαυνιτῶν μέχρι Βενεουεντοῦ, ἐφ' ἣ ὁδῷ Ἐγνατία πόλις, κτέ.», ἐκ δὲ τοῦ Πάππου τοῦ Ἀλεξανδρέως τὸ «κατὰ τι σῆ-

μεῖον αἰεὶ συμμεθιστάμενον αὐταῖς, ὑφ' οὗ σημείου γράφεται τις κτέ.» καὶ τὸ «παύεται γὰρ ἡ τομὴ πρὸ τῆς ἐπὶ τὴν ΛΔ ἐφαρμογῆς, ἥπερ τομὴ πέρασ αὖ ἐγένετο τῆς γραμμῆς», ἐκ δὲ τοῦ Ὠριγένους τὸ «ἡ γὰρ βασιλεία αὐτοῦ ἐστὶν ἡ Θεωρία πάντων τῶν γεγονότων καὶ γενησομένων αἰώνων, δι' ἧς Θεωρίας καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται» καὶ τὸ «δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ εἰς τὰ δοκοῦντα ἐνεργέστερα τῶν νομιζομένων ἱερῶν κατακλίσεις περιέργους γεγονέναι — ἄστινας κατακλίσεις οἱ τῆ τῶν δαιμόνων διὰ μαγανείας Θεραπεία σχολάζοντες πεποίηται». Ἐἶνε δὲ τὸ κατακλίσεις πλημμυλῆς γραφῆ τοῦ κατακλήσεις. Ἐν τοῖς Βεκκήρου Ἀνεκδότοις ἀναγινώσκειται «Πτολεμαῖος ὁ περιπατητικὸς καὶ ἄλλοι τινὲς ἐγκαλοῦσι Διονυσίῳ ἐμπειρίαν εἰρηκῶτι τὴν λογικωτάτην γραμματικὴν, ἥτις, ἐμπειρία φημί, τῶν ὡσαύτως ἐχόντων πραγμάτων ἐστὶ τήρησις τε καὶ μνήμη ἄλογος». Εὐρίσκονται δὲ καὶ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρήσεις, ὅποταί αἱ τοῦ Κλήμεντος «Ὅπερ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἐδήλωσεν εἰπὼν τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλὴν ἀποδιδότω, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνή τῷ ἀνδρί. Μεθ' ἣν ἐκτισιν κατὰ τὴν οἰκουρίαν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ πίστιν βοηθῶς» καὶ «Λύτικα οἱ στρωματεῖς ἡμῶν κατὰ τὸν γεωργὸν Ἱμοκλέους τοῦ κωμικοῦ σὺκ', ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι προσοδεύουσι, καθάπερ ἐκ παμφόρου χωρίου. Δι' ἣν εὐχαρπίαν ἐπιφέρει, κτέ.» καὶ ἡ τοῦ Στράβωνος «πλέον δ' ἡ τριπλάσιον ἐν ἀριστερᾷ πλέοντι μέχρι τοῦ Ἰαννίδος, ἐν ᾧ παράπλω καὶ ὁ ἰσθμὸς ἴδρυται» καὶ ἡ τοῦ Γαληνοῦ «ἐφ' οὗ μῆθ' ἔλκος ἐγένετο μῆτ' ὄστοῦν ἐγυμνώθη μῆτ' αὐτὸ τὸ κατεαγὸς ὄστοῦν πολυειδῶς συνετρίβη, ὃν περ δὴ τρόπον κατάγματος οἱ νεώτεροι προσαγορεύουσιν ἀλφριτηδόν». Ἀναγνωστέον δὲ «μῆτ' αὖ τὸ κατεαγὸς ὄστοῦν» ἀντὶ τοῦ «μῆτ' αὐτὸ τὸ κατεαγὸς ὄστοῦν».

Παρ' Ἱπποκράτει ἐν τῷ περὶ Ἀέρων Ὑδάτων Τόπων ἀντὶ τοῦ κοινῶς φερομένου «καὶ ἀπὸ ποταμῶν μεγάλων, εἰς οὓς ποταμοὺς ἕτεροι ἐμβάλλουσι» ἐξέδωκαν ὁ τε Λιτραῖος καὶ ὁ Ἐρμερίσιος καθ' ὑφήγησιν τοῦ Κοραῆ «εἰς οὓς ποταμοὶ

ἔτεροι ἐμβάλλουσι». Τὴν κοινὴν γραφὴν βλέπει τις καὶ παρὰ Γαληνῷ μνημονεύοντι τὴν Ἴπποκράτειον ῥῆσιν ἐν τῷ Γ' τῶν εἰς τὸ περὶ Λυμῶν Ἴπποκράτους Ὑπομνημάτων.

Ἄναγκαῖον δ' εἶνε νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἀντὶ τοῦ «ἐπειδὴ τὰς τέχνας ἀπάσας ἐν τῇ καρδίᾳ συνισταμένας διὰ τὸν λόγον εἰς τὸ φανερόν ἐκφερόμενοί τινες λόγοι διὰ τῆς κεφαλῆς ἐξίασιν» ἐν ἄλλαις ἐκδόσεσι καὶ ἐν τῷ Μαρκιανῷ κώδικι φέρεται ἐξιάσιν, ὅπερ παρέλαβεν ὁ νέος ἐκδότης τοῦ περὶ τῶν Ἴπποκράτους καὶ Πλάτωνος Δογμάτων βιβλίου τοῦ Γαληνοῦ γραφῶν (Τόμ. Α', σελ. 46):

Etiā alio loco apice falso apposito Charterius sententiam corruptit. Pag. 354 post init. et ille et Kuehnii scripserunt: τὰς τέχνας ἀπάσας ἐν τῇ καρδίᾳ συνισταμένας διὰ τὸν λόγον εἰς τὸ φανερόν ἐκφερόμενοί τινες λόγοι διὰ τῆς κεφαλῆς ἐξίασιν. MAB recto: ἐξιάσιν i. e. emittunt.

Ἄλλ' οὐδεμίαν οὐδαμῶς εὐλογον ἐξήγησιν ἐπιδέχεται ἢ ἀλοχότως προσενηγεμένη ῥῆσις «ἐπειδὴ τὰς τέχνας ἀπάσας ἐν τῇ καρδίᾳ συνισταμένας διὰ τὸν λόγον εἰς τὸ φανερόν ἐκφερόμενοί τινες λόγοι διὰ τῆς κεφαλῆς ἐξίασιν», πᾶς δέ τις, νομίζομεν, ἀδυνατῶν νὰ νοῆ τὰ ἀδιανόητα ἄνευ τινὸς ὄκνου θὰ ἐγχρίνη τὴν ὑφ' ἡμῶν γενομένην ἀνάγνωσιν, καθ' ἣν μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ Χαρτερίου καὶ τοῦ Κυννίου γεγραμμένον ἐξίασιν, τουτέστιν ἐξέρχονται, ἀποδείκνυται ὑγιῶς ἔχον.

Μομφῆς ἄξιός εἶνε ὁ Κύννιος ὅτι ἐν ἄλλοις τοῦ Γαληνοῦ τόποις δὲν ἀποκατέστησε τὸν προπερισπῶμενον τύπον ἀλλ' ἐξέδωκε

συνίασι-σιν	ἀντὶ τοῦ	συνιάσι-σιν
ἐπανίασιν	ἀντὶ τοῦ	ἐπανιάσιν
προσενίασιν	ἀντὶ τοῦ	προσενιάσιν
ἐνίασιν	ἀντὶ τοῦ	ἐνιάσιν ἢ ἐνιάσι.

Τόμ. Α', σελ. 86 «εἰ μὴ συνίασιν οὕτως ἐναργοῦς πράγματος». σελ. 535 «οὐθ' ὅπως εἴρηται ταῦτα συνίασιν». Τόμ. Α', σελ. 803 «οὐθ' ὅπως τοῦτο γίνεται συνίασιν». Τόμ. Δ',

σελ. 166 «ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐ συνίασιν οὔτοι δύο κινήσεων ἀρχὰς ποιῶντες ἀλλήλαις μαχομένας». Τόμ. Ζ', σελ. 900 «καίτοι κἀνταῦθα παρακούοντες τινες ἐξ ὧν αὐτοὶ μὴ συνίασιν ἐπανορθοῦνται καὶ μεταγράφειν τὴν λέξιν τολμῶσιν». Τόμ. Η', σελ. 477 «ἐξ ὧν αὐτοὶ μὴ συνίασι τῶν ὀρθῶς λεγομένων καταγινώσκοντες». Τόμ. Ι', σελ. 136 «εἰ προστιθέντες τὸ ἦ καὶ τὸ ταύτη μὴδ' ὧν αὐτοὶ φθέγγονται συνίασιν». σελ. 460 «καὶ ὡς οὐδὲν ὧν φθέγγονται συνίασιν ἐνιοὶ τῶν λογικοῦς ἑαυτοὺς ὀνομαζόντων». Τόμ. ΙΘ', σελ. 63 «εἰ μὴ συνίασιν ὅτι πλείω παραλείπουσιν ὧν διδάσκουσι». Ὁρθῶς ἀναγινώσκειται ἐν Τόμ. Η', σελ. 642 «εἰ μὴδ' ὅτι περὶ ὀνόματος ἐρίζουσι συνίασιν» καὶ σελ. 824 «οὔτοι δ' οὐ συνίασιν αὐτοῦ» καὶ ἐν Τόμ. Θ', σελ. 168 «ἐξ ὧν αὐτοὶ (μὴ) συνίασι τῶν ὀρθῶς λεγόντων (Γρ. λεγομένων) καταγινώσκοντες».

Τόμ. Ζ', σελ. 153 «ῥήγνυνται γοῦν, ἂν τ' εἰς ὑγρὸν καὶ νοτιῶδες ἂν τ' εἰς ξηρὸν καὶ ἀχμῶδες οἶκημα τεταμέναι κατατεθῶσι καὶ διὰ τοῦτ' ἐπανίασιν αὐτὰς οἱ τεχνῖται πρὶν κατατίθεσθαι».

Τόμ. ΙΑ', σελ. 129 «τινὲς μὲν δὴ κοινίαν στακτὴν προσενίασιν ἐξελέγχοντες ἑαυτοὺς ἐφ' οἷς ἐνέισαν ἔμπροσθεν φαρμάκοις ὑποσαρκοῦντες τὸν κόλπον».

Τόμ. ΙΒ', σελ. 285 «ἀλλὰ καὶ τοῖς αἰδοίοις, ὅταν οὔτω πάσχη, τὸ οὔρον ἐνίασιν καὶ τοῖς πυορροοῦσιν ὡσί».

Εὐρίσκειται δὲ γεγραμμένον ἐν τοῖς τοῦ Γαληνοῦ καὶ «βῆχες μὲν οὐδὲν ὀνίνασι τὴν κεφαλὴν» (Τόμ. Ζ', σελ. 172) καὶ «ἅπασαι γὰρ ὀνίνασι τὰ πυρίκαυτα παραχρῆμα παραχρῆμα δι' ὄξους ἢ ὄξυκράτους» (Τόμ. ΙΒ', σελ. 183) καὶ «τινὲς μὲν γὰρ τοὺς λιθιῶντας νεφροὺς ὀνίνασιν» (Τόμ. Η', σελ. 321) ἀντὶ τοῦ ὀνίνασι καὶ ὀνίνασιν (Πρβ. καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 696). Ἀλλὰ περὶ τῶν τοιούτων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας θὰ διαλάβωμεν ἀλλαγῶν.

Περὶ Σπράβωνι σελ. 144 ὁρθῶς ἔγραψεν ὁ Μεινέκιος «καὶ δὴ καὶ

γκλῆς ἀγρίας — τρέφουσιν ἐπίτηδες, ἃς φιμώσαντες παριῶσιν εἰς τὰς ὀπάζ» ἀντὶ τοῦ παρίῶσιν, ἤγουν πικρέρονται¹. Καὶ τὸ ἐν σελ. 514 «πρὸς δὲ τῇ σμικρότητι δασεῖα καὶ ὀρεινὴ ἐστὶ καὶ ἄπορος, ὥστε διὰ τοῦτο δρόμῳ διεξιῶσι τὸν ἐκυτῶν οἱ βασιλεῖς ὄχλον, οὐ δυναμένης τρέφειν τῆς χώρας οὐδ' ἐπὶ μικρόν» κακῶς ὑπὸ τῶν μεταγραφῶν τονισθὲν ἐγένετο διεξιῶσι (ἢ ἐξίῶσι), τουτέστι διεξέρχονται. Ἐν τοῖς εἰς Σοφοκλέος Σχολίους Τόμ. Β', σελ. 351 Ὁξ. φέρεται «Οὐ μόνον διεξέρχομαι ἀλλὰ καὶ ἐξέρχομαι χωρὶς τῆς ΔΙΑ φωνῆς, ὡς ἐνταῦθα' καὶ Εὐριπίδης

ὄνητοι γὰρ ἐξίῶσι πάντα δὴ κάλων.

Τὸ χωρίον τοῦ Εὐριπίδου κεῖται ἐν τῇ Μηδείᾳ στίχ. 278, ἡ δὲ γνησίαι αὐτοῦ γραφὴ εἶνε:

ἐχθροὶ γὰρ ἐξίῶσι πάντα δὴ κάλων².

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐν τοῖς Ἰθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου φέρεται καθ' ἅπαντα ταντίγραφα «οὐχ ἀπλοῦς οὐδ' εἷς ἀλλὰ παντοδαπὸς ἐστὶ καὶ ποικίλος εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου τύπον ὡσπερ τὸ μεταιρόμενον ὕδωρ περιρρέων ἀεὶ καὶ μετασχηματιζόμενος τοῖς ὑποδεχομένοις» (σελ. 52), ἀλλ' ἡ ἀληθοῦς γραφὴ δηλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λοβεκίου ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Φρυνίχου (σελ. 65) καὶ ἀποδεχθεῖσα ὑπὸ τῶν νέων ἐκδοτῶν εἶνε μετερώμενον ἐκ τοῦ μετερεῶσθαι, τουτέστι μεταγίγισθαι. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἠλλοιωθῆναι τὸν ὑπὸ τῶν γραφῶν καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐν σελ. 1089, ἐνθα ὀρθῶς τὰ νῦν ἀναγινώσκειται «ἄνω καὶ κάτω μετερεῶντες ἐκ τοῦ σώματος εἰς τὴν ψυχὴν» ἀντὶ τοῦ μεταίρον-

¹ Ἴδε καὶ Κόσθητον Μνημοσ. 1876, σελ. 93. Πρβ. καὶ 1858, σελ. 429.

² Ἴδε Ἐλμσλήιον Εὐριπίδ. Μηδ. σελ. 123 Λειψ. Πρβ. καὶ Βαλκηνάριον Διατρ. σελ. 233, γ' καὶ Κουστῆρον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 198 Βεκκ.

τες, οὔτινος ἄστοχος ἐξήγησις γίνεται ὑπὸ τοῦ Βυττεμβαχίου ἐν ταῖς εἰς τὰ Ἱθδικὰ τοῦ Πλουτάρχου Σημειώσεις (Τόμ. Α', σελ. 437). Τοῦ ἀορίστου μετεράσαι ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Πλουτάρχος ἐν σελ. 804 λέγων «ὥσπερ εἰς καθαρὸν ἀγγεῖον ἐκ ῥυπαροῦ μετεράσαντες», ἀνθ' οὗ οἱ βιβλιογράφοι πορίζουσιν ἡμῖν μετακεράσαντες. Εὐρίσκεται δὲ παρ' αὐτῶ καὶ τὸ σύνηδες τοῖς τε ποιηταῖς καὶ τοῖς πεζολόγοις ὑπάρχον ἐξεραῖν καὶ τὸ παρ' οὐδενὶ ἐτέρῳ ἀπαντῶν διεράσθαι μετὰ τοῦ ὀνόματος διέραμα, οἷον σελ. 904 «θύραζε ἐξεραῖ» καὶ σελ. 692 «ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διερωμένου πολλάκις» καὶ σελ. 1088 «διεράματι τοῦ σώματος χρῆσθαι τῇ ψυχῇ». Εἶνε δὲ τὸ διερωμένου, ἤγουν διηλουμένου, ἀνάγνωσις τοῦ Λοβεκίου ἀντὶ τοῦ πλημμελῶς ἐν τοῖς κώδιξι γεγραμμένου διερωμένου.

Παρατηροῦμεν δ' ἐν παρενθήκῃς μέρει ὅτι, ἀν εὐλόγως ἔχη ἡ παραστᾶσα ἡμῖν ὑπόνοια, ἀντὶ τοῦ «μετασηματιζόμενος τοῖς ὑποδεχομένοις», ὕπερ κεῖται ἐν τέλει τῆς πρώτης παρατεθείσης ῥήσεως, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου «ΣΥΜμετασηματιζόμενος τοῖς ὑποδεχομένοις» ὅμοιον δὲν τῶ ἐν σελ. 53 «οὐ δέομαι φίλου ΣΥΜμεθισταμένου καὶ συνεπινεύοντος» καὶ τῶ ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου κεφ. 47 «τῶν φίλων ἐώρα τῶν μεγίστων Ἱερικιστίων μὲν ἐπινοοῦντα καὶ ΣΥΜμετακοσμοῦμενοι αὐτῶ». Γνωστότατον εἶνε τὸ ΣΥΜμεταβάλλεσθαι τι, ἀνθ' οὗ παρεκλήθη καὶ τὸ ΣΥΜμεταβάλλειν τι, ἀμεταβέτως ἐκπερόμενον, ὅσον ἐν τοῖς Ἱθδικαῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 733 «αἷς καὶ τὰ πνεύματα καὶ τὰ νῆματα γήγενῃ φύσιν ἔχοντα συννοσεῖν ἀνάγκη καὶ συμμεταβάλλειν» καὶ ἀλλοτροῦ. Ὡς δὲ λέγεται μεταπίπτειν ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεσθαι, οὕτω καὶ ΣΥΜμεταπίπτειν ἀντὶ τοῦ ΣΥΜμεταβάλλεσθαι. Ἀλλ' ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ Πολυβίου, ἐκρυσίτης τῆς προθέσεως ΜΕΤΑ, ἀναγινώσκειται «εἰκότως ἕκαστος τῶν προσεστώτων μεταβολαῖς συμπίπτουσι καὶ τῶν ὑποτακτομένων αἰ προκίρσεις» (κεφ. λς', 7) ἀντὶ τοῦ συμΜΕΤΑπίπτουσι ἤτοι συμμετακτίθενται. Τὸ ὑγιές κατὰρχίνεται μὲν καὶ κἀτόθεν, διδάσκειται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐνάτῃ χωρίων «ὥστε καὶ τὰ τῶν πόλεων ἔθνη καὶ τῶν προσεστώτων δικα-

ραῖς συμΜΕΤΑπίπτειν» καὶ «ἀλλ' ἀναγκάζόμενοι ταῖς τῶν πραγμά-
των μετεβολαῖς συμΜΕΤΑτίθεσθαι» (κεφ. κγ', 8 καὶ 4).

Ἐν τῷ Προτρεπτικῷ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως (κεφ. Δ', 52) ἄλλοι μὲν τῶν κωδίκων παρέχουσιν «αἱ δὲ χελιδόνες καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖστα κατεξαιροῦσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰσπετόμενα», ἄλλοι δὲ κατεξαίρουσιν ἀντὶ τοῦ κατεξερῶσιν, ὅπερ εὐστόχως ἐξιχνεύσας ὁ Συλβούργιος ἐν τῷ εἰς Κλήμεντα Πίνακι (λ. κατεξαιροῦσιν) οὐχὶ ἀτόπως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐξεδέξατο ἐννοίας τῷ ἐν τοῖς Βατράχοις τοῦ Ἀριστοφάνους:

ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἐκαταίων κυκλίοισι χροῖσιν ὑπάδων.

Λέγεται δὲ καὶ ἐν τοῖς Ὅρνισι:

μύνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας;

καὶ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις:

τί τοῦτό σοι τὸ πυρρὸν ἔστιν; οὐ τί που

Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;

Ἐμπερέστατα τοῖς κατὰ τὰ Ἰοικὰ τοῦ Πλουτάρχου φωραθεῖσι σφάλμασι μεταίροντες ἀντὶ τοῦ μετερῶντες καὶ μεταιρόμενον ἀντὶ τοῦ μετερώμενον εὐρομεν παρὰ Γαληνῷ τὸ «ἔπειτα μεταίρων εἰς θυίαν¹ καὶ ἀνακόψας ἐπιμελῶς ἀνελοῦ εἰς ἀγγεῖον ὑέλινον» (Τόμ. ΙΒ', σελ. 827) καὶ τὸ «Γακέντων δὲ τούτων κατεροῦμεν (Γρ. κατερῶμεν) κατὰ τῶν ὑπογεγραμμένων — Κατεράσαντες οὖν κατὰ τούτων καὶ ἀνακόψαντες ἐπιμελῶς μεταίρομεν εἰς ἀγγεῖον ὑελοῦν ἢ ἀργυροῦν» (Τόμ. ΙΓ', σελ. 54). Πᾶς τις, νομιζόμεν, εὐκόλως κατανοεῖ ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ τεθεῖσαι λέξεις εἶνε μετερῶν καὶ μετερῶμεν, οὐχὶ μεταίρων καὶ μεταίρομεν. Ὁρθῶς ἀναγινώσκειται ἐν Τόμ. ΙΓ', σελ. 39 «καὶ λειοτριβοῦσιν αὐτὰ σὺν ὀλίγῳ γλυκεῖ καὶ ἐπικατερῶσι καὶ συνέψουσι» καὶ σελ. 491 «ψύξαντας μᾶλλον καὶ ξύοντας ἤπερ ἐπικατε-

¹ Ὁ δόκιμος τύπος εἶνε θυεία-θυείαν. Οὐ μόνον δὲ τὸ δισύλλαβον θυεία ἔχει πλημμελῶς ἀλλὰ καὶ τὸ τρισύλλαβον τὸ διὰ τοῦ Ι ἐκπεφρόμενον, θυία.

ρῶντας». Καὶ τῆς προστακτικῆς δὲ μετέρα, τῆς ἀβλαβοῦς ἐν Τόμ. ΙΒ', σελ. 844 καὶ Τόμ. ΙΓ', σελ. 58 τηρηθεισης, εὐρίσκεται διὰ διφθόγγου ἢ δευτέρα συλλαβὴ γεγραμμένη ἐν Τόμ. ΙΒ', σελ. 490 «καὶ ἀνακόψας μεταίρα εἰς ἀγγεῖον ὑέλινον εὐτονον». Ὡς δὲ τὸ κατερωμένον μετεβλήθη εἰς κατεροῦμεν, οὕτω τὸ ἀπερωῖεν εἰς ἀπεροῖεν ἐν Τόμ. ΙΓ', σελ. 174 «μάλιστα εἰ καὶ ἀπεροῖεν τὰς τροφάς». Οὐκ ὀλίγα δὲ τοιαῦτα πλημμυρήματα ἐσημειωσάμεθα ἐν τοῖς τοῦ Γαληνοῦ, οἷον Τόμ. Γ', σελ. 499 «ἠρώτουν οὖν τοὺς ἀγροίκους» καὶ σελ. 620 «ᾧπτουν συμμέτρως» ἀντὶ τοῦ ἠρώτων καὶ ᾧπτων. Τόμ. Ι', σελ. 826 «οἱ διὰ παντὸς τοῖς ὑποχονδρίοις λωβούμενοι» ἀντὶ τοῦ λωβῶμενοι. Τόμ. ΙΑ', σελ. 189 «ἡ περιπνευμονικὴν ἔσσεσθαι προσεδόκουν» καὶ σελ. 279 «εἰ μέγα τὸ νόσημα προσδοκοῖημεν εἶναι» ἀντὶ τοῦ προσεδόκων καὶ προσδοκῶλημεν. Τόμ. ΙΓ', σελ. 168 «ἔτι τε ναυτοῖεν» ἀντὶ τοῦ ναυτιῶεν. Τόμ. ΙΓ', σελ. 142 «ἐν τε πόνοις καὶ φροντίσι διαιτούμενος» καὶ σελ. 191 «ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν ὀργούντων ζώων» καὶ σελ. 303 «τὸν ἐπὶ ταῦτα ὀργούντα» καὶ σελ. 325 «οἱ δὲ προσδοκῶντες ἢ ἑαυτοὺς μόνους παθεῖν κτέ.» καὶ σελ. 398 «τὴν τοῦ φυσούντος πνεύματος δύναμιν» ἀντὶ τοῦ διαιτῶμενος καὶ ὀργῶντων καὶ ὀργῶντα καὶ προσδοκῶντες καὶ φυσῶντος. Τόμ. ΙΙΙ', α', σελ. 726 «μὴ δαπανοῦσι δὲ τὸ ἐκ τῆς τροφῆς ἀθροϊζόμενον αἷμα» ἀντὶ τοῦ δαπανῶσι, κτλ. Οὐδαμῶς δ' ἠδυνήθησαν τὰ τελικὰ καλούμενα μόρια νὰ σώσωσι τὰς προσηκούσας ἐγκλίσεις ἐν Τόμ. Δ', σελ. 684 καὶ Τόμ. ΙΕ', σελ. 384, ἀλλ' ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἐπιφέρονται αὐτοῖς σολοικῶς αἱ ὀριστικαὶ «ὍΠΩΣ ἀναπληροῦται τὸ κενούμενον ἐπανορθοῦται τε (τὸ) ἀλλοιούμενον» καὶ «ἸΝΑ—τοῦτ' ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτῶν ἀναπληροῦται».

Πρὸς τὸ διὰ διφθόγγου παρὰ τῷ Γαληνῷ γεγραμμένον μεταίρα δύναται νὰ παραβληθῇ τὸ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Ὁρειβασίου φερόμενον Τόμ. Β', σελ. 147 «τίνα τὰ ἐμούμενα δεῖπνα δεῖ εἶναι καὶ πῶς ἀπὸ τῶν ῥαφανίδων ἐξαίραται» ἀντὶ τοῦ

ἔξεραται, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν σελ. 161 «πρῶτον ἐξεραται». Παρέχουσι δ' οἱ κώδικες καὶ ἐν σελ. 198 «μέγιστον δὴ καὶ πρῶτον εἰς ῥαστώνην ἐπὶ μετρίῳ πληρώματι ἐξαιρεῖν» (καὶ ἐξεμεῖν) ἀντὶ τοῦ ἐξεραν, οὗ γίνεται χρῆσις καὶ ἐν σελ. 152 «οἷς τε καιρὸς ἐπιβάλλεσθαι ἐξεραν ὅπως τε θιγγάνειν τῶν μερῶν».

Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Κράτητος παρ' Ἀθηναίῳ Γ', 94 ἀντὶ τοῦ «τὴν χύτραν χρῆν ἐξεραν τὰ τεῦτλα» ἐν τῶν ἀντιγράφων φέρεται «ἐξαίρα ντα τεῦτλα». Ἐν τοῖς ἄλλοις κεῖται ἐξάραντα, ἐξ ἄραι τὰ, ἐξάραι τὰ.

Τοῦ ἐν τῷ Ὀνομαστικῷ τοῦ Πολυδεύκου Θ', 101 «καὶ μὴν καὶ ἀρτιάζειν ἀστραγάλους ἐκ φορμίσκων κατερωμένους ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ τοὺς παῖδας ὁ Πλάτων ἔφη» ὑπάρχει καὶ γραφὴ κατ' Αἰρομένους. Ἄλλ' ἐν τῷ Λύσιδι τοῦ Πλάτωνος σελ. 206 ἀναγινώσκειται «οἱ δέ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνία ἠρτιάζον ἀστραγάλους παμπόλλοις, ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι».

Οἱ γινώσκοντες ὅτι πλειστάκις μὲν ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων τρέπονται τὰ ἀθηέστερα καὶ ἀγνωστότερα εἰς τὰ συνηθέστερα καὶ γνωριμώτερα, πλειστάκις δὲ συγχέονται καὶ μετατυποῦνται εἰς ἄλληλα τὸ στοιχεῖον Ε καὶ ἡ δίφθογγος ΑΙ, οὐδαμῶς ξενίζονται ἐπὶ τῇ συμβάσει μεταβολῇ παρὰ Πλουτάρχῳ μὲν τοῦ μετ' Ερῶντες εἰς τὸ μετ' Αἰροντες καὶ τοῦ μετ' Ερώμενον εἰς τὸ μετ' Αἰρόμενον, παρὰ Κλήμεντι δὲ τοῦ κατεξερῶσιν εἰς τὸ κατεξΑἰροῦσιν ἢ κατεξΑἰρουσιν, παρὰ Γαληνῷ δὲ τοῦ μετ' Ερῶν εἰς τὸ μετ' Αἰρων καὶ τοῦ μετ' Ερῶμεν εἰς τὸ μετ' Αἰρομεν. Ἡ σύγχυσις τοῦ Ε καὶ ΑΙ ἐγένετο πρόξενος μυρίων διαστρόφων ἀναγνώσεων, ὧν τινες παρέσχον ἀφορμὴν εἰς ἄλλας τε ψευδοδοξίας καὶ τὴν ἐν τῷ περὶ Διαλέκτων βιβλίῳ τοῦ Μαιτταίρου (σελ. 100) κειμένην, καθ' ἣν τὸ ἐν τοῖς Ἰπποκρατείοις κακῶς γεγραμμένον «ὀκόσοι τὰ σιτία ἀνερεύγονται τῇ ὑστερέῃ» ὑπολαμβάνεται Ἰωνικὸς τύπος τοῦ ὑστεραία ἢ ὑστέρα.

Ἦνε δ' οὕτω συχνὴ ἢ ὑπὸ τῶν μεταγραφῶν γινομένη σύγ-
χυσις τοῦ Ε καὶ ΛΙ, ὥστ' οὐδενὶ δύσκολον καθίσταται πολλὰ
αὐτῆς παραδείγματα νὰ συλλέξῃ.

* Ἄλλοτε μὲν φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κατὰ μετὰπτωσιν
τοῦ Ε εἰς τὸ ΛΙ:

ὠραῖος ἀντὶ τοῦ Ὠρεός

ἀναίδην ἀντὶ τοῦ ἀνέδην

Ἀλκμαίων ἀντὶ τοῦ Ἀλκμείων

παραίτοις ἀντὶ τοῦ παρέτοις

αἰνετώδης ἀντὶ τοῦ ἐνετώδης (= ἐγγύθιος)

αἰνετούς, κτλ. ἀντὶ τοῦ Ἐνετούς, κτλ.

αἰνεσίησιν ἀντὶ τοῦ ἐνεσίησιν

αἰαίλουρος ἀντὶ τοῦ αἰέλουρος

βλαύνα ἀντὶ τοῦ βλέννα

ἰπαίρω ἀντὶ τοῦ ἰπερῶ (τὸν ἦρπον)

Αἰγωρεός ἀντὶ τοῦ Ἐττωρεός (Γ. = Γ)

Κυρῆγριος ἀντὶ τοῦ Κυρῆγριος (ὁ κύριος ἐγγείων)

Φαιρεῶ ἀντὶ τοῦ Φερεῶ

Νεμαίων ἀντὶ τοῦ Νεμείων

Τιθοραία-αιεύς ἀντὶ τοῦ Τιθορέα-ρεύς

Θυραϊαν-Θυραϊαῖς ἀντὶ τοῦ Θυρέαν-Θυρέαις¹

Τεγαλαῦ-αίας ἀντὶ τοῦ Τεγέαν-έας

Κεγγραμαῖς-αἰῶν ἀντὶ τοῦ Κεγγραμαῖς-εῶν

Ῥαφαναῖας-αἰαῖς ἀντὶ τοῦ Ῥαφαναῖας-εἰαῖς

Κινάιαν ἀντὶ τοῦ Κινέαν

Ἀρχαῖαυαῖς-Ἀρχαῖαυακτι ἀντὶ τοῦ Ἀρχαῖαυαῖς-Ἀρχαῖαυακτι

Ἀρχαῖαυακτίδαι ἀντὶ τοῦ Ἀρχαῖαυακτίδαι

Ἀρχαῖαυασσαρ ἀντὶ τοῦ Ἀρχαῖαυασσαρ

Μαριώτης-αἰῶτις ἀντὶ τοῦ Μαριώτης-εῶτις

πα.λαιῶν ἀντὶ τοῦ Πα.λέων (ἐκ τοῦ Πα.λεός)

Μα.λαιῶν ἀντὶ τοῦ Μα.λεῶν (ἐκ τοῦ Μα.λεός)

Πε.λ.ληραῖων ἀντὶ τοῦ Πε.λ.ληρέων (ἐκ τοῦ Πε.λ.ληρέός)

Σε.λ.γαῖων ἀντὶ τοῦ Σε.λ.γέων

¹ Ἰδε Πόππον Θεουκ. Β', 27.

Συρβηραιῶν ἄντι τοῦ Συρβηρέω¹.
 δρομαίων ἄντι τοῦ δρομέω¹
 θυραιούς ἄντι τοῦ θυρεούς
 θυραιοφόρους ἄντι τοῦ θυρεοφόρους
 εἰλαῖον ἄντι τοῦ εἰλεῶ
 γρομαῖα ἄντι τοῦ γρομαῖα
 μηλαίαις ἄντι τοῦ μηλαίαις
 ἀκταῖα ἄντι τοῦ ἀκτέα (ἀκτῆ)
 παρδαλαῖων ἄντι τοῦ παρδαλέων
 γαλαῖαι ἄντι τοῦ γαλαῖαι
 κεραμαῖα ἄντι τοῦ κεραμεῖ
 λιναῖοι-αῖοις ἄντι τοῦ λιπέω-έως
 ἠδαίων ἄντι τοῦ ἠδέων
 παραιτηταῖοι ἄντι τοῦ παραιτητέοι
 ἀπαταιῶν ἄντι τοῦ ἀπατεῶν
 ρηχαλαῖα ἄντι τοῦ ρηχαλαῖα
 θαρραλαῖος ἄντι τοῦ θαρραλέος
 ῥωμαλαῖος ἄντι τοῦ ῥωμαλέος
 γαιῶδες ἄντι τοῦ γεῶδες
 ἐχραιμετίων ἄντι τοῦ ἐχρεμετίων
 χραιμετίωντες-ταις ἄντι τοῦ χρεμετίωντες-ταις
 χραιμετισμός ἄντι τοῦ χρεμετισμός
 αἰρεθέρ ἄντι τοῦ ἐρεθέρ
 ἀχραιμορες ἄντι τοῦ ἀχρέμορες
 δίασις-αἰσιον ἄντι τοῦ δισις-έσιον
 εὔαιρεθλιστων ἄντι τοῦ εὔερεθίστων
 Αἰλαμίται ἄντι τοῦ Ἐλαμίται
 Αἰσθήρ ἄντι τοῦ Ἐσθήρ
 Αἴγεστα-αἰοι ἄντι τοῦ Ἐγεστα-αἰοι
 Αἴγεστέων ἄντι τοῦ Ἐγεσταίων²
 ἄπαιρε ἄντι τοῦ ἄπερρε
 αἰχμά ἄντι τοῦ ἔχμα

¹ Ἴδε Κίβητον Ὑπερεῖδ. Ἐπιταφ. σελ. 46.

² Ἴδε Κραμύρον Στραβ. Γέμ. Α', σελ. 404.

αἴρονται ἀντί τοῦ ἐρῶναι (ΟΙ=Υ καὶ Υ=Ι)
 χαιρ' ἀντί τοῦ χέρ' (=χέρσ)
 ναιεσθαι ἀντί τοῦ νέεσθαι
 παραναίων ἀντί τοῦ παρανέων
 παιδόμεν ἀντί τοῦ πεδόμεν
 παιδότερις ἀντί τοῦ πεδότερις
 παιδοσπιθής ἀντί τοῦ πεδοσπιθής
 προθειλοπαιδεύειν ἀντί τοῦ προθειλοπεδεύειν
 παίλει ἀντί τοῦ πέλῃ¹
 ἐκπαλαιθριδίξειν ἀντί τοῦ ἐκπ.λεθριδίξειν
 αἰσθήσει ἀντί τοῦ ἐσθήσει (ἐκ τοῦ ἐσθήσει)
 θαινῶν ἀντί τοῦ θενῶν
 ἐπαίτιοι-ἐπαίτιοι ἀντί τοῦ ἐπέτειοι-ἐπέτειοι
 παρτοραῖχται ἀντί τοῦ παρτορέχται
 παῖδα ἢ πᾶδα ἀντί τοῦ πεδά (=μετζ)
 παῖδ' Ἀχιλλεῦ ἀντί τοῦ πεδ' Ἀχιλλεῦ (=μετ' Ἀχιλλεῦ)²
 χαιτερον παιδα τὰς τροπὰς ἀντί τοῦ χ.λιερῶν πεδά τὰς τροπὰς
 παιδαρτᾶν ἀντί τοῦ πεδαρτᾶν (=μετκρτᾶν)
 ἐπιχαίρωσ ἀντί τοῦ ἐπὶ κέρωσ
 δέξαιμι ἀντί τοῦ δ' ἐξέμεῖ
 ἀποτιλῶσαι ἀντί τοῦ ἀποτιλῶ σε
 κατεργάσομαι δῆσαι καὶ ἀνελῶ ἀντί τοῦ κατεργάσομαι δὴ σε
 οἶονται ἀντί τοῦ οἶόν τε
 οἶμαι ἀντί τοῦ οἶ με καὶ ἀντί τοῦ εἶ με
 ἐγχαϊώτις ἡμέρα ἀντί τοῦ ἐν Κέφ τις ἡμέρα ;
 ἡκύρωται ὄντα ἀντί τοῦ ἀκυρωτέον τά³

¹ Σχολ. Ἀριστοφάν. Σφ. 959 «παρὰ τὴν παροιμίαν· παίζει βαδίξω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι». Ὁρθῶς γράφεται παρὰ Σουῖδα «Πεζή: βάδην. Καὶ παροιμία

πεζή βαδίξω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

² Ἀντί τοῦ οὐ δύναμαι. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1432.

³ Ἰδε Κίδδιον εἰς Δαθησίου Σύμμικτα Κριτικά σελ. 124. Πρβ. καὶ Βατῆρον Ῥήσ. σελ. 305.

³ Παρὰ Στραβῶνι II, δ', 10 «ὡστ' ἢ ταῦτα ἡκύρωται ὄντα ἔλεγεια ἢ Φιλοχόρῳ ἀποστητέον τῶ φέρωναι κτλ.» (Ἰδε Πύρρωνα Adversar. σελ. 39).

*παῖδα ὄρον ἀντὶ τοῦ πεδάορον*¹
παῖδ' ἔχεις ἀντὶ τοῦ πεδέχεις (=μετέχεις)
*παῖδ' ἔχουσαν ἀντὶ τοῦ πεδέχουσαν (=μετέχουσαν)*²
ἀνθεραίων ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνθερεῶνι
καὶ Βρῆρος ἀντὶ τοῦ Κεβρῆρος
πρόεισι τι καιναὶ ἀντὶ τοῦ προησιτηκέσαι
ἀεὶ καὶ Ἰλαρ ἀντὶ τοῦ ἀειχειλιᾶρ
μὴ γενναίω ἀντὶ τοῦ μήτε νέω (ΓΕ=ΤΕ)
δικάσαι τις ἀτηρ ἀντὶ τοῦ δίκαε ἐτισάτηρ
ἐμφαίνεο τῆς Ἀρχαδίας ἀντὶ τοῦ ἐν Φερεῶ
ἄμμιγαλαιε βιασιν ἀντὶ τοῦ ἄμμιγα Λεσβιάσιν
*ἐσδέξεται μεροῦχορ ἀντὶ τοῦ ἐσδεξάι τεμεροῦχορ*³
οἴποτ' ἔλαιον ἀντὶ τοῦ οἴπω τέλειον

κτλ. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον κατὰ μετάπτωσιν τοῦ Αἰ εἰς
 τὸ Ε:

ἔπος ἀντὶ τοῦ αἶπος
**Ἐπιον ἢ Ἐπειὸν ἀντὶ τοῦ Αἶπιον*
κάλλια ἀντὶ τοῦ κάλλια
εὐκτέον ἀντὶ τοῦ εὐκταῖον
σχολιώτερον ἀντὶ τοῦ σχολαιότερον
θῆρες ἀντὶ τοῦ θήραιε
μεμέκυλα ἀντὶ τοῦ μεμακυλα (ἢ μιμακυλα)
περιδέρεα ἀντὶ τοῦ περιδέραια
ἐλεηρόν ἀντὶ τοῦ ἐλαιηρόν
γενίγδα ἀντὶ τοῦ γαιγίγδα
Χερωνεῖα ἀντὶ τοῦ Χαιρωνεῖα
ὑπερεμοῦν ἀντὶ τοῦ ὑπεραιμοῦν
συνεροῦμεν ἀντὶ τοῦ συνραιοῦμεν

Κατὰ τὸν Κόδητον (Μνημ. 1876, σελ. 54) ἔγραψεν ὁ Στράβων «ὥστε ἢ ἀκυρωτέον τὴν ἐλεγίαν ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστηστέον φήσαντι κτέ.».

¹ Ἴδε Βαλκενάριον Εὐριπ. Φοιν. στίχ. 1034, σελ. 373 καὶ Βεκκῆρον Ἄπολλων. περὶ Ἀντων. σελ. 201.

² Ἴδε Γαισφόρδον Ἡφαιστ. Τόμ. Α', σελ. 72 ἐκδ. β'. Πρβ. καὶ σελ. 66.

³ Ἴδε Βεκκῆρον Ἄπολλων. περὶ Σουντάξ. σελ. 390.

ἐλεγχρισθεῖσα ἀντὶ τοῦ ἐλευθρισθεῖσα
ἐωρίσομεν ἀντὶ τοῦ αἰωρήσομεν
κατεώρισε δὲ οὐ ἀντὶ τοῦ καταωρήσασθαι δέος
ρέειν ἀντὶ τοῦ ραεῖν
ἐπιρρέειν ἀντὶ τοῦ ἐπιρραῖνειν
ἔρρεσαν ἀντὶ τοῦ ἔρρασαν
ἐρρέσθησαν ἀντὶ τοῦ ἐρραίσθησαν
ψηροπεκτεῖν ἀντὶ τοῦ ψηροπαικτεῖν
Μεσώταις ἀντὶ τοῦ Μαιώταις
Λέχρον-Λεχρόν-Λεχρόν ἀντὶ τοῦ Λέχαιον-Λεχάιον-Λεχάιον
Φύτεον ἢ Φοττεον ἀντὶ τοῦ Φύταιον
Κωρύκεος ἀντὶ τοῦ Κωρυκαῖος
Θηρέος ἀντὶ τοῦ Θηραῖος
ἐφύλλεον ἀντὶ τοῦ ἐφύλλαιον
διδήρεον ἢ δὲ αὐδήρεον ἀντὶ τοῦ δὲ αἰγαιον
τήρ ροτιῶα γλιθῶα ἀντὶ τοῦ ροτιῶαίρ
μηριῶας ἀντὶ τοῦ μηριῶας
ἀκαριῶας ἀντὶ τοῦ ἀκαριῶας
εἰκεδότητα ἀντὶ τοῦ εἰκαιότητα
ἔσπερον ἢ ἡσπερον ἀντὶ τοῦ ἔσπαιρον ἢ ἡσπαιρον
ἐλεγγέρονται ἀντὶ τοῦ ἐλεγγαίρονται
ἐσσερωμένους ἀντὶ τοῦ ἐσσαιρωμένους
ποιμένοντες ἀντὶ τοῦ ποιμαίνοντες
πρωῖότερον ἀντὶ τοῦ πρωῖαίτερον
προουργιότερον ἀντὶ τοῦ προουργιαίτερον
ἐκκαλεῖν ἀντὶ τοῦ αἰκάλλειν
ἐκμάσσειται ἀντὶ τοῦ αἰμάσσειται
ἐγώλιος ἀντὶ τοῦ αἰγώλιος
ἐρωμένων ἀντὶ τοῦ αἰρωμένων
ἡμίμετα ἀντὶ τοῦ ἡμίμετα
Ἄργεον ἀντὶ τοῦ Ἄργαῖον
Φηγεῖα ἀντὶ τοῦ Φηγαῖα
Οἰνοῖον ἀντὶ τοῦ Οἰνοῖον
Κοσσεῖα ἀντὶ τοῦ Κοσσεῖα

Φώκαια ἢ Φωκία ἀντὶ τοῦ *Φώκαια*
Ἄρχενα ἀντὶ τοῦ *Ἄλκαινα*
ἄκεινα ἀντὶ τοῦ *ἄκαινα*
Οὐολόγεσος ἢ Βολόγεσος ἀντὶ τοῦ *Οὐολόγαισος ἢ Βολόγαισος*¹
Μεχία ἀντὶ τοῦ *Μαιχία*
Κελία ἀντὶ τοῦ *Καιλία*
Κεχιλίος-Κεχιλία ἀντὶ τοῦ *Καικίλιος-Καικίλια*
Κεχιλιανός ἀντὶ τοῦ *Καικιλιανός*
Κεχίνας ἀντὶ τοῦ *Καικίνας*
Κεκιρητῶν ἀντὶ τοῦ *Καικιρητῶν*
Ἄλεια ἀντὶ τοῦ *Ἄλμεια*
Ἄλειοι ἀντὶ τοῦ *Ἄλμιοι*
λαίως ἀντὶ τοῦ *λαίων*
ἐνείως ἀντὶ τοῦ ἐν *λαίοις* (N=Λ)
ἐξω νέων ἀντὶ τοῦ *Αἰξωνέων*
τε νεότητι ἀντὶ τοῦ *γενηαιότητι* (T=Γ)
Πλευρώρι ἐς ἀντὶ τοῦ *Πλευρωρίας*
ἦδη τε ἀντὶ τοῦ *ἦδηται*
ἀπαρτεῖς εἶτε ἀντὶ τοῦ *ἀπαρτασεῖται*²
οἶόν τε ἀντὶ τοῦ *οἶονται*
κέρος ἐών ἀντὶ τοῦ *καιροσέων*
οὐ μένειν ἀντὶ τοῦ *θυγαίνειν* (O=Θ)
περὶ τοῦ νέου ἀντὶ τοῦ *περιτωαίου*
αἰεὶ σοὶ με ἀντὶ τοῦ *αἰέσομαι*³
ἐπὶ κε γῆμα ἀντὶ τοῦ ἐπὶ *ἀκαιρίμαν*⁴
τῶν μὲν εἰδῶν ἀντὶ τοῦ *τῶν μαινίδων*
ἀλλὰ γέρειν ἀντὶ τοῦ *ἀλλ' ἀγαυρεῖν*⁵

¹ Ἴδε Δινδάρριον Λουκιαν. Τόμ. Β', σελ. VII.

² Στοιχ. Ἀποθολ. ΞΕ', 16 «πόθως ὑπὸ νομοθέταν τοιόσδε ἅπαντας εἴτε λόγος». Εὐφρέστατα μετέγραψεν ὁ Κοΐνιος (Γρηγ. Κορ. σελ. 278 Σχ.) «ποθ' ὡς (=πρὸς οὗς) ὑπὸ νομοθέτα τοιόσδε ἅπαντα σεῖται λόγος».

³ Ἴδε Βαλκηνάριον Διατρ. σελ. 287, α'.

⁴ Ἴδε Ἰακωβίτιον Λουκιαν. Τόμ. Β', σελ. 33 καὶ Βαλκηνάριον Διατρ. σελ. 288, γ'.

⁵ Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ κωμικοῦ Φιλολλοῦ παρ' Ἀθηναίου Θ', 75:

οὐχὶ Λεκὰς εἰ ἀντὶ τοῦ οὐχὶ Λαικάσαι;
ἀγαθῶν περὶ κεφαλῶν ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν πέρι καὶ γαύλων
κτλ. Ἔτι δὲ:

ἐπιθεῖς ἀντὶ τοῦ αἰτηθεῖς (E=AI καὶ ΠI=TH)¹

ἐπῶν ἀντὶ τοῦ αἰτῶν (E=AI καὶ Π=TI)

Φιλύθεος ἀντὶ τοῦ Φιλύλλιος (ΔE=ΔAI, ΔAI=ΛAI)²

Ἐρετριατῶν ἀντὶ τοῦ Ἐρετριέων (AT=AI, AI=E)

Λόγος Ἐρμού ἀίκη ἀντὶ τοῦ Λόγος ἔργου σκίη (AI=E, E=C)

κτλ. Ὀλίγους δ' ἴσως λανθάνει ὅτι τῶν πλημμυλῶν τούτων
γραφῶν ἔναι, ὅσον ἀκταία ἀντὶ τοῦ ἀκτέα, ἄκενα ἀντὶ τοῦ
ἄκαινα, κτλ., ἦσαν οἱ συνήθεις παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῶν μετα-
γενεστέρων τύποι, παρ' οἷς καὶ συκομοραία ἐγράφετο ἀντὶ
τοῦ συκομορέα καὶ ἡμικταῖον ἀντὶ τοῦ ἡμικτέον, κτλ.

Καὶ πεζαῖτεροι δ' ἀνεγνώσθη ὑπὸ τῶν μεταγραφῶν ἀντὶ
τοῦ πεζέταιροι καὶ ἀκαιρέου ἀντὶ τοῦ ἀκεραίου καὶ σφέ-
ρειν ᾠδὴν» ἀντὶ τοῦ φαίνειν καὶ «τάς δὲ νῦν φαινομένας
οὐκ ἀληθῶς συγχεῖσθαι» ἀντὶ τοῦ φερομένας παρὰ Πλου-
τάρχῳ ἐν βίῳ Νομᾶ κεφ. 1³ καὶ «φαινομένων γὰρ ἔτι τῶν
ῥευμάτων ἐπὶ τὸ πάθος» ἀντὶ τοῦ φερομένων παρ' Ὀρειβα-
σίῳ Θ', 21⁴ καὶ αἰτιᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ἐστιᾶσθαι⁵ καὶ αἵρε-
τικώτερον ἀντὶ τοῦ ἐρωτικώτερον καὶ ἐξαιρέτος ἢ ἐξαι-
ρέτως ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔρωτος, ὡς παρὰ Λουκιανῷ «μοιχιδίος
εἰμι ἐξαιρέτός σοι γενόμενος» (Θεῶν Διαλ. ΚΒ', 1) καὶ παρὰ

καὶ δὴ διδαιπνέκασιν αἱ γυναῖκες· ἀλλὰ φέριεν
ὄρα ὅσιν ᾗδῃ τὰς τραπέζας, εἴτα κατακορῆσαι.

Τὴν ὀρθὴν γραφὴν ἀλλ' ἀφαιρεῖν ἀποκατέστησεν ὁ Δαδῆτιος Συμμ. Κριτ.
σελ. 76.

¹ Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 383.

² Ἴδε Κόβητον Λογ. Ἐρμ. Τόμ. Α', σελ. 219.

³ Ἴδε Κόβητον Var. Lect. σελ. 121 καὶ Nov. Lect. σελ. 334. Πρβ.
καὶ Λόγ. Ἐρμῶν Τόμ. Α', σελ. 169.

⁴ Πρβ. καὶ ΜΗ', 2, ἐνθα φέριται κατὰ τάντιγραφα «οὗτω γὰρ ἀναφαιρε-
ται παρὰ μέρος μὲν ἢ τοῦ βρόχου πλοκή, παρὰ μέρος δὲ αἱ ὄρχαι» καὶ ἀνα-
φέρεται ἀντὶ τοῦ ἀναφαίνεται.

⁵ Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. 1874, σελ. 407.

Ξενοφῶντι τῷ Ἐφείῳ «ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκωνα» (Βιβλ. Β', 3). Καὶ παρὰ μὲν τῷ Λουκιανῷ διέσωσάν τινες τῶν κωδίκων τὴν ἀληθῆ γραφὴν ἐξ ἔρωτος, παρὰ δὲ τῷ Ξενοφῶντι ἀποκατέστησεν αὐτὴν ἐξ εἰκασίας ὁ Ἐμστερρούσιος¹.

Πολλάκις μετέπεσον εἰς ἀλλήλας αἱ λέξεις δέ-δαί, κε-καί, ἕτερος-ἐταῖρος, ἐτέρα-ἐταίρα, πεδία-παιδία, ἔλεον-ἔλαιον, κενός-καινός, κτλ. Ἔτι δ' οἱ εἰς Ε καὶ ΑΙ περατούμενοι ῥηματικοὶ τύποι καὶ οἱ εἰς ΕΓΓΕ καὶ ΑΓΓΕ, ΕΣΘΕ καὶ ΑΙΣΘΕ, ΕΟ καὶ ΑΙΟ, οἷον καλεῖτε-καλεῖται, δρᾶτε-δρᾶται, λέγετε-λέγεται, πίνετε-πίνεται, ἁμαρτάνετε-ἁμαρτάνεται, αἰτῆτε-αἰτῆται, εὐρίσκητε-εὐρίσκηται, κτλ. φοβεῖσθε-φοβεῖσθαι, ἀπεργάζεσθε-ἀπεργάζεσθαι, ἀποπροσωπίζεσθε-ἀποπροσωπίζεσθαι, ἀνέξεσθε-ἀνέξεσθαι, ἀποδράσεσθε-ἀποδράσεσθαι, κτλ.² ἀπένεγχε-ἀπένεγκαι, ἀπόκρινε-ἀπόκριναι, κτλ. ποιήσετε-ποιήσαίτε, ποιήσεσθε-ποιήσασθε, κτλ. αἰσχύνεο-αἰσχύνοιο, κτλ. Ἐν βιβλίῳ τρίτῳ τῶν τοῦ Ἀλκίφρονος Ἐπιστολῶν (ια', 2) ἔχουσιν οἱ κώδικες ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολείσθαι μοι (ἤ: μου) τῆς μνήμης τὰ πλείονα» ἀντὶ τοῦ ἀπώλισθε (Ο=Ω, ΕΙ=Ι, ΑΙ=Ε). Ὁ Εὐστάθιος λέγων ἐν ταῖς εἰς Ὅμηρον Παρεκβολαῖς «τὸ δὲ καταδύσει ἢ μὲν κοινὴ διάλεκτος εὐκτικὸν οἶδεν, ἢ δὲ ποιήσις τὸ ἐνδύσω³ εἰς ἐνεστῶτα προά-

¹ Οὐδὲν ὑγιὲς λέγει ὁ Λοκέλλας ἐν ταῖς εἰς Ξενοφῶντα τὸν Ἐφείσιον Σημειώσεις (σελ. 203 Πηρλ.) συνηγορῶν τῇ γραφῇ ἐξαιρέτως καὶ ἐξαιρέτως. Ἀπρεπίστατα δ' ἀντιτάσσεται πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Κοβήτου ὁ Ἰακωβίτζιος ἐν τῇ Τεϋθνησίῳ ἐκδόσει τοῦ Λουκιανοῦ (Τόμ. Α', σελ. VII).

² Ἰδὲ Κοβήτον Μνημοσ. 1875, σελ. 421. Πρβ: καὶ Πόρσωνα Adversar. σελ. 39 καὶ Ἀριστοφ. σελ. 204. Βοισσονάδην Νικ. Εὐγεν. Τόμ. Β', σελ. 223, κλπ. Παρὰ Πολυβίῳ ΙΒ', α', 13 ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ συμβάντος, ποίους ἐπικαλέσασθε, ἔφη, θεούς; ποίους δὲ χρώμενοι λόγοις τὸν ἐκ τῶν κρατούντων ἔλεον ἐπισπάσασθε πρὸς τὰς ἑαυτῶν συμφοράς; πορίζουσι τάντίγραφα ἐπικαλέσασθε-ἐπικαλέσασθαι-ἐπικαλέσεσθαι καὶ ἐπισπάσασθε-ἐπισπάσασθαι-ἐπισπάσεσθαι.

³ Γραπτὸν ἴσως «τὸν μέλλοντα δύσω».

γουσα ὡς παθητικοῦ ἐνεστῶτος προστακτικὸν ἐκείθεν προάγει αὐτό» (σελ. 1135) φανερὸς γίνεται οὐδεμίαν διάκρισιν ποιούμενος τοῦ ψιλογραφουμένου καταδύσειο καὶ τοῦ διφθογγογραφουμένου καταδύσειο. Ἐποπώτατα δ' ἐκφέρεται παρ' αὐτῷ τὸ κάλλαια διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ ὑπολαμβάνομενον πληθυντικὸν τοῦ κάλλος, οἷον «ὃ δὴ κάλλος ὁμώνυμον εἶναι δηλοῖ καὶ ὁ γράφας ὅτι τὸ κάλλος καὶ ἐπὶ ἀλεκτρυόνος λέγεται ἐν τῷ τέτραξ ὁ μείζων μέγεθός ἐστιν ὑπὲρ τὸν ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον ἔχων ἐκατέρωθεν τῶν ὠτων κρεμάμενα ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα» (σελ. 1205). Ἡ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου μνημονευομένη ῥῆσις εἶνε εἰλημμένη ἐκ τοῦ ἐνάτου βιβλίου τῶν Δειπνοσοφιστῶν τοῦ Ἀθηναίου, παρ' ᾧ καθ' ἅπαντα σχεδὸν τάντίγραφα φέρεται «ἦν δὲ (ὁ τέτραξ) τὸ μὲν μέγεθος ὑπὲρ ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον—καὶ ἀπὸ τῶν ὠτων ἐκατέρωθεν εἶχε κρεμάμενα ὡσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια». Ὁρθῶς δὲ καὶ ὁ Εὐσταθίος γράφει ἐν ἄλλῳ τῶν Παρεκβολῶν τόπῳ «ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν δὲ οὐρᾷ πτερὰ κατὰ Λίλιον Διονύσιον» (σελ. 1278). Τὸ χωρίον τοῦ κωμικοῦ κείμενον ἐν Ἰππεῦσιν ἔχει οὕτω:

χῶπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἤξειε πάλιν.

Σχολ. «Κάλλαια δὲ τοὺς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων». Οὐχὶ δ' ὀλιγάκις μετεβλήθη ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων τὸ κάλλαια εἰς κάλλεα, ὡς ἐδίδαξεν ὁ Πειρσὼν ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Μοίριδος¹. Τὴν ἀληθῆ γραφὴν βλέπει τις καὶ παρὰ Γαληνῷ Τόμ. τ', σελ. 704 «λόφους δὲ καὶ κάλλαια τῶν ἀλεκτρυόνων οὐτ' ἐπαινέσειεν ἂν τις οὔτε φέξειεν». Ἐν τῷ Παιδαγωγῷ τοῦ Κλήμεντος ἀντὶ τοῦ «καθάπερ κόρυσι τοῖς κόλλεσιν ἐκαλλώπισεν», εἰς ᾧ φέρεται σχόλιον «κόλλεον γὰρ τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων», ὁ μὲν Συλβούργιος ἐξέδωκε τοῖς κάλλεσιν, ὁ δὲ Κόβητος κελεύει νὰ γραφῆ τοῖς καλλαιαίς².

¹ σελ. 209. Ἴδε καὶ Ἰακώβιον Λίλιαν. Τόμ. Β', σελ. 174.

² Λογ. Ἑρμ. Τόμ. Δ', σελ. 483. Δὲν ἐγκρίνει τὴν τοῦ Κούβητου ἀνάγνωσιν

Τῆς τῶν ὀνοματικῶν καταλήξεων ΑΙ καὶ Ε συγχύσεως παραδείγματα φέρομεν τὸ ἐν τῷ Φιλίβῳ τοῦ Πλάτωνος «ὦ φίλαι, εἴτε ἡδονὰς ὑμᾶς χρὴ προσαγορεύειν εἴτε ἄλλῳ ὀνοματι» (σελ. 63), ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τοῖς κώδιξι γεγραμμένον καὶ ὦ φίλῃ, καὶ τὸ ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Φωτίου «ὦ προδοτικαὶ παραγωγ ΑΙ καὶ μύραινα σύ» (σελ. 280, 7), οὗ ἡ ἀληθοῦς γραφή εἶνε «ὦ προδοτί καὶ παραγωγέ κτέ.». Καὶ ἡ εἰς ΕΩΝ λήγουσα Ἴωνικὴ γενικὴ τῶν τῆς πρώτης κλίσεως πληθυντικῶν, οἷον ὠρέων, πυλέων, δυσμέων, ἀνατολέων, πηγέων, πετρέων, ἡμερέων, ἀπασέων, νησιωτέων, ιδιωτέων, Περσέων, Σκυθέων, κτλ., ἐκφέρεται ἐνίοτε πλημμελῶς διὰ διφθογγου, οἷον Ἀθηναίων, κτλ. Παρ' Ἰπποκράτει Τόμ. Α', σελ. 276 παρέχουσι τάντίγραφα «καὶ ὑπὸ τούτων τῶν ἀναγκαίων οὐ πολύγονόν ἐστι τὸ γένος τὸ Σκυθικόν» ἀντὶ τοῦ ἀναγκέων ἤτοι ἀναγκῶν. Ἐμφαίνει δὲ τὴν αὐτὴν ὄλως σχέσιν τὸ ὑπὸ τούτων τῶν ἀναγκέων καὶ τὸ διὰ ταύτας τὰς ἀνάγκας, οὗ ποιεῖται χρῆσιν ὁ Ἰπποκράτης ἐν σελ. 274 λέγων «διὰ ταύτας τὰς ἀνάγκας τὰ εἶδεα αὐτῶν παχέα ἐστὶ καὶ σαρκώδεα κτέ.». Ἐν τοῖς Ἰθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 614 ἡ γραφή τῶν κωδίκων εἶνε «ἐριδανταίων δὲ κατὰ Δημόκριτον καὶ ἱμαντελικταίων λόγους ἀφετέον». Ἄλλ' ὁ Δημόκριτος εἶπεν Ἴωνιστὶ ἐριδαντέων ἐκ τοῦ ἐριδάντης (=ἐριστικῆς) καὶ ἱμαντελικτέων ἐκ τοῦ ἱμαντελικτῆς¹. Καὶ ἀντὶ τοῦ πελαγέων ἐκ τοῦ πέλαγος εὐρέθη πελαγαίων γεγραμμένον ἐν τῷ Αἴαντι τοῦ Σοφοκλέους στίχ. 702, ὡς μνηύει τὸ εἰς τὸν στίχον τοῦτον σχόλιον «Τὸ πελαγαίων διφθογογραφούμενον ἐν τινι τῶν παλαιῶν εὔρηται, κτέ.». Τούναντίον δὲ τὸ λεχαίων προηγέθη διὰ τοῦ Ε παρ' Αἰσχύλῳ Ἐπτ. 291:

ὁ Διυδέρμιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Κλήμεντος Τόμ. Α', σελ. XLIX δεξιάων ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων χρῆσις καὶ τοῦ περιττοσυλλάβως κλινομένου κέλλος.

¹ Ἰδε Κόβητον Νοῦ. Lect. σελ. 306. Μνημ. σ. 1876, σελ. 86 καὶ Λογ. Ἐρμ. Τόμ. Α', σελ. 208.

δράκοντας ὡς τις τέκνων
 ὑπερδέδοικεν λεχέων δυσεινάτορας
 πάντροφος πελειάς.

Ἡ ἐν τοῖς παλαιοῖς σχολίοις ἐξήγησις «Λεχέων: τουτέστι νε-
 μομένων ἐπὶ τῆς καλιᾶς· ταύτην γὰρ λέχος εἶπεν· οἷον τῶν
 ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ μενόντων καὶ μήπω δυναμένων ἵπτασθαι»
 ἀρμόζει θαυμασιῶς τῷ ἐπιθέτῳ λεχαίων. Ἐν Ὀδυσσεΐας Β, 87:

σοὶ δ' οὐ τι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἴτιοι εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ.

φέρεται καὶ γραφὴ ἀχέων, περὶ ἧς γίνεται ἀγχινουστάτη ἐν
 τοῖς Σχολίοις παρατήρησις «Γράφεται καὶ ἀχέων ἡγουν τῶν
 Ολίψεων. Ἡ ὀξεῖα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐκτείνει»¹. Οὐδαμῶς
 δὲ ταύτης κρείττων φαίνεται ἢ εἰς Ὀδυσσεΐας Υ, 379 γεγραμ-
 μένη «Ἐμπεον: ἀπὸ τοῦ παίω τὸ τύπτω. Διὰ τὸ μέτρον γρά-
 φεται ψιλὸν τὸ ΠΕ». Ὁ Εὐστάθιος συνηγορεῖ μὲν τῇ διὰ δι-
 φθόγγου γραφῇ τῆς προκειμένης λέξεως ἀλλὰ προφέρει αὐτὴν
 ὡς δυσύλλαβον συνεχφωνῶν τὰς δύο συλλαβάς, οἷον «Ἐμ-
 παῖος δὲ ὁ ἔμπειρος καὶ ἐντριβῆς παρὰ τὸ παίω, ὁ πολλοῖς
 δηλαδὴ προσπεπαικῶς πράγμασι. Καὶ νῦν μὲν ἐν ἀρχῇ στίχου
 ἡ λέξις κειμένη δόξει ἂν συστέλλειν τὴν παραλήγουσαν κατὰ
 λόγον δακτύλου ποδός· ἐν δὲ τῇ ἐξῆς ῥαψῶδιᾳ ἐν τῷ καχῶν
 ἔμπαιος ἀλήτης ἐκδηλος ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ. Διὸ καὶ
 ἐνταῦθα οὕτω γραπτέον καὶ μετρητέον τὴν λέξιν κατὰ πόδα
 σπονδεῖον ἐκ συνίζησεως» (σελ. 1986). Ἀποπος εἶνε ἡ γνώμη τοῦ
 Εὐσταθίου ἀποφαινομένου ὅτι κατὰ συνίζησιν ὀφείλει τὸ ἔμπαιον
 νὰ ἐκφωνηθῇ, ἵνα σπονδεῖος οὕτως ἀποτελεσθῇ. Ὁ ποιητὴς
 συνέστειλε προδήλως τὴν δίφθογγον ΑΙ, ὡς ἐν Ἰλιάδος Η, 235:

σοὶ ναλοῦσ' ὑποφῆται ἀνικτόποδες χαμαιεῦναι.

καὶ ἐν Ὀδυσσεΐας Κ, 243:

ἔθμεναι, οἷα σῆες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

καὶ Ε, 15:

πεντήκοντα σῆες χαμαιευνάδες ἐρχατώωντο.

¹ Τούαντιον ἐν τῷ περὶ Ἀντωνμίας Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀλεξανδρῶτος σελ. 121;
 γ' ἔχει ὁ κῶδιξ «ἀμματέρων ἀχαιῶν» ἀντὶ τοῦ ἀχέων.

Οὐδὲν δ' ἴσως ἐκώλυε τὸν Ἡσίοδον νὰ εἶπῃ βραχύνων τὴν πρῶ-
φωνήεντος οὖσαν δίφθογγον:

ἡ δὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον ἐννοοῦσι γαίον.

ὡς κεῖται μὲν ἐν τῇ Θεογονίᾳ αὐτοῦ στίχ. 15, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν κριτικῶν, πολλαχῶς τὴν παραδεδομένην τοῦ στίχου γραφὴν κινούντων, ἔν' ἀπαλλάξωσιν αὐτὸν τῆς κατὰ συστολὴν ἐκφορᾶς τῆς διφθόγγου.

Ἄξιον ἐπιστάσεως εἶνε τὸ χωρίον τοῦ Θουκυδίδου τὸ ἐν βιβλίῳ Γ', κεφ. 30 ἀπαντῶν, οὗ διττὴ ἀνάγνωσις καὶ ἐξήγησις ἐν τοῖς παλαιοῖς μνημονεύεται σχολίοις. «Τὸ καινὸν τοῦ πολέμου: τὸ καινὸν οἱ μὲν διὰ διφθόγγου γράψαντες οὕτως ἐνόησαν, τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δόξαν ποιοῦν ἐν τοῖς πολέμοις νικᾶν, τουτέστι τὸ ἐπιπεσεῖν ἀφυλάκτως (Γρ. ἀφυλάκτωΙΣ) τοῖς ἐχθροῖς· οἱ δὲ διὰ τοῦ ψιλῶς γράψαντες οὕτως ἐξηγοῦνται, τὸ διάκενον ἔργον τοῦ πολέμου». Τὸ διὰ τοῦ Ξ ψιλῶς προενηνεγμένον κενόν οὐτ' ἐν πολλοῖς οὐτ' ἐν ἀρίστοις κώδιξιν εὐρίσκεται· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐν ἅπασιν εὐρίσκετο καὶ μηδεμίαν ἐν τοῖς σχολίοις μνείαν τῆς ἐτέρας γραφῆς ἐγένετο, ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ θὰ ἰσχυρίζομεθα ὅτι τὸ κυκλούμενον ἐν τῷ βίῳ πρὸς ἐμφαντικὴν δῆλωσιν παντὸς παραδόξου κατὰ τὸν πόλεμον πράγματος ἢ συμπτώματος παραλαβὼν ὁ Θουκυδίδης ἔγραψε «καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον νομίσαντες οὐκ ἄλλο τι εἶναι ΤΟ ΚΑΙΝΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ἢ τὸ τοιοῦτον, ὃ εἴ τις στρατηγὸς ἐν τε αὐτῷ φυλάσσοιτο καὶ τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν ἐπιχειροίη πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο», οὐχὶ δὲ τὸ ἀναρμοστώτατον τῷ προκειμένῳ λόγῳ καὶ παντάπασιν ἀδιανοήτως ἔχον τὸ κενὸν τοῦ πολέμου. Μάτην δ' ἀληθῶς ἐπόνθησαν ὅσοι τῶν φιλολόγων προεθυμῆθησαν πολλὰ καὶ κομφᾶ ἐπινοοῦντες νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ οὐδεμίαν εὐλογον ἀπόδοσιν ἐπιδεχόμενον. Ἀναμφίλογον ἡμῖν φαίνεται ὅτι παροιμιακῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ὡς καὶ πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου, οὗ ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Πολύβιος γράφων ἐν ἀποσπάσματι σωθέντι παρὰ Σουῖδα «Γῆς

σελήνης ἐκλιπούσης ἐπὶ Περσέως τοῦ Μακεδόνοσ ἐκράτησεν ἢ φήμη παρὰ τοῖσ πολλοῖσ ὅτι βασιλέωσ ἐκλειψιν σημαίνει· καὶ τοῦτο τοῦσ μὲν Ῥωμαίουσ εὐθαρσεστέρουσ ἐποίησε, τοῦσ δὲ Μακεδόνασ ἐταπεινώσε ταῖσ ψυχαῖσ. Οὕτωσ ἀληθέσ ἐστί τὸ περιφερόμενον ὅτι πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου». Οὐδὲν δ' ἄλλο ἢ παροιμία αὕτη ἐνέφαινεν ἢ ὅτι πολλὰ τοῦ πολέμου οὐχὶ κατὰ τὸν συνήθη καὶ εἰκότα τρόπον γίνονται ἀλλὰ παρὰ λόγον συμβαίνουσιν, οὐχὶ ἐξ ἀρχῆσ προσδοκῶνται ἀλλ' αἰφνης παραπίπτουσιν, ἀπρόοπτα ὄντα ἢ ἀνέλπιστα ἢ ἀνυπονόητα. Subita belli εἶπεν ὁ Λίβιοσ Γ', 32 καὶ ὁ Τάκιτοσ Ἱστορ. Ε', 43. Εὐστόχωσ ἀπεφήνατο ὁ Ἀρχίδαμοσ ὅτι ὁ πόλεμοσ οὐ τεταγμένα σιτεῖται· ἀλλὰ πολλῶ χαρακτηριστικώτερον τῆσ φύσεωσ ἀποτοῦ νομίζομεν τὸ παροιμιῶδεσ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἀποβάν πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου. Πολλὰ ἀληθῶσ εἶνε τὰ καινὰ τοῦ πολέμου ἤτοι τὰ ἐξαπίνης ἐν αὐτῶ καὶ παρὰ δόξαν γινόμενα, εὐκαιρότατα δὲ καὶ προσφιέστατα δύναται τισ εἰσ ταῦτα ἀποβλέπων νὰ ἐπιφωνήσῃ τὸ Εὐριπίδειον:

πολλὰ δ' αἰλπτωσ κραίνουσὶ θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελείσθη,
τῶν δ' ἀδοκῆτων πέρον εὐρε θεός.

Οὐ μόνον δ' ἐν τῶ ἀποσπάζματι τοῦ Πολυβίου προκρίνομεν τὴν διὰ διφθόγγου γραφήν, ὅλωσ ἀπροσδιόνυσον εὐρίσκοντεσ τὴν διὰ τοῦ Ε ψι-
λοῦ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀριστοτέλει «Δοκεῖ δὲ ἡ ἐμπειρία ἢ περὶ ἕκαστω ἀνδρεία τισ εἶναι· ὅθεν καὶ ὁ Σωκράτησ φήθη ἐπιστήμησ εἶναι τὴν ἀνδρείαν. Τοιοῦτοι δὲ ἄλλοι μὲν ἐν ἄλλοισ, ἐν τοῖσ πολεμικοῖσ δ' οἱ στρατιῶται· δοκεῖ γὰρ εἶναι πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου, ἃ μάλιστα συνωρῶσασιν οὗτοι. Φαίνοντα δὴ ἀνδρείου, ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ ἄλλοι οἷά ἐστιν» (Ἠθικ. Νικομ. Γ', γ', θ) καὶ παρὰ Διοδώρῳ τῶ Σικελιώτῃ «καὶ τὸ ἠκουσιστώτατον, δῶδεκα μυριάδασ πεζῶν καὶ πεντακισχιλίουσ ἵππεῖσ ὀλίγοσ ἀριθμόσ πολεμίων προσλαβόμενοσ ἀπάτην καὶ τόπον ἀπὸ κράτουσ ἤτησεν, ὥστ' ἀληθέσ εἶναι τὸ λεγόμενον ὅτι πολλὰ τὰ καινὰ τοῦ πολέμου» (Κ', γ', 1) καὶ ἐξηγήθη τὸν λόγον εἶναι ὅτι πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου ἔγινον γὰρ καὶ ἀπάτη πολλὰκισ οὐκ

ἐλάττω κατεργάζεται τῆς ἐν τοῖς ὄπλοις ἐνεργείας» (ΚΑ', Β', 3) καὶ «ὁ δ' Ἀλέξανδρος τοῖς καιροῖς τοῦ πολέμου κατὰ στρατηγίας τοῦ Ἰνδοῦς χωρὶς κινδύνου ἐκυρίευσεν τῆς πέτρας» (ΙΖ', πς', 1) καὶ «αἱ μὲν οὖν δυνάμεις ἀμφοτέρω τὸν εἰρημένον τρόπον ἠτύχησαν ἐξαπατηθεῖσαι κατὰ τὴν παροιμίαν τοῖς καιροῖς τοῦ πολέμου» (Κ', ξζ', 4) καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ «ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ καιρὰ ἐστὶ καὶ γὰρ πολλὰ τοῦ λέγοντος καὶ πλάσμα καὶ ὄφρυς καὶ περικυτολογία, μάλιστα δ' αἱ κρυφαὶ καὶ οἱ θόρυβοι καὶ τὰ πηδήματα τῶν παρόντων συνεκπλήττει τὸν ἄπειρον ἀκροατὴν καὶ νέον ὥσπερ ὑπὸ βέβρυχτος παρρησιόχου» (Πθικ. σελ. 41) καὶ παρὰ Κικέρωνι «Scis enim dici quaedam πανικὰ, dici item τὰ καιρὰ τοῦ πολέμου» (Ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. Ε', κ', 3). Παρὰ Διογενιανῶ ἀναγινώσκειται «Πολλὰ καιρὰ (ἢ καιρὰ) τοῦ πολέμου: ἥτοι διὰ τὸ πολλὰ καὶ ὑπόνοιαν φέρειν ἢ ὅτι Ἀκακεδαμονιοὶ κενεῖς σφενδόνας καὶ νευρκαῖς ἐφόφουν πρὸς ἔκπληξιν τῶν πολεμίων» (Ζ', 8. Πρβ. καὶ Ἀποστόλ. ΙΔ', 53). Καὶ ἡ μὲν δευτέρω ἐξήγησις ἀνοητοτάτη οὖσα ἀναφέρεται προφανῶς εἰς τὴν διὰ τοῦ Ε γραφήν¹, ἡ δὲ πρώτη ἀφείλουσα πάντως ν' ἀναγνωσθῆ «διὰ τὸ πολλὰ παρ' ὑπόνοιαν φέρειν» δὲν δύναται ἄλλως νὰ νοηθῆ ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν διὰ διφθόγγου γραφήν. Ἀληθέστατον δ' εἶνε τὸ «Πολλὰ καιρὰ τοῦ πολέμου: διὰ τὸ πολλὰ παρ' ὑπόνοιαν φέρειν». Ὡς δὲ λέγει περὶ τῆς τύχης ὁ Πολύβιος ὅτι καιροποιεῖ (Α', δ', 5 καὶ Δ', β', 4), οὕτω περὶ τοῦ πολέμου ὁ Ἡλιόδωρος ὅτι καινουργεῖ ὡς θαυματουργεῖ, οἷον «καινουργὸς δὲ ὡς αἰεὶ πῶς ὁ πόλεμος τότε τι καὶ πλεον καὶ οὐδαμῶς εἰωθὸς ἐθαυματουργεῖ νευμάχους τειχομάχοις συμπλέξας καὶ λιμναίῳ στρατιώτῃ χερσαῖον ἐφοπλίσας» (Θ', 6), τουτέστι κατὰ τὸν Κοραῖον «παρρησιόχου, καιρὰ καὶ ἀπροσδόκητα ἐργαζόμενος».

Ἐν τοῖς Στρωμακτεῦσι τοῦ Κλήμεντος σελ. 493 ἀναγινώσκειται «Ζήνωνι δὲ τῷ Στωϊκῷ τὴν διδασκαλίαν μαρτυροῦσι καίτοι δικαίους τες οἱ κωμικοὶ ὧδέ πῶς:

φιλοσοφίαν κενὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ
πεινῆν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει·
εἰς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ».

¹ Πρβ. Βάβριον 26, 3:

ὁ δ' ἄχει πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σίῳν
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ ψόφῳ καταπλήσων·

Οἱ στίχοι οὗτοι ἐλήφθησαν ἐκ δρᾶματος τοῦ Φιλήμονος, ἡ δ' ἀληθοῦς γραφή σωθεῖσα παρὰ Διογένει τῷ Λαερτίῳ (Ζ', 47) εἶνε:

φιλοσοφίαν καὶ Ἰνῆν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ
πεινῆν κτέ.

Πρβ. καὶ Σουίδαν λ. Ζήνων. Ὀρθῶς ἐγράφη ὑπὸ μὲν τοῦ Ῥεϊσκίου παρ' Ἰουλιανῶν σελ. 115 «*τασοῦτων δὲ ἔργων μηδὲν παρκαχέσθαι* — *τεκμήριον κεινῶν πως εἶναι δοκεῖ καὶ εἰς ἀπιστίαν ἄγειν τὸν ἔπαινον*» ἀντὶ τοῦ *καὶ Ἰνῶ*¹, ὑπὸ δὲ τοῦ Βοισσονάδου παρὰ Γεωργίῳ τῷ Παχυμέρει (σελ. 175) «*τὸ λόγους ἄλλως κεινῶς ἡγεῖσθαι τὰ νόμιμα;*» ἀντὶ τοῦ *καὶ Ἰνῶς*. Ἐν Ἀνεκδότοις Βεκκῆρου σελ. 48 φέρεται «*Καιρὰ ψοφεῖν: καιρῶς κομπάζειν*», ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἱπποκράτη καὶ Γαληνὸν Σχολίοις Τόμ. Α', σελ. 58 «*τὸ φάσκον ῥητὸν ὅτι τοῖς ὑπὸ τῶν νόσων κεκρατημένοις οὐ δεῖ ἐγχειρεῖν καὶ τὸ φύσεως ἀντιπραττούσης πάντα καιρὰ*». Προφανεστάτον ὑπάρχει ὅτι μόνον τὸ «*κείνῳ ψοφεῖν: κείνῶς κομπάζειν*» καὶ τὸ «*φύσεως ἀντιπραττούσης πάντα κείνῳ*» ἔχουσι ὑγιῶς². Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἰουλίῳ κεῖται «*Καιροτόμια: νεκροτόμια*» ἀντὶ τοῦ *κείροτόμια*³, παρὰ δὲ Πολυβίῳ Γ', πα', θ ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων παρέχουσι «*κείροδοξία καὶ τυρος*», ἄλλα δὲ τὸ παντελῶς ἀσύστατον *καὶ Ἰνῶδοξία* (Πρβ. καὶ Γ', ρε', θ καὶ ΔΕ', ε', 8). Οὔτε δ' ὁ Χαρίτων ἐγραψεν ἐν βιβλ. Η', 5 «*ἀπώλεσέ με καιρὴ ζήλοτυπία καὶ σύ, Βαβυλών*» ἀλλὰ *κείνῃ* οὔτε ὁ Λουκιανὸς ἐν Ἐπιερ. Διακλ. Β', 2 «*καιρὰς ζήλοτυπίας σκιαμαχοῦσα ἐξεῦρες*» ἀλλὰ *κείνῃς*. Μετατυπωτέον δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς εἰς Ἀφρόνιον Σχολίοις⁴ «*καὶ τὰς μεγίστας κειροτομίας τῶν στοιχείων*» εἰς τὸ *καὶ Ἰνῶτομίας*.

Καὶ τοῦ ὀρίστου ἐπεσε ἐγένετο πλημμελῆς ἀνάγνωσις ἔπαισε. Εἰς τὸν Ὀρέστην τοῦ Εὐριπίδου στίχ. 1547 εἶνε γεγραμμένον τὸ ἐξῆς σχόλιον: «*Ἐπαισε: ἐὰν μὲν διὰ τοῦ Ε' τὸ*

¹ Ἴδε Κόσμητον Μνημ. Τόμ. Η', σελ. 381, ὅς τις καὶ τὸ ἀπαρίμφρατον ἄγειν πρέπει εἰς τὸ ὀριστικὸν ἄγει.

² Ἄλλα παραδείγματα τῆς τῶν προκειμένων λέξεων συγχύσεως ἴδε παρὰ Δορβιλλίῳ εἰς Χαρίτωνα σελ. 626 Λειψ. καὶ παρ' Οὐαλζίῳ ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων Τόμ. Α', σελ. 506.

³ Πρβ. καὶ Φώτιον σελ. 124, 3. Ἴδε Κόσμητον Μνημ. Τόμ. Η', σελ. 23.

⁴ Ῥητ. Ἑλλ. Οὐαλζ. Τόμ. Β', σελ. 628.

ἔπεσεν, οἶονεὶ ἐπλησίασέ τις τοῖς οἴκοις φονικὸς δαίμων δι' αἱμάτων τιμωρίαν ποιούμενος τοῦ πτώματος τοῦ Μυρτίλου· ἐὰν δὲ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου, ἀντὶ τοῦ ἔχρουσεν, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Μενέλαος». Καὶ ἐν τοῖς κώδιξι φέρεται τό τε φιλογραφούμενον ἔπεσεν ἔπεσε καὶ τὸ διφθογογραφούμενον ἔπαισεν ἔπαισε ἢ ἔπαισ' ἔπαισε. Ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε:

μεγάλα δέ τις ἀδύναμις δι' ἀλάστορ'
ἔπεσ' ἔπεσε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου¹.

Τὸ παρ' Ἰσιδώρῳ τῷ Πηλουσιώτῃ ἀναγινωσκόμενον (σελ. 729) «εἰ δέ τις τὸ ἔπεσεν ἐπάταξεν ἐλάβοι—τῆς δευτέρας συλλαβῆς διὰ διφθόγγου γραφομένης κτέ.» δηλοῖ τρανότατα ὅτι οὐχὶ δύσκολον ἦτο νὰ μεταβάλληται τὸ ἔπεσεν εἰς τὸ ἔπαισεν. Παραπήγνυμεν δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Θέωνος ἐν τοῖς Προγυμνάσμασι (κεφ. Δ') εἰρημένα «ἀσαφῆ δὲ τὴν ἐρμηνείαν ποιεῖ καὶ ἡ λεγομένη ἀμφιβολία πρὸς τῶν διαλεκτικῶν, παρὰ τὴν κοινὴν τοῦ ἀδιαίρετου τε καὶ διηρημένου, ὡς ἐν τῷ αὐλητρὶς πεσοῦσα δημοσία ἔστω· ἐν μὲν γάρ τί ἐστι τὸ ὑφ' ἐν καὶ ἀδιαίρετον, αὐλητρὶς ἔστω πεσοῦσα δημοσία, ἕτερον δὲ τὸ διηρημένον, αὐλητρὶς πΑΙς οὔσα ἔστω δημοσία». Ἄλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Σπεγγέλου φέρεται «ὡς ἐν τῷ ΑΥΛΗΤΡΙΣ πεσοῦσα δημοσία ἔστω· ἐν μὲν γάρ τί ἐστι τὸ ὑφ' ἐν καὶ ἀδιαίρετον, αὐλητρὶς ἔστω πεσοῦσα δημοσία, ἕτερον δὲ τὸ διηρημένον αὐλή τρις πεσοῦσα ἔστω δημοσία». Πρβ. Διογένῃ Λαέρτιον Ζ', 62 «Ἀμφιβολία δὲ ἐστὶ λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεχτικῶς καὶ κυρίως καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθος, ὡσθ' ἅμα τὰ πλείονα ἐκδέξασθαι κατὰ ταύτην τὴν λέξιν, οἷον ΑΥΛΗΤΡΙΣ πέπτωκε· δηλοῦνται γάρ δι' αὐτῆς τὸ μὲν τοιοῦτον, οἰκία τρις πέπτωκε, τὸ δὲ τοιοῦτον, αὐλή τρια πέπτωκε»².

Πολλῶν δὲ συχνότερον μετατυποῦται ὑπὸ τῶν γραφέων ὁ

¹ Πρβ. καὶ Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 404 καὶ Βατῆρον Ῥήσ. σελ. 98.

² Ἰδὲ Οἰκονόμον περὶ τῆς Γ' νησ. Πρωφ. τῆς Ἑλλην. Γλώσσης σελ. 257 κίξ.

ἄοριστος τοῦ παίω, ἐν συνθέσει ἐκφερομένου καὶ ἀμεταβάτως παραλαμβανομένου, εἰς τὸν τοῦ πίπτω, οἶον:

ἐξέπλισε-ἐξέπισε

συνέπλισε-συνέπισε

ἐπεισέπλισε-ἐπεισέπισε

διεξέπλισε-διεξέπισε

κτλ. Εὐρίσκεται δὲ καὶ βαρβαρώτατα γεγραμμένον διεκπλισασθαι-διεξεπίσατο-διεξεπίσαντο ἀντὶ τοῦ διεκπλισασθαι-διεξεπίσατο-διεξεπίσαντο καὶ ἐκπλισάμενος ἀντὶ τοῦ ἐκπλισάμενος. Πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ παίω συνθέτων μνημονεύει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος εὐλογον αὐτῶν ἀπόδοσιν ποιούμενος ἐν σελ. 312 «Παίω τὸ τύπτω· εἰσπαίω τὸ εἰσέρχομαι. Ἄριστοφάνης ἐν Πλούτῳ ἀγαθῶν σωρὸς εἰσπέπαικεν εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ ἐκπαίω τὸ ἐξέρχομαι, παραπαίω δὲ τὸ παρακρούω καὶ συμπαίω τὸ συγκρούω, ὑπερπαίω μέντοι τὸ ὑπερβάλλω». Ὁ Ἄριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ δὲν ἔγραψε τὸ ὑπὸ τοῦ Μαιστρου παρατιθέμενον ἀλλὰ τὸ:

ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν

ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδικηκόσιν (στίχ. 801).

Σουΐδας «Ἐπεισπέπαικεν: εἰσπέδησεν, εἰσῆλθε· κυρίως δὲ ἐπὶ στρατιᾶς πολεμίων. Ἄριστοφάνης Πλούτῳ

ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν

ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδικηκόσιν.

Καὶ αὖθις

Μυκονίου δίατην

ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια»¹.

Τῷ παραπαίειν συνωνυμῆϊ οὐ μόνον τὸ παρακρούειν ἀλλὰ καὶ τὸ παρακόπτειν, ὡς γίνεται μάλιστα φανερόν ἐξ ὧν γράφει ὁ Γαληνός ἐν Τόμ. Η', σελ. 178 «καὶ διὰ τοῦτο παραπαῖσαι μὲν καὶ παραφρονῆσαι καὶ παρακόψαι τούτους οὐ μόνον οἱ ἰατροὶ λέγουσιν ἀλλὰ καὶ ἰδιώται» καὶ ἐν Τόμ. Α', σελ. 165 «ἐάν τε διὰ ῥύσιν ἐάν τε διὰ στέγνωσιν παραπαίω-

¹ Ἴδε τὰς εἰς τὸν Πλούτον τοῦ Ἄριστοφάνους στίχ. 801 σημειώσεις τοῦ Κουσιήρου καὶ ἄλλων ἐν τῇ Βασιλείῳ ἐκδόσει τοῦ κοινικοῦ Τόμ. Ε', σελ. 221.

σι τὸ γὰρ φῶς οἶονται παραύξειν τὴν παρακοπήν». Πρβ. καὶ Τόμ. ΙΓ', σελ. 493 «τὸ δ' ἐν ἀκμῇ σφοδροῦ πυρετοῦ παραφρονῆσαι παρακόψαι τε καὶ παραχθῆναι καὶ παραληρῆσαι καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παραφρονῆσαι καλοῦσι» καὶ Τόμ. ΙΖ', α', σελ. 389 «ἥς τὸ ποσὸν εἴωθεν αὐτὸς ἄλλοτε ἄλλοις ὀνομασιν ἐνδείκνυσθαι λέγων ληρῆσαι, παραληρῆσαι, παραφρονῆσαι, παρενεχθῆναι, παρακόψαι, ἐκστῆναι, μανῆναι καὶ ἐκμανῆναι». Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἰσύχιος «Παραπαίει: παρακόπτει» καὶ «Παραίπαιμα (παράπαισμα): παρακοπή». Συχνάκις ἐν τοῖς Ἰπποκρατείοις ἀπαντᾷ ὁ ὀρίστος τοῦ παρακρούειν, οἷον παρέκρουσε, πάντα παρέκρουσε, σμικρὰ παρέκρουσε, παρέκρουσε πολλά, πολλὰ παρέκρουσε (Τόμ. Α', σελ. 185. 186. 187. 188. 189, κτλ. Πρβ. καὶ Γαλην. Τόμ. Ζ', σελ. 834 κέξ.). Εὐρίσκεται δ' ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐπίθετον παρακρουστικόν, ὅπερ ἐξηγούμενος ὁ Ἰρωτιανὸς γράφει «Παρακρουστικόν: παρακοπτικόν· παρακρούειν γὰρ κυρίως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐπ' ὀλίγον παραφρονεῖν». Ἐν τοῖς Βεκκῆρου Ἀνεκδότοις ἀναγινώσκεται «Παρακεκρούσθαι τῶν φρενῶν ἢ τοῦ νοῦ: οἷον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι» (σελ. 59), ἐν δὲ τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἰσυχίου «Παράπαιστος: παραπλήξ» καὶ «Παράκρουστος: μωρός» καὶ «Παρακέκοπται: παρανοεῖ».

Καὶ τὸ ἐμπαίειν δ' εἶνε παρειλημμένον ἀμεταβάτως καὶ τὸ ἀντιπαίειν καὶ τὸ ἀπλοῦν παίειν ἐν τῷ Προμηθεῖ τοῦ Δισχύλου στίχ. 885:

Θολεροὶ δὲ λόγοι παλοῦσ' εἰκῆ

στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

Σχολ. «Ἐταραγμένοι δὲ λόγοι ὡς ἔτυχε προσπαίουςι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι». Τὸ ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ Ξενοφῶντος «οἱ φερόμενοι πρὸς τὰς πέτρας παίοντες διεσφενδονῶντο» (Δ', β', 3) μετετυπώθη ὑπὸ τοῦ Σνειδῆρου εἰς τὸ πταίοντες, ὅπερ καὶ ὁ Δινδόρφιος παρέλαβε καὶ ἄλλοι. Ἀντὶ δὲ τοῦ συνήθους ὑπερπεπαικῆναι μεταχειρίζεται τὸ ὑπερεκπεπαικῆναι ὁ Κλήμης ἐν τῷ Παιδαγωγῷ λέγων «ὑπερεκπέπαικεν ἢ τρυφή καὶ τὴν ὀνομασίαν» (σελ. 239).

Ἐσχηματίσθη δ' ἐκ μὲν τοῦ ἔμπαίειν τὸ ἐπίθετον ἔμπαίος;
ἐκ δὲ τοῦ προσπαίειν τὸ πρόσπαιος. Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 187:
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνίων.

καὶ 347:

γίνοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχει κακά.

Σχολ. «Ἐμπαίοις: ἔμπασιάσαις» καὶ «Πρόσπαια: πρόσφατα,
νῦν προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς». Νίκανδρ. Θηρ.
690:

εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλῆς ἢ μητέρα λαιδρῆν
ἀγρεύσαις πρόσπαιον.

Σχολ. «Πρόσπαιον δὲ πρόσφατον». Λυκόφρ. 211:

ἢ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν.

Πρβ. Ψύχιον «Πρόσπαιον: πρόσφατον, νέον». Ἐγγραφή δὲ καὶ
ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Σοφοκλέους παρ' Ἐρωτιανῶ σελ. 46 Κλ.
ὑπό τε τοῦ Οὐαγνήρου καὶ τοῦ Σμιδιτίου¹ «δεῖμα πρόσπαιον
τὸδ' ἀνταίας Θεοῦ» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κώδιξι προσπαίοντα ἢ
προσπέοντα ἢ προσπνέοντα. Ἐκ τῶν πεζογράφων ὁ μὲν
Πολύβιος εἶπεν «ἀλλ' ὥσπερ ἐκ προσπαίου τινὸς τύχης σὺν
καιρῷ λάμψαντας» (τ', μγ', 3), ὁ δ' Ἀριστοτέλης «καὶ ἡ μὲν
φίλησις μετὰ συνηθείας, ἡ δ' εὐνοια καὶ ἐκ προσπαίου, οἷον
καὶ περὶ τοὺς ἀγωνιστάς συμβαίνει· εὐνοιοὶ γὰρ αὐτοῖς γίνον-
ται καὶ συνθέλουσιν, συμπράξαιεν δ' ἂν οὐθέν· ὅπερ γὰρ εἶπο-
μεν, προσπαίως εὐνοιοὶ γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν»
(Ἠθικ. Νικομ. Θ', ε', 2)².

Ἐν ἀποσπασματικῇ ἐκ τῆς Ἀνκξίλλης Νεοτιτίδος παρ' Ἀθηναίου II',
6 προσφέρουσιν οἱ κώδικες:

οὐ δὲ ἀποπνίξασ' ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται
ἔτι λαθεῖν; ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὸς ἐλατίνῳ πλάτῃ.

ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐξέπαισε, ὅπερ πρῶτος ἀποκκτέστησεν ὁ Κασσύβουος.
Καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Λυκούργου κεφ. ΙΑ' «τέλος δὲ βαλ-
λόμενος ὑπὸ πολλῶν ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ» νομίζεται ὑπὸ τοῦ

¹ Πσυχ. Τόμ. Γ', σελ. 390.

² Ἰδὲ Κοραῆν Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Νικομ. σελ. 322.

Κοβήτου ἐσφαλμένη γραφή τοῦ ἐξέπαισε¹. Περὶ τοῦ ἐν βίῳ Ἀλκιβιάδου κερ. ΑΘ' «τῆ δεξιᾷ σπασάμενος τὸ ἐγχειρίδιον ἐξέπεσεν ἀπαθῆς ὑπὸ τοῦ πυρός» σημειοῦται ὁ Κοραῆς «Ἴσως γραπτέον Ἐξέπαισεν ὡς καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ὑπενόησαν»². Ποιεῖται δὲ καὶ περὶ τοῦ προτέρου χωρίου παρατήρησιν ὁ αἰοίδιμος ἀνὴρ ἔχουσαν οὕτως· «Ἑλληνικώτερον ἂν ἔφρασεν εἰπὼν, Ἐξέπαισε, παρὰ τὸ Ἑκπαίω καὶ ὑπενόησεν ἂν τις εἰκότως οὕτω γεγράφοι τὸ πάλαι, εἰ μὴ πολλαχοῦ τῶν τοῦ Πλουτάρχου εὐρίσκετο ἢ τοῦ Ἑκπίπτειν τοιαύτη χρῆσις»³.

Ἐν τῇ Ἐκθήτῃ τοῦ Εὐριπίδου ἐφέρετο ἄλλοτε:

πολλῆς δ' ἔριδος συνέπεσε κλύδων (στίχ. 418).

ἀλλὰ τὰ νῦν ἀναγινώσκειται καθ' ὑφήγησιν τοῦ Μουτγραβίου συνέπαισε ἢ ξυνέπαισε⁴. Καὶ ἐν τῷ Ῥήτῳ στίχ. 560 πάντῃ σχεδὸν τάντίγραφα ἔχουσιν:

ἀλλ' ἢ κρυπτόν λόγον εἰσπεσῶν

διόλωλε;

ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ εἰσπαισας ἢ ἐσπαισας⁵. Πρβ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 1252:

βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ

οὐκ ἦν κτέ.

καὶ Ξέναρχ. παρ' Ἀθην. Β', 64:

ἀλάστορ τ' εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν.

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Σουΐδα καὶ τῷ τοῦ Ψωνοῦ κέῖται «Εἰσπεπαίκασι»: εἰσπεπηδήκασιν», ἐν δὲ τῷ τοῦ Ἰσυχίου ὀρθῶς μὲν «Εἰσπεπαικότες: εἰσπεπηδηκότες», πλημμυελῶς δὲ «Προεσπεπαικότες: προεσελθόντες» ἀντὶ τοῦ προεσπεπαικότες.

Τὸ ἐν τῷ Συμποσίῳ τοῦ Λουκιανοῦ § 12 κοινῶς ἐκδιδόμενον «ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει καὶ ἐπείσεσεν ὁ κυνικός Ἀλκιδιάμας

¹ Var. Lect. σελ. 124.

² Πλουτ. Παραλλ. Μέμ. Β', σελ. 372. Ἴδε καὶ Βοισσονάδην Νικ. Εὐγεν. Τόμ. Β', σελ. 224 καὶ Ἰάκωβον Λουκιαν. Τοξάρ. σελ. 157. Ἐπι δὲ Κοίνιον Γρηγ. Κορ. σελ. 403 Σχ.

³ Πλουτ. Παραλλ. Μέμ. Α', σελ. 383.

⁴ Ἴδε Πόρσωνα Εὐριπί. Ἐκθήτ. σελ. 14 Λειψ. καὶ Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 403.

⁵ Ἴδε Βατῆρον Ῥήτ. σελ. 213 καὶ Δινδόρριον Εὐριπίδ. Τόμ. Γ', σελ. 611.

ἀκλήτος» ἐπηνώρθωσεν ὁ Βεργλιῆρος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀλκίφρονος (σελ. 408) μεταθεὶς εἰς τὸ ἐπιπέπαισαι, ὅπερ καὶ ἐν κώδικι εὐρέθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Βαστίου. Ἐγράψε δ' ὁ Λουκιανὸς καὶ ἐν τῷ Π' τῶν Ἑταιρικῶν Διακλόγων «τὸν κατῆρα ἐξέχευεν ἐπιπαισίας» καὶ «μετὰ μικρὴν ἐπιπέπαισαι ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί»¹. Τοῦ ἐνεστῶτος σπανιωτάτου ὄντος παρκατιθέμεθα μικρῶτερον ἐκ τῶν Δειπνοσοφιστῶν τοῦ Ἀθηναίου «ἀκλήτου ἐπιπαιώτου εἰς τὰ συμπόσια, Μυκονίων δίκην» (Α', 14).

Ἐν τῷ Ἡρωϊκῷ τοῦ Φιλοστράτου σελ. 714 πορίζουσιν οἱ κώδικες τὸ τε διφθογγογραφούμενον «διεξέπαισαι τοῦ ὁμίλου γυμνῷ τῷ ξίφει καὶ ἐτόιμω» καὶ τὸ ψιλογραφούμενον διεξέπεισαι, ὅπερ δύνανται τις ἴσως νὰ προτιμήσῃ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἐν σελ. 784 «συγχωροῦσιν ἐπίουσι διαφυγεῖν καὶ διεκπεσεῖν». Ἀλλὰ τὴν διὰ διφθογγίου γραφήν καὶ ἄλλως ἀσπιστοτέραν ἀποδεικνυμένην ἱκανῶς πιστοῦται ἡ τοῦ ἐνεστῶτος χρήσις ἐν σελ. 732 «τὸ δὲ πτόμα τῆς ἀρχμῆς ἀδύμικτός τε εἶναι καὶ πικνός διεκπαίειν» καὶ ἡ τοῦ παρκατεμένου ἐν σελ. 848 «καὶ ὄγκοι τοῦ βέλους μέσων διεκπεταίχαι τῶν σπονδύλων». Εἶπε δὲ καὶ ὁ νεώτερος Φιλοστράτος ἐν σελ. 881 «ἡ διεκπαίονα τοῦ ποταμοῦ νυῆς»². Καὶ ὁ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἀπικνῶν ἀόριστος διεξέπεισαι ἐν Ἀληθοῦς Ἱστορίαις Α', 30 «διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ νυῆς ἐς τὸ ἔσω διεξέπεισαι» τρέπεται ὑπὸ τοῦ Κοβήτου εἰς τὸν διεξέπαισαι³. Μεταχειρίζεται δ' ὁ Λουκιανὸς τὴν μετοχὴν τοῦ ἀόριστου τούτου ἐν τῷ Τοξάριδι § 61 «ἀρχαμενος τὸν ἐταῖρον κατῆλθε καὶ ἔφθη διεκπαίχαι» καὶ ἐν τῷ Ρητόρων διδασκάλῳ § 24 «διεκπαίχαι ἐπὶ τῷ ἄκρω ἐγενόμην». Κατὰ πάντιγραφα φέρεται καὶ διεκπέχαι καὶ διεκπετάχαι καὶ διεκπεράχαι. Καὶ τὸ ἀπκρέμικτον διεκπαῖσαι κακῶς ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων ἀναγνωσθὲν ἐγένετο διεκπέσαι ἐν τοῖς Ἀρχαίοις τοῦ Πικουκίου κεφ. ΙΓ', 5 «τούτω τότε τῷ Καλλιστράτῳ πικρέστη τόλμα διεκπέσαι διὰ τῶν πολεμίων ἄγοντι τοὺς ἱππέας» καὶ ἐν τῷ περὶ Ζῳῶν τοῦ Λίλιανου βιβλ. Π', 6 «καὶ ἀφῆμεν ἐλεύθερον διεκπέσαι (ἢ διεκπεσεῖν) τὴν ἀγέ-

¹ Πρβ. καὶ Ρεϊτζιον Λουκιαν. Τόμ. Π', σελ. 534 καὶ Τόμ. Θ', σελ. 357.

² Σφάλματα: ὁ Ἐπίγραφας Παρατηρ. Κριτ. σελ. 66.

³ Var. Lect. σελ. 248. Πρβ. καὶ Μελλήρον Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 411.

λῆν»¹. Ὁρθῶς γράφεται ἐν τῇ Λιευκῇ τοῦ Ἀππιανῶ «Ἀσδρούβας δ' εὐθύς μὲν ἐδόκει δύνασθαι διεκπαῖσαι τοὺς πολεμίους» (κεφ. 72) καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πολέμου τοῦ Ἰωσήπου «διεκπαῖσαι πρὸς τοὺς σφετέρους βικζόμενος» (Λόγ. Ε', 6', 2). Λέγεται δὲ καὶ «ὡς διεκπαῖσω αὐτούς» πρὸς τῷ Ἀππιανῶ (Ἐμφυλ. Ε', 34) καὶ «διὰ τῆς ἀντικρῦ τῶν Ἑλένης μνημείων πύλης διεκπαλοισι τῆς ἵππου» πρὸς τῷ Ἰωσήπῳ (Ἰουδ. Πολ. Ε', 6', 2). Τὸν παρκατατικὸν διεξέπαιεν βλέπει τις ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Διοξίππου παρ' Ἀθην. Γ', 57:

τὴν στοὰν διεξέπαιεν Ἀμφικλῆς μήτρας δύο
κρεμαμένας δαίξας.

Τῆς πληθυντικῆς μετοχῆς τοῦ ἀορίστου κακῶς διὰ τοῦ Ε γεγραμμένης γίνεται μνεῖξ ὑπό τε τοῦ Ἰσυχίου «Διεκπέσαντες: διεκτρῶσαντες» (Γρ. διεκτρήσαντες) καὶ τοῦ Σουῖδα «Διεκπέσαντες: διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες» καὶ τοῦ Ζωναρᾶ «Διεκπέσαντες: διεκδραμόντες». Ἡ ἀλλοθῆς γραφή εἶνε πάντως διεκπαῖσαιτες². Φέρεται δ' ὅμως πρὸς τῷ Σουῖδα καὶ «ΔΙΕΞΕΠΕΣΕ: Τὰ ὅπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε διὰ τῶν πολεμίων. Τουτέστι διήλασε, διήλθε, διέφυγεν», ἀπαρζήλακτον σχεδὸν καὶ πρὸς τῷ Ζωναρᾶ εὐρισκόμενον, ὅπερ οὐδεὶς λόγος ἀνυγάζξει νὰ ὑποληφθῇ ἡμικρτημένη ἀνύγνωσις τοῦ διεξέπαισε, πλὴν ἐὰν πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα παραδείγματα ἀποδειχθῶσι νοσοῦντα καὶ θεραπείας χρῆζόντα. Πλούτ. Πύρρ. 11: καὶ φοβηθεὶς κρύφα διεξέπεσε. Κρίστ. 34: αὐθις διεξέπεσε πρὸς Πομπήϊον. Ἀράτ. 23: Περσῆος δὲ τῆς ἄρκυς ἀλίσκομένης εἰς Κεγγρεῶς διεξέπεσεν. 25: ἐξ ἀγορᾶς ἀπέφυγον καὶ διεξέπεσαν εἰς Κόρινθον. Κρυμ. 18: καὶ διεξέπεσαν ἀπὸ τούτων εἰς τὴν πόλιν οἱ πολλοί. Ὀθ. 12: τοὺς καθ' αὐτοὺς ἐβιάσαντο καὶ διεξέπεσαν διὰ τῶν πολεμίων κρατούντων εἰς τὸ στρατόπεδον. Βρούτ. 6: καὶ Πομπήϊου ἐπὶ ὀχλασσαν διεκπεσόντος. Κράσσ. 18: παρὰβόλως τινὲς διεκπεσόντες. Πελοπ. 17: ὡς διεκπεσεῖν εἰς τοῦμπροσθεν καὶ διεκθεῖν βουλομένοις. Μαρ. 35: ἀσφαλῶς ἀποπεμφθεὶς διεκπεσεῖν εἰς τὸ στρατόπεδον. Δημητρ. 49: καὶ διεκπεσεῖν ἐπὶ τὴν ὀχλασσαν. Κότ. 56: τεκμαριόμενος δὲ Πομπήϊον Μζ-

¹ Ἴδε Λοβέκκιον Φρυν. σελ. 725 καὶ Ἰακώβιον Αἰλιαν. Τόμ. Β', σελ. 509.

² Ἴδε Ἐμπετεροῦσιον Ἀριστοφ. Πλούτ. σελ. 271 Λειψ. Σχαιρῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 103 καὶ Βερνάρδον Σουῖδ. Τόμ. Α', α', σελ. 4366.

γνον εἰς Αἴγυπτον ἢ Λιβύην διεκπεσεῖσθαι. Ποπλικ. 22: καὶ μάλιστα τοῖς ἐκ τῶν στρατοπέδων ὅθ' ἠλίσκετο διεκπίπτουσι. Ἄντων. 66: καὶ διεκπίπτουσαι ταραχὴν ἐποίουν. Ἄρριαν. Ἄναβ. Α', 8: οἱ μὲν ἵππεῖς τῶν Θηβαίων διεκπεσόντες διὰ τῆς πόλεως εἰς τὸ πεδίον ἐξέπιπτον. Διόδ. Σικελ. Δ', 54: καὶ διεκπεσεῖν εἰς Θήβας πρὸς Ἡρακλέα. IB', 56: ἔδοξε νυκτὸς βιάσασθαι τοὺς φύλακας καὶ διεκπεσεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας. IZ', 28: διὰ μέσων τῶν περιεστρατοπεδευκότων ἔτι νυκτὸς οὔσης διεκπεσόντες. IZ', 34: οἱ δὲ πλεῖστοι εἰς τὰ πεδία διεκπεσόντες. IZ', 49: διεξέπεσον τὴν ἀγυθρον. Ἡλιόδ. Γ', 28: διεκπεσεῖν μὲν τὸν περίβολον τοῦ στρατοῦ μὴ δυνάμενοι. Πορφύρ. Βί. Πυθαγ. 57: διεκπεσόντα δ' ἐκ τοῦ πυρὸς τὸν Πυθαγόραν.

Καὶ ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς τοῦ Στράβωνος σελ. 430 φέρεται ἀπὸ δὲ σεισμῶν βήγματος γενομένου κατὰ τὰ νῦν καλούμενα Τέμπη καὶ τὴν Ὀσσακ ἀποσχίσαντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξέπεσε τὰ τετὰ ὁ Πηνειὸς καὶ ἀνέψυξε τὴν χώραν τὰ τετὰ, ὅπερ τρέπει ὁ Κόβητος ἐν τῇ Μνημοσύνῃ (1876, σελ. 81) εἰς τὸ διεξέπεσε. Ἄλλ' ἡμεῖς, καίτοι λίαν σεβαστικῶς πρὸς τὸν ἔξοχον τοῦ ἑλληνισμοῦ διδάσκαλον διακειμένοι, οὐτινος μεγάλως ἀεὶ τὴν κριτικὴν δύναμιν θαυμάζομεν, ἀποφαινόμεθα μετὰ περρησιαίς ὅτι δὲν εὐρίσκωμεν κατὰ πάντα τρόπον ἀναγκάζειν τὴν μεταβολὴν τὰ τετὰ οὐδὲ δυνάμεθα νὰ πείσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι ὅλως πλημμελὲς καὶ ἀσύστατον εἶνε τὸ διεκπίπτειν ποταμῶν, ἰσοδυναμοῦν προφανῶς τῷ διὰ τινος ἢ διὰ μέσου τινὸς ἐκπίπτειν.

Φιληδεῖ δ' ὁ γεωγράφος τῷ μετὰ μόνης τῆς προθέσεως Ἐκ συντεθειμένῳ βήματι ἐπὶ ποταμοῦ ἢ ὕδατος, κτλ. λέγων ἐκπίπτειν ἐκ τινος καὶ ἐκπίπτειν εἰς τι, κτλ., ὅσον σελ. 49: ῥησὶν οἶσθαι τὸν Εὐξείνιον μὴ ἔχειν πρότερον τὸ κατὰ Βυζάντιον στόμα, τοὺς δὲ ποταμοὺς βιάσασθαι καὶ ἀνοῖξαι τοὺς εἰς αὐτὸν ἐμβάλλοντας, εἴτ' ἐκπεσεῖν τὸ ὕδωρ εἰς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλάσποντον. σελ. 52: ἐπεὶ οὐκ ἀπίθκων κατ' αὐτοὺς, οὐδ' εἰ τὴν ὅλην θάλατταν τὴν ἡμετέραν λίμνην πρότερον εἶναι συνέβαινε πληρομένην ὑπὸ τῶν ποταμῶν, ἐπιπολάσασαν ἐκπεσεῖν ἔξω διὰ τῶν κατὰ Στήλας στενῶν ὡς ἐκ καταρράκτου. σελ. 80: βύεντα διὰ Βαβυλωνῶν ἐκπίπτειν εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. σελ. 204: εἰς δὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλατταν ἐκπίπτει μέγι-

γιστος γενόμενος τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην ποταμῶν πλὴν τοῦ Ἰσθμοῦ.
 σελ. 214: καὶ πηγὰς ἐπὶ τὰ ποταμίου ὕδατος εὐθὺς εἰς τὴν θάλατταν
 ἐκπίπτουσι. σελ. 227: ἄμφω δ' ἐκπίπτουσι εἰς τὸν Ἀδρίαν.
 σελ. 233: φέρεται δ' ἄνωθεν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὄρων — ἐκπίπτει δ'
 εἰς ἄλλος ἱερὸν. σελ. 327: καὶ ποταμοὶ οἱ τε εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον
 ἐκπίπτουσι καὶ οἱ ἐπὶ τὰ νότια μέρη. σελ. 343: ἐνεχθεὶς παρ' αὐ-
 τὴν τὴν Ὀλυμπίαν ἐπὶ θάλατταν τὴν Σικελικὴν ἐκπίπτει. σελ. 371:
 δύναται δ' ὑπὸ γῆς φασὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐκπίπτει εἰς τὴν Ἀργεῖαν
 καὶ ποιεῖν ἐπίρρυτον τὸ πεδίον. σελ. 389: πάλιν δ' ἀναστομωμένων
 ἄθρου ἐκ τῶν πεδίων ἐκπεσὼν εἰς τὸν Αἰθῶνα καὶ τὸν Ἀλφειὸν ἐμ-
 βάλλειν. σελ. 498: δεχόμενος τὸν τε Γλαῦκον καὶ τὸν Ἴππον ἐκ τῶν
 πλησίων ὄρων ἐκπίπτουσι. σελ. 500: παραλαβὼν καὶ τὸν Ἀρχγον ἐκ
 τοῦ Καυκάσου ῥέοντα καὶ ἄλλα ὕδατα διὰ στενῆς ποταμίας εἰς τὴν
 Ἀθωνίαν ἐκπίπτει. σελ. 501: πλησίον δὲ καὶ ὁ Ἀράξις ἐμβάλλει
 τρυφῆς ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐκπίπτων. σελ. 512: ἐκπίπτουσι δὲ τοῖς μὲν
 ἄλλοις στόμασιν εἰς τὴν ἄλλην τὴν πρὸς ἄρκτοις θάλατταν, ἐνὶ δὲ
 μόνῳ πρὸς τὸν κόλπον τὸν Ἰωνικόν. σελ. 571: ἄλλοι τε ποταμοὶ
 καὶ ὁ Εὐρυστάτης καὶ ὁ Κέστρος ἀπὸ τῶν Σελγικῶν ὄρων εἰς τὴν Παμ-
 φυλίαν ἐκπίπτουσι θάλατταν. σελ. 729: Ὀνησίκριτος δὲ πάντας φη-
 σὶν ἐκβάλλειν εἰς τὴν λίμνην τὸν τε Εὐφράτην καὶ τὸν Τίγριν, ἐκ-
 πεσόντα δὲ πάλιν τὸν Εὐφράτην ἐκ τῆς λίμνης ἰδίῳ στόματι πρὸς τὴν
 θάλατταν συνάπτειν. Κατὰ Περικλῆα βιβλ. 2 καὶ ἐπ' ἄλλων ὑπο-
 κειμένων τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ῥῆμα ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, οἷον σελ. 57:
 ἀνὰ μέσον γὰρ Θήρας καὶ Θηρασίας ἐκπεσοῦσαι φλόγες ἐκ τοῦ πελά-
 γους ἐφ' ἡμέρας τέτταρας. σελ. 101: τὸ ἀκρόπρυφον ἐπυθάνετο τῆς
 ἀλιείδος πόθεν ἐκπέσει. σελ. 172: τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ βάλθους εἰς
 τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἐκπίπτει. σελ. 320: ἰσχυρὰ δὲ (τὸ ζῶον)
 μικρὸν ἐκπίπτει διὰ τοῦ στόματος ἀγελήδον. σελ. 615: Ἀθηναῖοι δὲ
 προνοοῦσι τὴν λάρνακα περικλυθεῖσαν ἐκπεσεῖν εἰς τὸ στόμα τοῦ Καί-
 κου. Εὐρίσκαται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ «εἰ γενομένου τοῦ τείχους ἐτειχομά-
 χου καὶ εἰσελθεῖν εἰς αὐτὸ τὸ ναύσταθμον» (σελ. 598) καὶ «πρῶτον
 μὲν οὐδ' ἐπιεικέσει εἰς Θυάτειρα, εἴτ' Ἀπολλωνίδην ἔσχευ» (σελ. 646).
 Οὐδένα δ' ἔχομεν λόγον καὶ ἰσχυρίζομεθα ὅτι παντελῶς ἀδύνατον
 ἦτο καὶ λεχθῆναι διεξέπειν ὁ Πηγεὺς ὑπὸ συγγραφέως συγχαίς ποιου-

μένου ἐπὶ ποταμῶν χρῆσιν τοῦ ἐκπίπτειν. Ἄλλως δὲ ὀχυρωστικὸν ἤμῶν
 φαίνεται ν' ἀναγνωστικῆται μὲν παρὰ τινι τὸ ῥῆμα *διεκβάλλειν*, νὰ
 μὴ ἐγερθῆται δὲ παρ' αὐτῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τὸ *διεκπίπτειν*,
 ὅπερ κατὰ τὴν φύσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δύνανται κἀλλίστα νὰ
 μεταληφθῆ εἰς ἐκεῖνο. Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι οὐδὲν πολλὰκίς διαφέ-
 ρουσιν ἀλλήλων τὰ ἐκ τοῦ *βάλλειν* καὶ τὰ ἐκ τοῦ *πίπτειν* σύνθετα
 ῥήματα, ὅσον *ἐμβάλλειν-ἐπιπίπτειν*, *προβάλλειν-προεπίπτειν*, κτλ.
 Παρὰ Στράβωνι ἐν βιβλίῳ II' ἀπαντᾷ «*συμπεσώτερος γὰρ ὁ τε Σιμόσις*
καὶ ὁ Σάμμανδρος ἐν τῷ πεδίῳ πολλὴν κατκρέοντες ἰλὸν προσχοῦσι
τὴν παραλίαν» καὶ «*οἱ δὲ ποταμοὶ ὁ τε Σάμμανδρος καὶ ὁ Σιμόσις—*
μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ νῦν Ἰλίου συμβάλλουσιν» (σελ. 595 καὶ σελ.
 597). Ἐν βιβλίῳ II' εἰπὼν ὁ Στράβων «*οὗτος μὲν οὖν (ὁ Γάγγης) κα-*
ταβάς ἐκ τῆς ὄρεινῆς—πύρεσιν ἐπὶ τὴν ταύτην θάλατταν καὶ μίαν
ἐκβολὴν ποιεῖται μέγιστος ὢν τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ποταμῶν», του-
 τέστιν ἐνὶ στόματι *ἐκβάλλει*, ἐπιφέρει εὐθὺς «*ὁ δὲ Ἰνδὸς δυοὶ στό-*
μασι εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἐκπίπτει θάλατταν» (σελ. 690). Ἄλλ' οὐ-
 δὲν ἐπιείγει νὰ μακρολογήσωμεν περὶ τοῦ πρῶτου ἐνταῦθα. Τοῦ
 ῥήματος *διεκβάλλειν* δύο ἔχομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἐκ τοῦ Στράβωνος
 παραδείγματα, τὸ ἐν σελ. 742 «*ὅσον μὲν τὸ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμε-*
νίᾳ διέξεισι καὶ τῇ μικρῇ, ὅσον δὲ τὸ ἐκ τῆς μικρῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς
Καππαδοκίας διὰ τοῦ Ἰζύρου διεκβάλων ἕως Ἐκψύζου φέρεται» καὶ
 τὸ ἐν σελ. 746 «*οὕτω δὲ σφοδρῶς διεκβάλλει τὴν λίμνην, ὡς φησὶν*
Ἐρατοσθένης, ὥστε ἀλυμρὰν αὐτὴν οὖσιν καὶ ἀνιχθὺν γλυκεῖαν κατὰ
τοῦτ' εἶναι τὸ μέρος καὶ ῥοώδη καὶ ἰχθύων πλήρη». Ἴσως δὲ καὶ ἐν
 σελ. 536 ἀνγνωστότεον «*διεκβάλλων δὲ τὰ ὄρη τοσαύτην κατόγει*
χοῦν εἰς τὴν θάλατταν» ἀντὶ τοῦ *διεκβαίνων* (Hsch. καὶ σελ. 727). Ὡς
 δ' ἐκ τοῦ *ἐκβάλλειν* ἐσηματίσθη τὸ *ἐκβολή*, οὕτως ἐκ τοῦ *διεκβάλλειν*
 τὸ *διεκβολή*, ὃ γίνεται χρῆσις ὑπὸ τοῦ γεωγράφου ἐν σελ. 443 «*ἐστὶ*
πρὸς τῇ Ὀσση κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ Πηνειοῦ διὰ τῶν Τεμπῶν διεκ-
βολῆς». Πᾶς δὲ τις, νομίζομεν, θὰ ἠμολογήσῃ ὅτι ὁ εἰπὼν «*τῆς τοῦ*
Πηνειοῦ διὰ τῶν Τεμπῶν διεκβολῆς» οὐδαμῶς ἐκωλύετο νὰ εἴπῃ καὶ
 «*διεξέπεισε ταύτην ὁ Πηνειός*». Σημειωτέον δ' ὅτι οὐδαμῶς ἀλλαγῶς εὐ-
 ρίσκεται παρὰ τῷ Στράβωνι τὸ ῥῆμα *διεκπίπτειν*. Γράφεται μὲν ὑπὸ
 τοῦ Ἐδσπαθίου σελ. 405 «*εἰς Θράκην περισωθητικὴ κἀκείθεν διεκπεσεῖν*»

εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίῳ Ἑνετικῆν», ἀλλ' οἱ κώδικες τοῦ Στράβωνος φέρουσι σελ. 608 ἀλλεῖθεν διακτεσεῖν εἰς τὴν λεγομένην κατὰ τὸν Ἀδρίαν Ἑνετικῆν».

Ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσι Τόμ. Β', σελ. 47 ἀντὶ τοῦ «ἔτν δ' ἐγ-
κύρση πλατέϊ τε καὶ ἀντικειμένῳ καὶ τι πρὸς αὐτὸ ἀντιπέσῃ» ἐξέδω-
κεν ὁ Ἑρμερίσιος ἀκολουθήσας τῷ Λιτρίῳ «καὶ πρὸς αὐτὸ ἀντιπαί-
σῃ». Κεῖται δὲ καὶ μετ' ὀλίγῃ «ἰσχυροτέρῃ γίγνεται καὶ ὄρμῃ μάλι-
στα πρὸς τὸ ἀντιπαῖον».

Ὁ Βουισσονάδης ἐν ταῖς εἰς Νικήτην τὸν Εὐγενιανὸν Σημειώσεσι (σελ. 224 κέξ.) μετετύπωσε τὸ πρὸς Δίῳ τῷ Κασσίῳ «ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ χειμαθίου ἄφνω τοὺς τε προσκειμένους οἱ τῷ περὶδόξῳ τοῦ τολμῆματος ἐξέπληξε καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὰ μετέωρα διέπεσε» (ΑΘ', 5) εἰς τὸ διέπαισε, ὅπερ ἐνεκρίθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Τοξάριδος (σελ. 157), καὶ τὸ πρὸς Πλουτάρχῳ «Ἰππότες (Ἰππίτες) δὲ χωλὸς ὢν τῇ μὲν πρώτῃ συνεξέπεσε ὄρμῃ προθύμως» (Κλεσμ. 37) εἰς τὸ συνεξέπαισε. Ἄλλ' ἄνευ ἀνάγκης ἐλίγησε τὰς περὶδεδομένους γραφάς. Παρὰ Πολυβίῳ ἀπαντᾷ «καὶ μὲν οὖν σημεῖαι τῶν Ῥωμαίων σωθεῖσαι διέπεσον εἰς τὴν Ἀσπίδα περὶδόξως» (Α', 28, 11. Πρβ. καὶ σέ', 6) καὶ «ἔσπευσε πρὸς τοῦτον διαπεσεῖν» (Δ', 25, 4) καὶ «τὴν νύκτι διαπεσόντος εἰς τὴν Μαντινείαν» (Θ', 7, 5) καὶ «εὐθέως ἐπειρᾶτο συστραφεῖς μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν ξένων ἄθρους διαπεσεῖν διὰ τῶν ἐσκεδασμένων καὶ διωκόντων» (ΙΑ', 17, 4. Πρβ. καὶ Κ', 14, 4), περὶ δὲ Πλουτάρχῳ «ἐκράτου καὶ συνεξέπεσον εἰς τὸ πεδίον τοῖς φεύγουσιν» (Πελοπ. 32) καὶ «πρὸς τὰ τραχέα καὶ καρτερὰ τοῖς πολεμίοις συνεκπεσόντες» (Λυσ. 28) καὶ «μόνονος δὲ φασιν ἐξήκοντα συνεκπεσεῖν εἰς τὰ στρατόπεδα τῶν πολεμίων» (Ἀλεξ. 43). Λέγει δὲ καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς «ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν» (Γ', 6, 4) καὶ «διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἐκυτῶν συσπειραθέντες ἐχώρου ἐρρωμένως» (Δ', 7, 18) ἔτι δὲ «συσπειραθέντες δὲ τινες τῶν Ἠλείων καὶ περὶ τινος συνελθόντες οἰκίαν, ἐκπεσόντες τ' ἐξ αὐτῆς σφραγὰς ποιούσιν» (Γ', 6, 27) καὶ «στραφέντες δρόμῳ πάλιν ἐκ τοῦ σκυρώματος ἐξέπιπτον» (Δ', 8, 11). Πρβ. καὶ Ἀρριαν. Ἀναβ. Β', 27, 5 «ἐκπίπτοντες ἐκ τοῦ τεύχους οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐνέκυρσαν ταῖς προφυλακῆς τῶν ἰππέων»

καὶ Ε', γ', 6 «ὅτι ἐν νῶ ἔχοιεν αὐτῆς ἐκείνης τῆς νυκτὸς ἐκπίπτειν ἐκ τῆς πόλεως οἱ Ἴνδοι κατὰ τὴν λίμνην».

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κοβήτου¹ δὲν ἔγραψεν ὁ Κλήμης «ἴνα οὖν μὴ τις τούτων ἐμπροσθὼν εἰς τὴν ὑπὸ σοῦ διδασκομένην γνώσιν ἀκρατῆς γενόμενος τῆς ἀληθείας παρκαύσῃ τε καὶ παραπέσῃ» (σελ. 678) ἀλλὰ *παραπλοῖα*. Νομίζομεν δ' ὅμως ὅτι οὐχὶ ἀτόπως δύναται τὸ διὰ τοῦ Ε φιλοῦ γεγραμμένον νὰ μεταληφθῇ εἰς τὸ *πταίση ἢ σφαλῇ ἢ ἀμάρτη*. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγεται ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῇ «καὶ παραπεσούσας πάλιν ἀνακαίνιζεν εἰς μετάνοιαν» (Γ', 6)² καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τοῦ Ξενοφῶντος «ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτουσιν ἐν τῷ αἰεὶ διαλλάττειν τοὺς νευάρχους» (Α', 5', 4), τουτέστι: μέγιστα σφάλλουντο ἢ πλημμυλοῦσιν. Ἡ τοιαύτη τοῦ παραπίπτειν δύναμις καθορᾶται καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοισι παράπτωσις καὶ παράπτωμα ἡγουν πταῖσμος, σφάλμα, κτλ.

Τὸ ῥῆμα *παραπαίειν* ἀντὶ τοῦ ἀμικρτάνειν λαμβανόμενον τίθεται μὲν καὶ καθ' ἑαυτό, ὡς παρὰ Πολυβίῳ «ἀγνοεῖν καὶ παρκαίειν τοὺς τοιαύτην χρωμένους ἀπεχθεῖα καὶ πικρία» (ΙΒ', 9', 1), εὑρίσκειται δὲ καὶ μετὰ γενικῆς συντεταγμένον, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ «πολὺ τοῦ κατὰ λόγον οὗτοί γε παρκαίοντες» (Πθικ. σελ. 1028, γ'). Ἀσμενίζει δὲ μάλιστα τῇ μετὰ γενικῆς ἐκφορᾷ τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Πολυβίος λέγων: ἀγνοοῦντες καὶ πικρὰν παραπαίοντες τοῦ δέοντος κατὰ γε τὴν ἐμὴν γνώμην (Α', λ', 2), τίνας φανήσονται τὸ κατὰ λόγον πεποιηκότες καὶ τίνας παραπεπαικότες τοῦ καθήκοντος (Α', 5', 3), περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀγνοεῖν αὐτὸν ἔφη καὶ παραπαίειν ἐλοσχερῶς τοῦ σφετέρου συμφέροντος (ΚΑ', ιβ', 6), εἴ τι παραπέπαιχε τῆς συνηθείας (ΠΕ', ιθ', 4. Πρβ. § 3: εἴ τι παρὰ τοὺς ἐθισμοὺς πράττει), ἵνα μήτε— παραπαίωσι τῆς ἀληθείας ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις διαθουλίαις (Γ', κ',

¹ Λογ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σελ. 214.

² Ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ Κλήμεντος τοῦ Ρώμης κεφ. 51 ἐξέδωκεν ὁ Βρυένιος (σελ. 93) ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ σωζομένου ἐν τῇ κατὰ τὸ Φανάριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἀγίου Τάφου «Ὅσα οὖν παρεπέσαμεν καὶ ἐποιήσαμεν διὰ τινος τῶν τοῦ ἀντικειμένου». Κατὰ τὴν ἐν Λειψίᾳ τῇ 1878 γενομένην ἔκδοσιν φέρεται «Ὅσα οὖν παρέβημεν διὰ πειρασμῶν τοῦ ἀντικειμένου». Ἀλλὰ τὸ πειρασμῶν εἶνε κατ' εἰκασίαν ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ τινος τῶν.

9)¹, διὰ τὸ τοὺς ἐξηγουμένους ὑπὲρ αὐτοῦ παραπεπαιχέται τῆς ἀληθείας (I', 6', 3), τοῖς μὲν κατ' ἀγνοίαν παραπαλοῦσι τῆς ἀληθείας δίδουσι συγγνώμην (IB', ζ', 5), εἰάν — ἀγνοῶν εὐρεθῆ καὶ παραπαλῶν τῆς ἀληθείας (IB', δ⁴, 4), ἀγροεῖν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπύειν τῆς ἀληθείας (IZ', ιδ', 11). Δοξάζει δ' ὁ Κόβητος² ὅτι καὶ τὸ «ὅταν δὲ ταύτης (τῆς ἀληθείας δηλ.) παραπέσῃ» (IB', ζ', 2) ὀφείλει νὰ μεταβληθῆ εἰς τὸ παραπAισῃ καὶ τὸ «πολύ τι παρέπεσε τοῦ καθήκοντος» (II', ιγ', 8) εἰς τὸ παρέπAισε καὶ τὸ «ὁ δ' Ἀριαρζίδης πολλοὺς ἐδόκει παραπίπτειν τοῦ καθήκοντος» (AI', ιβ', 4) εἰς τὸ παραπAειν, ὡς καὶ τὸ «τοῖς δ' ὅλοις πράγμασιν ἀγροεῖν ἔφη καὶ παραπίπτειν αὐτόν» (III', ιθ', 6), ἐπάγων ὅτι παραπαλεῖν μὲν τις λέγεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν ἀμαρτάνειν τις, παντελῶς δ' ἄδηλον αὐτῷ ὑπάρχει πῶς δύναται νὰ λέγηται παραπίπτειν τις. Πλὴν ἀλλ' ὅμως κεῖται παρὰ Πολυβίῳ καὶ «εἰς τοιαύτην ἀγνοίαν ἢ καὶ παράπτωσιν τοῦ καθήκοντος ἤκεν» (II', κγ', 5) ἔτι δὲ «πᾶν τὸ παραπεσὸν τῆς ὁδοῦ καὶ σφαλὲν ἐφέρετο κατὰ τῶν κρημνῶν» (I', νδ', 5), ὡς γράφεται ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κώδιξι περιπεσόν. Καὶ παρὰ Στράβωνι δ' ἀνκινώσκειται σελ. 4 «καὶ γὰρ εἰ μὴ τρις ἀλλὰ δις, τάχα τῆς ἱστορικής παραπεσόντος ἢ τῆς γραφῆς διημαρτημένης» ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κόβητου καὶ τοῦτο μετακτυποῦται εἰς τὸ παραπαλοῦστος³. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀποτυγχάνειν καθόλου ἢ ἀστοχεῖν ποιεῖται χρῆσιν ὁ Πολύβιος καὶ τοῦ ἐκπίπτειν, ἐξ οὗ τὸ ἀπόπτωμα ἤγουν ἀπότευγμα, καὶ τοῦ ἐκπίπτειν καὶ τοῦ διαπίπτειν, ὅσον B', νγ', 6: ἀποπεσὼν καὶ τρύτης τῆς ἐπιβολῆς. IT', α', 8: ἀποπεσὼν δὲ καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος (Πρβ. καὶ Θ', θ', 3, κτλ.). IB', ιδ', 7: διὰ τὸ προφικνῶς ἐν ταῖς λοιδορίαις ἐκπίπτειν τοῦ καθήκοντος διὰ τὴν ἔμφυτον πικρίαν⁴. Θ', ιη', 5: κατὰ δύο τρόπους ἤμικρετ' καὶ γὰρ τὰς κλίμακας ἐλάττους ἔχων ἦλθε τῆς χρεῖας καὶ τοῦ καιροῦ διέπεσε. I', η', 9: καθικόμενος μὲν τῆς ἐπιβολῆς—διαπεσὼν δὲ τῆς προθέσεως. Πρβ. καὶ IB', δ⁴, 1 «Τί-

¹ Φέρεται καὶ γραφὴ παραπαλεῖσι. Συχνῆ δ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἶνε ἢ σύγχεσις τοῦ παλεῖν καὶ παλεῖν καὶ τοῦ παῖσαι καὶ παῖσαι.

² Μνημοσ. Τόμ. IA', σελ. 24.

³ Μνημοσ. 1876, σελ. 80.

⁴ Πρβ. καὶ Στράβωνα σελ. 367 «πολὺ μᾶλλον ἐκπίπτει τῆς ἀληθείας».

μικροί πλεῖστον ἀπολείπεσθαι μοι δοκεῖ τῆς ἀληθείας» καὶ IB', η', 2 «πάντων ἐπιλαχθάνεσσι καὶ πολὺ τι τοῦ καθήκοτος παρεκβαίνειν». Ἀναγκασίον δ' ἤμῃν ἐν τέλει φίνεται νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι παραπλήσιον τι σημαίνουνσι παρὰ Πολύβιῳ τὸ ἀντιπαῖεν καὶ τὸ ἀντιπίπτειν, οἷον III', κθ', 15 «τὸ μὴδὲν ἐκ τῆς τύχης ἀντιπαῖσαι πρὸς τὴν ἐπιβολήν»¹. Δ', μδ', 9 «διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους ἐκκτέρους ἀντιπίπτειν πρὸς ἀμφοτέρως τὰς ἐπιβολάς». Α', ζ', 2 «τῶν πραγμάτων ἀντιπεσόντων ταῖς ἐπιβολαῖς αὐτῶν ὀλοσχερῶς», κτλ. Ηρόδ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. Β', γ', 31 «ἦν δέ τι ἀντικώπτη, εὐθύς μεταβέλλεσθαι».

Τὴν τῶν βιβλιογράφων ἀπειθευσίαν καὶ ἀνισοθησίαν ἐμφανίζει ἐκδηλότατα ἡ γραφὴ διεκπαῖσθαι καὶ διεξέπεισαστο καὶ διεξέπεισαντο. Τὸ ῥῆμα πίπτω εἶχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀείποτε μέσον μὲν τὸν μέλλοντα, ἐνεργητικὸν δὲ τὸν ἀόριστον, ὁμοίως τῷ θηήσκω-θαιοῦμαι-ἔθαινον καὶ τῷ τυχάνω-τελέξομαι-ἔτηνον καὶ ἄλλοις πολλοῖς. Ὁ σχηματισμὸς ἐπεσάμην-ἐξέπεισάμην-διεξέπεισάμην εἶνε παντελῶς ἔκφυλος καὶ ἀνελληνιστος μᾶλις ἀρμύζων τῷ στόματι Σαύθου τινὸς ἢ Παφλαγονίου. Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μεταγενεστέρων ἐξεφέρετο τὸ ῥῆμα διεκπαῖεν καὶ κατὰ μέσον τύπον διεκπαῖεσθαι ἄνευ τινὸς διαφορῆς περὶ τὴν ἔννοιαν, ὡς παρ' Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Πολ. Ζ', σ', 5 «ὅπως τοῖς διεκπαῖεσθαι τολμῶσι τῶν Ἰουδαίων ἄπορος ἢ φυγὴ γίνηται διὰ τοὺς ἰππέας». Τοῦτου ὁ ἀόριστος εἶνε διεκπαῖσαισθαι, οὗ ἐπονήσατο χρῆσιν ὁ Ἰωσήφος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πολέμου «οἱ μὲν οὖν ἀνδρείοτατοι τῶν ἐξιόντων ἔρθησκον διεκπαῖσαισθαι καὶ διέφυγον» (Ζ', σ', 4) καὶ ὁ Ἀλικαρνασσέως Διονύσιος ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἀρχαιολογίᾳ «διεκπαῖσάμενος δὲ τὰς πύλας ἀνέβη τὸν ἵππον» (IA', 37) καὶ ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Σερτωρίου «σὺν οὐδενὶ πόνῳ διεκπαῖσάμενος τοὺς πολεμίους συνέμιξε τοῖς ἐκαστοῦ» (KA', 5) καὶ ὁ Ἰάμβλιχος ἐν τῷ περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου «οὗτοι γὰρ τελεώτατοι ἄντες καὶ εὐρωστότατοι διεξέπεισαντο ἕξω πω» (§ 249) καὶ ὁ Πολύβιος ἐν τοῖς Στρατηγησῶς «καταλιπὼν τὴν λείαν κατὰ τὸ δικαίπον τοῦ χάρακος διεξέπεισάσαστο» (B', β', 5) καὶ «Φίλιππος ὑποστρέψας διὰ τοῦ ὄρους διεξέπεισάσαστο» (Δ', β', 14) καὶ «πολλοὺς αὐτῶν φθείρας διεξέπεισάσαστο» (E', ις', 5) καὶ «ὥστε τοὺς μὲν κατέβυκλον, τοὺς

¹ Ὁ Ναβῆρος (Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 232) εἶκασεν ἀντιπαλαῖσαι.

δὲ ἐτρέψαντο καὶ ἀθροῖοι διεξέπαισαντο» (Ζ', 48). Πλὴν οὐδ' αὖτις σγερδὸν ἔμεινεν ἡ γραφὴ ἀβλαβής, ἀλλὰ διεκπέσασθαι καὶ διεξέπεσαιο (ἢ διεσπάσατο ἢ διεξίππευσαιο ἢ διεξίππασαιο)¹ καὶ διεξέπεσαντο εὐρίσκονται ἐν τοῖς κώδιξι γεγραμμένα, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Βρούτου ΝΑ', 2 «διὰ τῶν πολεμίων ἐκπεσάμενος» ἀντὶ τοῦ ἐκπαισάμενος². Πρακτικώτερον δ' ὅτι ἐν ταῖς Γυναικῶν Ἀρεταῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 249, ὅθεν εἶνε εἰλημμένα τὰ ἐν τῷ Ζ' βιβλίῳ τοῦ Πολυζίνου κεφ. 48, ἀναγινώσκειται «τοὺς μὲν καταβλάζοντες, τοὺς δὲ τρεψάμενοι διεξέπεσαν ἀθροῖοι μετὰ τῶν γυναικῶν». Ἢ ἐν δυσι κώδιξι γραφὴ ἐκπεσαμένοις παρὰ Πολυβίῳ Σ', λζ', 4 τεκμηριοῦ ὅτι δὲν ἔγραψεν ὁ ἱστορικὸς «τοῖς δ' ἐκπεσοῦσιν οὐδ' ὡς ὑπάρχει σωτηρία», ὡς φέρεται ἐν τοῖς λοιποῖς τῶν κωδίκων, ἀλλ' ἐκπαισάμενοις. Καὶ παρὰ Στράβωνι δὲ Α', γ', 7 «ἐκ μέσων γὰρ τῶν τῆς Καπονίης πεδίων ἐνεχθεὶς πλωτὸς καὶ διεκπαισάμενος διὰ τῶν τοῦ Τύρου στενῶν εἰς τὴν Κιλικίαν ἐκδίδωσιν εἰς τὸν πρὸ ταύτης τε καὶ τῆς Κύπρου πόρον» ἔχουσι ἀντίγραφον καὶ διεκπαισάμενος καὶ διεκπεσών. Ἴσως δὲ καὶ ἐν ΒΒ', β', 3 «διὰ μὲν οὖν τῆς πόλεως ταύτης ὁ Σάρος βεῖ ποταμός, καὶ διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Τύρου διεκπεραιοῦται πρὸς τὰ τῶν Κιλικίων πεδία καὶ τὸ ὑποκείμενον πέλαγος» ἡ γνησίη γραφὴ εἶνε διεκπαισάμενος. Τὸ ἐν τῷ Ὀνομαστικῷ τοῦ Πολυδεύκου «δι' οὗ τὴν κερκλήν διωθεῖ τὰ Θηρία ὡς διεκπεσόμενα» (Ε', 28) μετετύπωσεν εἰς τὸ διεκπαισόμενα ὁ Κουστῆρος³. Ἀλλ' ἐν τῇ κατὰ Βεκκῆρον ἐκδόσει (σελ. 197) εἶνε γεγραμμένον διεκπεσοῦμενα.

Ἀναλήθη διδάσκει ὁ Ψευδηρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς λέγων σελ. 5 «Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΒΛΕ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον — βλεσσός ὁ στραβοπόδης» καὶ σελ. 217 «Ὡσαύτως καὶ τὰ τῶν δένδρων ὀνόματα ψιλοῦνται, οἷον συκέα, μηλέα, ἰτέα, ροδακινέα καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ ἐλαία καὶ συχομοραία». Οὔτε βλεσσός ἢ βλεσός ἐγράφετο ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἀλλὰ βλαισός οὔτε συκόμοραία ἀλλὰ συχομορέα, ὡς καὶ τὸ ἀπλοῦν μορέα. Ἐν σελ.

¹ Ἴδε Κοραῖν Πολυζίν. σελ. 318 καὶ 361 καὶ 381.

² Ἴδε Κοραῖν Πλουτ. Παρὰ λ. Μέρ. Σ', σελ. 431.

³ Ἀριστοφ. Τύμ. Ε', σελ. 221 Βεκκ.

271 κεῖται «Ἐνεγχε φιλόν· ἀπένεγχει δέ, προσένεγχεαι καὶ κατένεγχει διφθογογραφοῦνται» καὶ «Ἐγειραι ἀντὲ τοῦ ἐγέρθητι δίφθογγον, ἔγειρε δὲ ἄλλος ἄλλον Ε». Τῶν παρατηρήσεων τούτων ἡ μὲν δευτέρα ἔχει τινὰ λόγον, εἰ καὶ ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς ἦτο τὸ ἠγειράμην ἀντὶ τοῦ ἠγέρθητι ἢ ἠγρόμην, ἢ δὲ πρώτη εἶνε ἐσχάτως ἄλογος. Καὶ παρὰ Σουΐδα φέρεται «Ἐγειραι σὺ αὐτός διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ ἐγέρθητι, ἔγειρε δὲ τὸν λίθον διὰ τοῦ Ε φιλοῦ· ἐνέργειαν γὰρ τινα σημαίνει». Ἀλλὰ κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦ Βινδοβονησίου καλουμένου Λεξικοῦ «Ἐγείρου χρή λέγειν, οὐχὶ ἔγειρε, εἰ μὴ τις προσθήσει τὸ σαυτόν» (Ε, § 235). Ἐν τῷ κώδιχι δ' ὅμως ἀντὶ τοῦ ἔγειρε Ε, ὅπερ ὑπαγορεύει ὁ ὀρθὸς λόγος, εἶνε κακῶς γεγραμμένον ἔγειρε ΛΙ, ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰπποκράτη καὶ Γαληνὸν Σχολίοις Τόμ. Β', σελ. 193 «ἔγειραι οὖν αὐτὸν καὶ ἐκεῖνα πρόστασσε τὰ ἔργα». Καὶ δεινῶς μὲν σφάλλεται ὁ Ψευδοηρωδιανὸς ἀποφαινόμενος ὅτι ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνεγχε μὲν δι' Ε φιλοῦ, ἀπένεγχε ΛΙ δὲ καὶ προσένεγχε ΛΙ καὶ κατένεγχε ΛΙ διὰ διφθόγγου, μεγάλως δ' ἀμαρτάνει καὶ ὁ Εὐστάθιος νομιζῶν ὅτι τὸ ἐνεγχε καὶ ἐνεγχε ΛΙ εἶνε ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου διττὴ γραφή. Ὁ λόγος τοῦ Εὐσταθίου ἔχει οὕτως· «Ὅθεν καὶ τὸ ἐνεγχε διὰ τοῦ Ε φιλοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔχει τὴν λήγουσαν· εἰ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου διὰ τὸ ἠνεγχε κἀξέσωσα, διαφορεῖται γάρ, κτέ.» (σελ. 983. Πρβ. καὶ σελ. 1906: Τὸ δὲ ἐνεγχε προστακτικὸν βοηθεῖ τοῖς μεθ' Ὀμηρον εἰς τὴν διὰ τοῦ Ε φιλοῦ γραφὴν τοῦ ἐνεγχε). Γελοιώτερα δὲ τούτων προφέρεται ἐτέρωθι ὁ πολυμαθέστατος τῆς Θεσσαλονίκης ἐπίσκοπος γράφων «Ὅρα δὲ τὸ νεῖμον· οὐ γὰρ πάνυ σύνηδες τὸ ῥῆμα, ὡς οὐδὲ τὸ ἀνάτειλον καὶ τὰ τοιαῦτα· νεῖμαι γὰρ καὶ ἀνάτειλαι τὸ κοινότερον» (σελ. 1576). Καταφανὴς δ' ἡ ἀλογιστία καὶ εἰκαιότης τοῦ ἀνθρώπου γίνεται καὶ ἐξ ὧν διαλαμβάνει περὶ τοῦ πεζέτεροι καὶ πεζέταιροι καὶ πεζαίτεροι (σελ. 472) «Ἐξ αὐτῆς δὲ οἱ πεζέτεροι τάγμα καὶ αὐτοὶ στρατιωτικόν, ὧν ἡ γραφή διάφορος· οἱ μὲν γὰρ ἐν τρισὶ φιλοῖς Ε γράρονται κατὰ τοὺς πα-

ΐλαιούς, στρατιώται ὄντες τὴν μὲν μίαν πέζαν ὠπλισμένοι, τὴν δὲ ἑτέραν γυμνοί· ἄλλοι δὲ τὴν παραλήγουσαν διὰ διφθόγγου ἔχουσιν, ὡς ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν, ὁποίων, φασί, καὶ Δημοσθένης μέμνηται ἐν Φιλιππικοῖς¹. Ἡ μέντοι ἀναλογία γράφει τὴν προ- παραλήγουσαν καὶ διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τοῦ προσιαίτερος² καὶ τῶν ὁμοίων». Τὸ πεζέτεροι καὶ τὸ πεζαῖτεροι εἶνε τύποι πλασματώδεις καὶ ὅλως ἀσύστατοι. Μόνον τὸ πεζέταιροι ἔχει ὑγιῶς, περὶ οὗ ὁ Ἀρποκρατίων γράφει (ἐν λ. πεζέταιρος) «Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης ἐν Ἀ' Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησὶν· ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἵππεύειν συνεθίσας ἑταίρους προσηγόρευσε, τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς ἐς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν πεζεταίρους ὠνόμασεν, ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας προθυμότετοι διατελῶσιν ὄντες»³. Οὐ μόνον δ' ὁ Δημοσθένης ποιεῖται χρῆσιν τῆς προκειμένης λέξεως σελ. 23, 17 «οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι» (Σχολ. «θεόπομπός φησιν ὅτι ἐκ πάντων τῶν Μακεδόνων ἐπίλεκτοι οἱ μέγιστοι καὶ ἰσχυρότατοι ἐδορυφόρουν τὸν βασιλέα καὶ ἐκαλοῦντο πεζέταιροι») ἀλλὰ καὶ ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Ἀρριανός⁴.

Τὸ ψιλογραφούμενον βλεσός βλέπομεν καὶ παρ' Ἡσυχίου «Βλεσός· παραλυτικός»⁵, παρ' ᾧ εὐρίσκεται καὶ «Ἐμβάλ-

¹ Ἐμπερῆ τούτοις ἀναγινώσκονται ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένη Σχολίοις σελ. 96 Δινδ.

² Ἀναγνωστῆριον ἴσως πρῶταίτερος, οὗ γίνεται μνεία καὶ ἐν σελ. 1905, 35. Ὁ Δινδύριος (Δημοσθέν. Τόμ. Η', σελ. 96) γράφει «vel πεζαίτερος (quod fuisse qui cum πλησιαίτερος compararent docet Eustath. ad Hom. p. 472)».

³ Ἠρῶ. καὶ Φώτιον σελ. 404, 9. Ἐτυμολογικὸν Μέγα σελ. 699, 46. Ἀνώνυμον Γραμματικὸν ἐν Ἀνακτότοις Βεκκῆρου σελ. 289, 8. Ἴδε Σχαιφῆρον Δημοσθέν. Τόμ. Α', σελ. 255. Βερνάρδον Σουίδ. Τόμ. Β', 6', σελ. 468. Κ. Μυλλῆρον Ἀναξιμένη. Ἀποσπ. 7 (σελ. 36), κλπ.

⁴ Ἴδε Βαίριον Πλουτ. Φλαμιν. σελ. 420 καὶ Ἐλλένδετον Ἀρριαν. Τόμ. Α', σελ. 133.

⁵ Ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐτυμολογικῇ σελ. 199, 23 καὶ ἐν τῇ Λεξικῇ τοῦ Σουίδα καίται «Βλασός· παραλυτικός». Ἠρῶ. καὶ Ἐρωτικὸν σελ. 11.

λοντος: βλεσόπους», και ἐν τοῖς Προβλήμασιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιεύς Β', 24 «Διὰ τί οἱ εὐνοῦχοι μακροὶ καὶ βλεσοί;». Ὁρθῶς γράφεται ἐν τοῖς τοῦ Γαληνοῦ Τόμ. Ζ', σελ. 28 «Οἷς μὲν γὰρ ὀρθότερα τοῦ δέοντός ἐστι φύσει βλαισοῦται μάλλον, οἷς δὲ κοιλότερα ραιβοῦται. Καλῶ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὰ ἐκτὸς ρέπον, ραιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τὰναντία» καὶ Τόμ. ΙΙ', β', σελ. 889 «καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ρέποντα βλαισά, τὰ δὲ ἔσω ραιβά καὶ κυλλά»¹ καὶ ἀλλαχοῦ. Γραπτέον δὲ καὶ ἐν Τόμ. ΙΙΙ', α', σελ. 604 «βλαισοὶ μὲν γίνονται» ἀντὶ τοῦ βλαισσοὶ καὶ σελ. 605 «ὅσοι φύσει βλαισότεροι» ἀντὶ τοῦ βλασσότεροι καὶ σελ. 677 «βεβλαισωμένον δ' εἴπερ ἐθεράπευε» καὶ «τὰ δὲ βεβλαισωμένα» ἀντὶ τοῦ βεβλαισσωμένον καὶ βεβλαισσωμένα.

Τὸναντίον δὲ τὸ διφθογογραφούμενον συχομοραία μνημονεύεται καὶ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμολογικῷ σελ. 733, 32 «Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΑ παροξύτονα θηλυκὰ μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν διὰ διφθόγγου γράφεται: ἐλαία, ἀλκαία, συχομοραία» καὶ ἐν τῷ Τεχνολογικῷ Λεξικῷ τοῦ Φιλήμονος § 205 «Καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ ΕΙΑ δένδρων ὀνόματα περισπῶνται καὶ φιλογραφοῦνται πλὴν τοῦ ἐλαία καὶ συχομοραία». Τοῦ παρὰ Ζωναρᾶ σελ. 1685 «Συχομοραία: δένδρον» ὑπάρχει καὶ γραφὴ συχομορέα. Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ψυχίου ἀναγινώσκεται τὸ ὑγιῶς ἔχον, ἐν δὲ τῷ τοῦ Σουῖδα γράφεται πλῆμμελῶς συχομορρέα διὰ δύο ΡΡ². Εἶνε δ' ἡ λέξις συχομορέα τοῦ παρηγμακότος ἑλληνισμοῦ ἰδία, ἀπαντῶσα ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ Ιθ', 4, παρ' Ἐπιφανίῳ Τόμ. Γ', σελ. 27, ἐν τῷ Γεωπονικῷ Γ', γ', 7, παρὰ τῷ Ἀρμενοπούλῳ σελ. 288, κλπ. Εὐρίσκεται δὲ καὶ γραφὴ συχομωραία.

Οὐ μόνον δὲ τὸ συχομορέα ἐξεφέρετο ἡμαρτημένως διὰ

¹ Πρὸ καὶ Πολυδεύκη Β', 192 «Ραιβοὺς δὲ καλοῦσιν οἱς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, βλαισοὺς δὲ οἱς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται» καὶ τὸ μὲν Ἀρχιλόγος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει.

² Ἴδε καὶ Διονόφριον Ἐπιφανίῳ Τόμ. Γ', σελ. 809. Ἐπι δὲ Λέαντιον Ἡρῶ δ. Τόμ. Β', σελ. 125 καὶ σελ. 585.

διφθόγγου ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμικτέον, ὡς μαρτυρεῖ τὸ εἰς τὰς Νεφέλας τοῦ Ἀριστοφάνους στίχ. 643 σχόλιον «Παρατηρητέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ Ε. δεῖ λέγειν ἡμικτέον καὶ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡμικεταῖον». Χάριν μὲν ὁμολογοῦμεν τῷ ποιησαμένῳ τὴν ὑπόμνησιν ταύτην, ἀλλὰ σφόδρ' ἀποδοκιμάζομεν τὴν εἰς τὸν 1356 στίχον γεγραμμένην σημείωσιν «Τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ Ε φιλοῦ ἀπὸ τοῦ πέκω καὶ διφθογογραφεῖται». Ἡ δὲ διφθόγγου γραφὴ τοῦ ἐπέχθη εἶνε ἀποπωτάτη.

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Φωτίου φέρει ὁ κωδῆξ σελ. 77, 9 καινός ἀντὶ τοῦ κενός. σελ. 81, 16 παρέχειρον καὶ ἔχειρος ἀντὶ τοῦ παρ' αἴχειρον καὶ αἴχειρος. σελ. 96, 5 θυρέαν ἀντὶ τοῦ θυραίαν. σελ. 115, 23 Ἴστεα ἀντὶ τοῦ Ἰστίαια. σελ. 172, 24 κνεόμενον ἀντὶ τοῦ κναιόμενον. σελ. 173, 19 κνίσεσιν ἀντὶ τοῦ κνίσαισιν. σελ. 180, 19 ὑγιάιςερος ἀντὶ τοῦ ὑγιέστερος. σελ. 192, 14 Μελαίνῃ ἀντὶ τοῦ Ἐλένῃ. σελ. 200, 3 Τορωνέως ἀντὶ τοῦ Τορωναίου ἢ Τορωναίων. σελ. 295, 5 κέξ. νεολέα καὶ νεολέαν καὶ νεολέας ἀντὶ τοῦ νεολαία καὶ νεολαίαν καὶ νεολαίας¹. σελ. 298, 2 ἐλεηρᾶς ἀντὶ τοῦ ἐλαιηρᾶς. σελ. 320, 20 Οἰνέοι ἢ οἱ νέοι ἀντὶ τοῦ Οἰναῖοι. σελ. 383, 21 παραιξόρουσον ἀντὶ τοῦ παρεξόρουσον. σελ. 402, 3 Πατεκίων ἀντὶ τοῦ Παταικίων. σελ. 403, 18 παιδία καὶ πρόβητα ἀντὶ τοῦ πεδιακά πρόβητα. σελ. 421, 24 περισσαίνεται ἀντὶ τοῦ περιστένεται. σελ. 428, 28 κείσαισθον ἀντὶ τοῦ κείσεσθον. σελ. 469, 15 ἀρχαίνεως ἀντὶ τοῦ ἀρχένεως. σελ. 482, 14 μηλαίας ἀντὶ τοῦ μηλέας. σελ. 632, 8 ἐπιπόλεως ἀντὶ τοῦ ἐπιπολαίως. Ὅρθῳς ἀναγινώσκειται παρὰ Σουῖδα «Κναιόμενον: καταπονούμενον» καὶ παρ' Ἡσυχίῳ «Θυραία: καὶ ἡ μεταξὺ δύο οἰκιῶν θύρα»² καὶ «Οἰναῖοι τὴν χαράδραν:

¹ Ὁ Ἀσώπιος λέγει ἐν τῷ Ὄρθογραφικῷ σελ. 61 «Ὅβτω δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ ῥομφαία, συρμαία, νεολαία, ὅπερ ὅμως καὶ νεολέα». Τὸ νεολέα εἶνε γραφικὸν σφάλμα. Γελοιώτατον δ' ἡμῖν φαίνεται τὸ παρὰ Σουῖδα «Νεωλίας: ὁ τοῦ νεώ λαός». Πρβ. καὶ Ἄλθερον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 668.

² Πρβ. καὶ Βαλκηνάριον Ἀμμων. σελ. 71.

παροιμία τιθεμένη ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι προσελχομένων»¹ και «Πεδιακὰ πρόβατα: πρόβατα ἀπὸ πεδίου και οὐ λειμῶ-
νος»². Τὸ Παταικίων εἶνε διὰ δύο ΓΓ γεγραμμένον ἐν τῷ
Λεξικῷ τοῦ Σουῖδα, Πατταικίων, ὡς και ἐν ἐνὶ τῶν κωδίκων
τοῦ Ἀρποκρατίωνος. Ἦτο δ' ἐπιβόητος τὸ πάλαι ὁ Παται-
κίων, ὡς δηλεῖ μάλιστα ὁ Αἰσχίνης λέγων ἐν τῷ κατὰ Κτη-
σιφῶντος § 189 «μὴ οὖν ἡμῖν ὡς Παταικίωνος ἄμεινον πεπο-
λίτευσαι διέξιθι» και ὁ Πλούταρχος Ἱστορῶν ἐν τοῖς Ἡοικοῖς
σελ. 21 ὅτι «Διογένης ἀκούσας τι τοιοῦτον, τί λέγεις; ἔφη
κρεῖττονα μοῖραν ἔξει Παταικίων ὁ κλέπτης ἀποθανῶν ἢ Ἐπα-
μεινώνδας ὅτι μεμύηται;». Παρὰ Δίῳνι τῷ Χρυσοστόμῳ ἐν
Λόγ. ΝΒ' λέγεται «και ἤρωι πρέποντες ἀλλ' οὐκ Εὐρυβάτῳ ἢ
Παταικίωνι». Ὑπῆρχε δὲ και παροιμία «Παταικίωνος συκο-
φαντικώτερος»³.

Ἄνευ σφάλματος γράφεται τὸ κύριον τοῦτο ὄνομα ἐν Ἄνεκ-
δότοις Βεκκῆρου σελ. 193 και σελ. 298. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ Ἰω-
νικοῦ παρατατικοῦ «Ἄναισίμου: ἀνήλισκε, κατεδαπάνα»,
τοῦ ἀδιαφθόρου παρὰ τῷ Σουῖδα φυλαχθέντος, φέρεται ἐν σελ.
398 ἀν. Εσίμου. Ἐν σελ. 214 ἀναγινώσκειται «Ἄναιδην:
ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως», ὡς και ἐν σελ. 390. Τὸ
ἀπηρυθριασμένως εἶνε προδήλως ἀπόδοσις τῆς κιβδήλου
λέξεως ἀναιδην, ἣτις ἐκ τοῦ ἀναιδῆς νομισθεῖσα παράγω-
γος ἐξελήφθη ἰσοδύναμος τῇ ἀναιδῶς. Τὴν ἀληθῆ γραφὴν
ταῦ προκειμένου ἐπιρρήματος, εἰς ἣν ἀναφέρεται πάντως τὸ
ἀθρόως και σφοδρῶς, βλέπει τις ἐν σελ. 400 «Ἄνεδην:
ἀνεμμένως. Δύναται δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων μετάργεσθαι, οἷς ἀν αἰ-
ῆναι ἀνεθῶσι. Πλάτων δὲ Νόμων ἐνδεκάτῳ εὔρε μ.ηχανῆν,
ὅπως ἤθη μὴ ἀνέδην ἀναισχυντίας τε και ἀνελευθέ-
ρου ψυχῆς μέτοχα συμβήσεται γίγνεσθαι βραδίως και
Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου τῆς δὲ πομπείας ταύ-

¹ Πρβ. και Ζηνόδιον Ε', 29, κλπ.

² Ἴδε και Βεκκῆρου Ἄνέκδοτα σελ. 296, 11 και Ἀρποκρατίωνα σελ. 149,
8 Βεκκ.

³ Ἴδε και Σιλήρον Ἀλκίφρ. σελ. 321.

της τῆς ἀνέδην γεγεννημένης ἀντὶ τοῦ ἄγαν. Καὶ πολλή ἢ τοιαύτη χρῆσις». Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δημοσθένους (σελ. 229, 41) γίνεται ἡ ἐξῆς παρατήρησις ἐν τοῖς παλαιοῖς σχολίοις· «Ἐὰν μὲν διὰ τῆς διφθόγγου γράφηται, τῆς ἀναισχύντου δηλοῦ· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ Ε, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῆς πολλῆς, ἀπὸ τῆς ἀνέσεως». Καὶ ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ζωναρᾶ λέγεται «Ἀνέδην· φανερῶς—Ἀναίδην τὸ ἀναισχύντως διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου» (σελ. 225). Τὸ διαστρόφως ἐξενηγεγμένον μετὰ τῆς ἐκ τῶν Ἀνεχδότων τοῦ Βεκκῆρου παρατεθείσης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐξηγήσεως εὐρίσκεται καὶ παρὰ Σουῖδα, οἷον «Ἀναίδες· τὸ θρασὺ βλέπειν καὶ Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως καὶ Ἀναιδῶς· ἀναισχύντως». Ποιεῖται δὲ καὶ τοῦ προσηκόντως γεγραμμένου μνείαν ὁ Σουῖδας, ἀποδιδούς μὲν δαψιλῶς, ἀκωλύτως, κατακόρως, ὡς ἔτυχεν, ἱκανὰ δὲ μαρτύρια πρὸς πίστωσιν ἐπιφέρων. Τὸ ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς τοῦ Ψευδορωδιανοῦ σελ. 258 «Τὰ εἰς ΗΝ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ Η γράφονται, οἷον μάτην, χύδην, πρῶην, ἄρδην ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως, φοράδην κτέ.» ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἀρχαίαν μορφήν, ἀν' ἀναγνωσθῆ «ἄρδην ἀντὶ τοῦ (ἀφανιστικῶς, ἀναίδην ἀντὶ τοῦ) ἀναισχύντως». Πρβ. Μοσχόπουλον περὶ Σχεδῶν σελ. 189.

Παρ' οὐδενὶ σχεδὸν τῶν παλαιῶν ἔμεινεν ἀνέπαφον τὸ ἐπίρρημα ἀνέδην, ἀλλ' ἦ ἐν ἅπασι τοῖς ἀντιγράφοις ἢ ἐν τισιν αὐτῶν μετέπεσεν εἰς τὸ περρινομιμένον καὶ τελέως βλάβηρον ἀναίδην, ὅπερ εἰς τὸ ἀναιδῶς τρέψας ἀδέξιος διορθωτῆς ἠφάνισε τὴν ἀληθῆ διάνοιαν τῆς τοῦ Διοδώρου ῥήσεως ΑΓ', ε', β. Κατὰ τὴν παραδεδομένην ἡμῖν γραφὴν ὁ Διόδωρος λέγει ὅτι «καὶ τοὺς περιτυγχάνοντας δούλους τε καὶ ἐλευθέρους, ὅπως μὴδεὶς ἀπαγγέλλοι τὴν περὶ αὐτοὺς ἀπόνοιαν, ἐφόνευον ἀναιδῶς», τουτέστι μετ' ἀναιδείας. Ἀλλ' ὅτι τὸ ἀληθὲς εἶνε ἐφόνευον ἀνέδην εὐκόλως μὲν δύναται τις νὰ ὑπονόησῃ, μὴνύεται δὲ σαφῶς καὶ ἐκ τοῦ ἐν ΑΓ', ια', 1 «καὶ τοὺς περιτυγχάνοντας ἀνέδην ἐλευθέρους τε καὶ δούλους ἐφόνευον, ὅπως μὴδεὶς ἀπαγγείλῃ τὴν περὶ αὐτοὺς ἀπόνοιαν τε καὶ περρινομίαν», ὡς παρετήρησεν ὁ Ἐρωσερ-

δὴν¹. Καὶ παρ' Ἀριστείδη ἐγένετο περὶ διόρθωσις τοῦ ἀναίδην, ἀλλὰ διὰ τὸ προτεταγμένον ἄρθρον τὴν μετεβλήθη εἰς τὸ ἐπίθετον ἀναιδῆ. Ἀνεγνώσκειτο ἄλλοτε παρ' αὐτῷ ἐν μὲν Τόμ. Α', σελ. 757 «καὶ κακῶς ἀναίδην ἀγορεύοντα» καὶ σελ. 769 «ἐπικίνους ἀναιδῆν γιγνομένους» καὶ ἐν Τόμ. Β', σελ. 386 «οὐδ' ὅτι οὐκ ὑπεστέλλετο ἀλλ' ἀναιδῆν ἔλεγε κακῶς», ἐν δὲ Τόμ. Β', σελ. 268 «καὶ οὐ τὴν ἀναιδῆ—ἐλευθερίαν εἰσάγοντες». Περὶ Πολυβίου ΑΒ', σ', 7 ἀντὶ τοῦ «τῆς ἀνείδην ἐξουσίας» παρέχουσιν οἱ κώδικες ἀναίδης καὶ ἀναιδῆς².

Τὸ ἀνείδην σημεῖον κυρίως ἀνεμμένως περὶ ἤχθη ἐκ τοῦ ἀνίημι-ἀνίημαι, ἔχει δ' ἀνάλογον τὸ σθένην καὶ τὸ στάδην καὶ ἄλλα πολλά. Περὶ Ψευδίου κέεττι καὶ «Λιδῆν: διὰ τέλους». Ἡ ἔννοια τοῦ ἀνυποστόλου ἢ πολλὰκις ὑπὸ τοῦ ἀνείδην ἐμφορμιζομένη δὲν εἶνε ἀλλοτρίη τοῦ ἀνεμμένως, ὡς δείκνυται μάλιστα ἐκ τοῦ Ἰσοκράτειου Η', 41 «περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ἰσοσταλάμενος ἀλλὰ παντάπασιν ἀνεμμένως μέλλω τοὺς λόγους ποιῆσθαι πρὸς ἡμᾶς». Περὶ καὶ § 62 «ἐπειδὴ περ ἀποκακαλυμμένως ὄρημαί λέγειν, οὐκ ἀποκακτέον ἀποφύνασθαι καὶ περὶ τούτων». Ὁρθῶς ἐτυμολογεῖ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα ἢ εὐστάθιος ἐν τῆς εἰς Ὀμηρον Παρεμβολαῖς γράφων «Ἐκ τοῦ τούτου δὲ ῥήματος καὶ ἀνετοι βύες οἱ ἄρτοποι καὶ ἀγγελῆται καὶ ἀνεμμένος ὁ ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος, ὡς τὸ ἀνεμμένη μὲν, ὡς ἔωκας, ἀν τρέγη³ καὶ ἌΝΕΙΔΗΝ ἐπίρρημα τὸ ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως» (σελ. 168). Ἐν ταῖς εἰς Ὀρειβάσιον Σχολίαις ἀναγινώσκειται «Ἀνείδην: ἀντὶ τοῦ ἀστάτως καὶ συγκεχυμένως καὶ ἀνδράστως» εἴρηται δὲ κατὰ στέρησιν τοῦ αἰδοῦς, ὅ ἐστι τῆς ιδεΐσεως». Μεταγράφεται δ' ἡ τελευταία λέξις ὑπὸ τῶν νέων τοῦ Ὀρειβάσιου ἐκδοτῶν (Τόμ. Δ', σελ. 529) αἰδέσεως. Ἄλλ' ἀστοχωτάτην ἡμεῖς τὴν μεταβολὴν ταύτην εὐρίσκοντες τρέπομεν τὸ μὲν αἰδοῦς εἰς τὸ ἴδους, τὸ δὲ αἰδέσεως εἰς τὸ ἰδρώσεως «εἴρηται δὲ κατὰ στέρησιν τοῦ ἔδους, ὅ ἐστι τῆς ἰδρώσεως». Περὶ Ψευδίου «Ἀνείδην—Κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι, ὅ ἐστιν ἰδρῶσαι—Ἄλλοι δὲ ἐκκεχυμένως» καὶ Σχολιστὴν Πλάτωνος Ἰων. Ἐλ. σελ. 368 «Ἀνείδην: ἐκκεχυμένως καὶ

¹ Spielleg. Vatic. σελ. 423.

² Ἐκ Schweighauser Πολυβ. Τόμ. Γ', σελ. 646 καὶ Τόμ. Η', σελ. 33.

³ Ἐκ τῆς Ἠλικτρας τοῦ Σοφοκλέους στίχ. 516. Ἄλλ' ἡ γρησία γραφή εἶνε ἀπὸ τῆς αἰδέσεως.

τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ ἔδους. Ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνίημι, ὡς εἰ εἶπεν ἀνέτως». Τοῦ πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἀνέδηρ παραχλωμβανομένου ἐπιρρήματος ἐκκεχυμένως κάλλιστον ἡμῖν παραδειγμα φαίνεται τὸ τοῦ Ἰσοκράτους ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως § 207 «ἐκκεχυμένως ζῆν καὶ ῥαθύμως», πρὸς ὃ δύνανται προσφυῶς νὰ παραβληθῇ τὸ πρὸ Ἀθηναίου Β', 51 «καὶ ταῖς ἡδοναῖς οὕτως ἀσελγῶς ἐχρήσατο καὶ χυδῆρ».

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμολογικῷ μνημονεύεται ἡ τε ἀληθὴς παραγωγή τῆς προκειμένης λέξεως ἐκ τοῦ ἀνίημι (σελ. 781, 31) καὶ ἡ ψευδὴς ἐκ τοῦ ἔδος (σελ. 103, 11. Πρβ. καὶ Λεξικὸν Ζωναρᾶ σελ. 225).

Τὸ ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Σουΐδα «Λῖαγμα: Ὁρῆνος καὶ σύντριμμα» ἐμφαίνει σύγχυσιν τοῦ «Λῖαγμα: Ὁρῆνος» καὶ τοῦ «Ἐαγμα: σύντριμμα». Ὁ Φαβωρίνος διαστέλλει τὰ ὀνόματα ταῦτα γράφων «Λῖαγμα Ὁρῆνος διὰ διφθόγγου, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα διὰ τοῦ Ἐ ψιλοῦ» (Πρβ. καὶ Ζωναρᾶν σελ. 86)¹. Εἶνε δὲ τοῦ πονηροῦ κόμματος τό τε ἔαγμα ἀντὶ τοῦ ἄγμα καὶ τὸ σύνθετον κατέαγμα, ὡς καὶ τὸ ἐπίθετον εὐκατέακτος ἀντὶ τοῦ εὐκάτακτος. Παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΙ', 6', σελ. 378 ἐν ῥήσει ἐκ τῶν Ἱπποκρατείων κεῖται «πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κατεάγματος». Καὶ ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις Τόμ. Ι', σελ. 8 ἔχουσιν οἱ κώδικες οὐ μόνον «πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κατεηγότος» ἀλλὰ καὶ κατὰ γματος καὶ βαρβάρως κατεάγματος. Ἐγράφετο δ' ἄλλοτε παρὰ Σουΐδα καὶ «Ἐπικαίρωσ παραπλέοντας: τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ» ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κέρως. Θουκυδ. Β', 90 «ιδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας κτέ.». Σχολ. «Κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως: ὡς ἂν εἰ ἔλεγε μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ· τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ κέρως δηλοῦ»².

Οὐχὶ δ' ὀλιγίστις ἀνεγνώσθη ὑπὸ τῶν μεταγρφεῶν ἐπικαίρωσ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κέρως, ὡς παρὰ Μαξίμῳ τῷ Γυρίῳ Λόγ. Β', 3 «νήγονται ἐπὶ μῆς τεταγμέναι ἀλλήλῃσι ἐπόμηναι, ὥσπερ στρατόπεδον ἐπικαίρωσ

¹ Ἴδε Βαλιενάριον Παρατηρήσι. εἰς Ἀμμων. σελ. 117.

² Ἴδε Βερνάρδον Σουΐδ. Τόμ. Α', 6', σελ. 110.

βαδίζον», παρ' Ἰουλιανῷ σελ. 36, α' «ἐτάττοντο μὲν ἐπικαίρωσ ἱπ-
 πεῖς ἑκατέρου πεζοί τε ἐν μέσῳ» καὶ σελ. 57, β' «τότε δὴ βασιλεὺς
 τοὺς τε ἱππεῖς ἐπικαίρωσ τάττει χωρὶς ἑκατέρου» καὶ παρ' ἄλλοις.
 Ἦν ὄρθην γραφὴν παρὰ μὲν τῷ Μαξιμίῳ ἀποκατέστησεν ὁ Δαβίδιος,
 παρὰ δὲ τῷ Ἰουλιανῷ ὁ Βυττεμβάχιος¹.

Πολλὰ παραδείγματα τῆς τε τοῦ ΑΙ εἰς Εἰ μεταπτώσεως
 καὶ τῆς τοῦ Εἰ εἰς ΑΙ δύναται τις ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ Ἰου-
 λίου νὰ προενέγκῃ.

Τῆς πρώτης καταλέγομεν ἡμεῖς τὰ ἐξῆς·

Ἀγεινός: ὅμοιος ὀβολός

Ἀκρέα: ἡ Ἰθνηα καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Ἀλθέα: Οἰνέως γυνή, Μελεάγρου μήτηρ

Ἀλισθέειν: ἀσθενεῖν

Ἀλισθεεῖ: ἀσθενεῖ, ἀνιάται

Ἀσαρέων πόλις: τὰς Ἀφίδνας

δαίμενος: κινούμενος

διαρρέειν: διαπορθεῖν

διαρρέουσαι: διαφθείρουσαι

δυθμίσι: δύσεσι, καταστροφαῖς

ἐλῆων: νέων καὶ ἀκμίων

ἐθεταί: καίεται

ἔθρια: εὐδίαι

ἐξεθιασθέν: λαμπρυνθέν

ἐξερεύμηγ: ἐξάρετα ἐλάμβανον

ἐπόλια: αἰγίδια

ἐραθέντι: ληφθέντι

ἐρίτω: λαμβανέντω

ἐρρέσθη: διεφθέρη

ἔσα: εἰμυρμένη

ἐσηγιά: ὄρατζ

ἐτερήσας: πορνεύσας

¹ Ἐπιστ. Κριτ. σελ. 7. Ἴδε καὶ Κόσμητον Μνημ. Τόμ. Η', σελ.
 380 κέξ.

εὐνομένων: καλῶς οἰκουμένων

ἐφινιδίως: ἀθρόως, ἄφνω

θεία παραγείρω: τόπος αἰγείρον ἔχων, ὅθεν ἐθεώρουν

Θήρεον πέπλον: τὸ ποικίλον

Κασθανεά: πόλις Θεσσαλίας

κατέρροντες: κατὰπλέοντες

κατέτεξ: γένος περικεφλαίως

κατεωρᾶσθαι: καταντλασθαι

κνεομένων: πονουμένων

λεμός: λάρυγξ, φάρυγξ

λεσηϊά τε περόντα: τὰ ἀσπίδίσκια τὰ κοῦφο

μεμάσσω: μεθ' ὁρμῆς ἐξερχόμενος, πρόθυμος

μετέχμιον: ὁ μεταξὺ τῶν μυχόμενων τόπος

νεεάλοισιν: οἰκοῦσι

ὄδιον: πρᾶσιμον ἢ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον

παρεφάσεις: παρκινέσεις

παρεφασίησι: παρκυθίαις

πεπαλόντος: τρυχέος

πεπαλόνσα: τρυχεῖα

πεπέγεται: μιλύσσεται

περεοῦμενοι: τελειούμενοι

περεοῦσθαι: δικπερᾶν πλοῖον ἐπιβάντα

περιτόρεον: μέρος τι τῆς νεώς

περιάσσωσα: ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα

προσειοῦσί με: προσβάλλουσι, προσέρχονται

ρίητο: φθείροτο

συνερόμενος: συμβαλλόμενος

τενία: ζῶντι, στέφνοντι ἢ δεσμοί, δικδήματα

ὑπὲρ τῶν νεῶν: ὑπὲρ τῶν ἄνω συνδεδεμένων καὶ διατετα[γ]μένων

φεννίδα: παιδιάν σφίρας

Φερεά: Ἀθήνησι ξενικὴ θεός· οἱ δὲ τὴν Ἐκάτην

ἀντὶ τοῦ· Αἰγιναιῖος, Ἀκραία, Ἀλθαία, ἀλυσθαίνειν, ἀλυσθαίνει', Ἀσαναίων, δαιόμενος, διαρραίειν, διαρ-

Ἄ Εὐρίσκεται δὲ γεγραμμένον παρ' Ἡτοχίῳ καὶ ε' Ἀλυσταίνειν: ἀσθενεῖν,

ραίουσαι, δυθμαῖσι, αἰζήων, αἴθεται, αἰθρία, ἐξαιθρια-
σθέν, ἐξαιρεύμην, αἰπόλια, αἰρεθέντι, αἰρείτω, ἐρραί-
σθη, αἶσα, αἰσθητά, ἐταιρήσας, εὐναιομένων ἢ εὐναιο-
μένων, αἰφνιδίως, παρ' αἰγείρω, Θηραῖον, Κασθαναία,
καταίροντες, καταίτυξ, καταιονᾶσθαι, κναιομένων,
λαιμός, λαισήια, μαιμάσων, μεταίχμιον, ναιετάου-
σιν, ὄδαῖον, παραιφάσεις, παραιφασίησι, παιπαλόεν-
τος, παιπαλόεσσα, πεπαίνεται, περαιούμενοι, περαι-
οῦσθαι, περιτόναιον, παιφάσσουσα, προσσαίνουσι, ραί-
οιτο, συναιρόμενος¹, ταινία, ὑπερτοναίων, φαινίνδα,
Φεραία.

Ἰῆς δὲ δευτέρας τὰκόλουθα·

ἀ.λαιός: ὁ πλκικός, ἄφρων. Αἰσχύλος

ἀ.πε.λαιθρόνη: τὴν δύναμιν τὴν ἀμέτρητον

ἐκκαίας: ἐκκλύσας

ἐ.λαιῖνον: ἐλέπτυνεν

ἐλεντόν (Γρ. ἐλεχτόν): ἐ.λαιον

ἐ[ρ]αίος: ἐκπληκτος

καιρατιοῦσι: τοῖς κέρσι πλήξουσι

λαιᾶναι: λεπτόναι

ναιεσθαι: πορεύεσθαι

ναιμοιτο: κερπιῖτο

ὄρ.χ.παιδίειν: τὸ κακοσχολεύεσθαι πρὸς τοῖς πρῶσι

παιτίαςας: ἀπλώσας

προσωπαιδοῦντες: ἐπιβεβαιοῦντες

φαιρακίει: πλκνξ, ἀπκτξ, χλευάζει

φαιρακισθεῖς: ἀπκτῆθεις

φαιρακισμός: τὸ ὄμοικ

χραιμετίσαι: κρξξαι ὡς ἵππος

χραιμετισμός: ἡ τῶν ἵππων φωνή

ἀδυνατεῖν». Ἴδε Ἐρίγγαν Παρατηρ. Κριτ. σελ. 171 καὶ Σμῶτιον Ἠσυχ.
Τόμ. Α', σελ. 133.

¹ Πρὸς. «Συναίρουμένοις: συμβαλλομένοις» (Γρ. συναίρομένοις)
καὶ «Συναράμενος: συναγωνιζόμενος, συμβαλλόμενος». Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ
Φωτίου κείται «Συναίρομενος: συμβαλλόμενος, συνεργόμενος, συμβοηθῶν».

ἀντὶ τοῦ ἀλεός (= ἠλεός. Πρβ. «ἀλεόσσω: ματαιίζω» καὶ «ἀλεώσσειν: μωραίνειν»¹ καὶ «ἀλεόφρων: παράφρων»), ἀπέλεθρον ἦνα, ἐκχέας, ἐλέανεν, ἔλεον, ἐνεός, κερατιοῦσι, λεᾶναι, νέεσθαι, νέμοιτο, ὀρχιπεδίζειν, πετάσας, προσεμπεδοῦντες, φενακίζει, φενακισθεῖς, φενακισμός, χρεμετίσαι, χρεμετισμός. Ἀδελφὸν τοῦ ὀρχιπλιδίζειν εἶνε τὸ ὀψιπλιδωνας. Ὁρθῶς ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Φωτίου σελ. 367, 1 καὶ σελ. 404, 7 γράφεται ὀψιπέδων.

Φέρεται δὲ παρ' Ἡσυχίου καὶ

θυραῖος: εἶδος ἀσπίδος καὶ ὁ ξένος, ὁ ἀλλότριος καὶ ὁ ἐξωτικός ὅπερ συνέστη ἐκ τοῦ

θυραός: εἶδος ἀσπίδος²

καὶ τοῦ

θυραῖος: ὁ ξένος, ὁ ἀλλότριος καὶ ὁ ἐξωτικός

ὡς τὸ

δεδεγμένος: δικκεκομμένος, ἐπιτηρήτης, ἐκδεχόμενος

ἐκ τοῦ

δεδαῖγμένος: δικκεκομμένος

καὶ τοῦ

δεδεγμένος: ἐπιτηρήτης, ἐκδεχόμενος³.

Ἴσως δὲ καὶ τὸ

εἰδέετο: ἐπολεμεῖτο

εἶνε πλημμελῆς ἀνάγνωσις τοῦ ἐδαίξετο.

Παρατηρητέον δ' ὅτι οὐκ ὀλίγα τῶν ἐκ τοῦ Ἡσυχίου καταλεχθέντων εὐρίσκονται καὶ ἀναμαρτήτως παρ' αὐτῷ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ γεγραμμένα, οἷον

ἀπέλεθρον ἦνα: τὴν δύνχριν τὴν ἄμετρον

ἐξαιρέσην: ἐξάρεται ἐλζμβανον

καταίροντες: κατκπλέοντες

¹ Ἀντὶ τοῦ ἀλεόσσω γραπτέον ἀλεώσσω. Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Ῥήματα. σελ. 248 καὶ 250.

² Κεῖται δὲ καὶ μετὰ τὸ τοῦ θυρεθρα καὶ θυρετρα «θυραῖος: ἀσπίς» ἀντὶ τοῦ θυρεός.

³ Ἴδε καὶ Βαλκονάριον Orusc. Τόμ. Α', σελ. 210.

καταϊτυή: εἶδος περικεφαλικῆς
 νέμοιτο: κερπαῖτο, βόσκωτο
 ὀδαῖον: πράσιμον καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον
 προσεμπεδοῦντες: ἐπιθεβάζοντες
 ραίωτο: φθείρωτο, πλυνῶτο

κτλ. Καὶ τὸ παιδόθεν δὲ καὶ πεδόθεν κατὰ τὸν αὐτὸν τρό-
 πον παρὰ τῷ Ἰσυχίῳ ἐρμηνεύονται, οἷον «Παιδόθεν: ἀρ-
 χῆθεν, ἐκ ρίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας» καὶ «Πε-
 δόθεν: ἀρχῆθεν, ἐκ ρίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παίδων». Τοῦ
 ἐν Ὀδυσσεΐας Ν, 295 :

μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν
 παρέχουσιν οἱ κώδικες καὶ γραφὴν ἀντικρυς πρὸς τὸ μέτρον
 μαχομένην πλῖ δόθεν· φέρεται δὲ καὶ σχόλιον «ἦτοι παιδό-
 θεν φίλοι εἰσὶν»¹.

Καὶ ἐν τοῖς τοῦ Γαληνοῦ οὐχὶ σπανίως συμβαίνει ἡ σύγχυ-
 σις τοῦ στοιχείου Εἰ καὶ τῆς διφθόγγου ΛΙ. Ἀναγινώσκειται
 παρ' αὐτῷ αἰσχροὺν ἀντὶ τοῦ ἐχθροῦν, νεαραῖς ἀντὶ τοῦ
 νεῶρες, πυκιναιῖς ἀντὶ τοῦ πυκίν' ἐν, κραδία σημαίνε-
 ται τληυῖα ἀντὶ τοῦ κραδίῃ μένε τετληυῖα, ἢ καὶ νό-
 σον ἀντὶ τοῦ ἢ κένωσις, λέγονται δις ἐν ἀντὶ τοῦ λέ-
 οντ' ἔδεισεν, Ἐλαίαν ἀντὶ τοῦ Ἐλέαν, καίηται ἀντὶ τοῦ
 κήται, ἐπαιρήσεις ἀντὶ τοῦ ἐπερείσεις, περιναῖον καὶ
 περιναίου ἀντὶ τοῦ περίνεον καὶ περινέου, κτλ. καὶ τού-
 ναντίον συρμεσμοῦ καὶ συρμεσμούς ἀντὶ τοῦ συρμαῖσμοῦ
 καὶ συρμαῖσμούς, κέκουβον ἀντὶ τοῦ Καίκουβον, πρε-
 κόκχιον καὶ πρεκόκκια (βρεκόκκια) ἢ πρεκόκια ἀντὶ
 τοῦ πραικόκχιον καὶ πραικόκκια, Ἐλεοῦντι ἀντὶ τοῦ Ἐ-
 λαιοῦντι, διαντέων καὶ διαντέοι καὶ διαντέους ἀντὶ τοῦ
 διανταίων καὶ διανταῖοι καὶ διανταίους, ἐροῦμαι ἀντὶ
 τοῦ αἰροῦμαι, ἐρεῖ ἀντὶ τοῦ αἶρεῖ, κεχρηῆσθαι ἀντὶ τοῦ
 καὶ χρῆσθαι, ἐργάσητε ἀντὶ τοῦ ἐργάσθηται, κτλ.

¹ Πρὸς καὶ Σνειδέβιον Delect. σελ. 338 καὶ Σχοιμανῶν Orusc. Τόμ.
 Γ', σελ. 74.

Τόμ. ΙΙΙ', β', σελ. 875 «αἰσχροὺν γὰρ μοί ἐστιν αὔθις τὰ ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν». Τίνος λέξεως ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Γαληνὸς γίνεται φανερὸν ἐκ τῆς παντὶ ἴσως γνωσῆς Ὀμηρικῆς ῥήσεως τῆς ἐν Ὀδυσσεΐας Μ, 452 ἀπαντώσεως:

ἔχθρον δέ μοι ἐστιν

αὔθις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

Ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις Β, 220 εἶνε γεγραμμένον «τοῖς οὖν καλλίστοις ἐγκντίος ὁ ἔχθιστος» ἀντὶ τοῦ αἰσχιστος.

Τόμ. Ε', σελ. 418:

ὥστ', εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζόν ποτε,

μή μοι νεαραῖς προσπεσὸν ψυχὴν δάκοι.

Παρὰ Πλουτάρχῳ παρατιθεμένῳ ἐν τοῖς Ἑθιοκοῖς (σελ. 112) οὗς καὶ ὁ Γαληνὸς στίχους ἐκ τοῦ Θησέως τοῦ Εὐριπίδου φέρουσι τὰντίγραφα:

μή μοι νεαρὸν προσπεσὸν μάλλον δάκη.

Ἐπιηνώρωσε δὲ τὴν τὸ μέτρον ταράττουσαν λέξιν ὁ Μουσγράβιος μεταγράψας νεωρέες. Ἀλλὰ κάλλιον ἔχει τὸ προπερισπώμενον νεῶρες, ὡς διδάσκει ὁ Ἀρκάδιος (ἢ ὁ Ἡρωδιανός) ἐν τῷ περὶ Τόνων σελ. 117 «Τὰ διὰ τοῦ ὠδῆς εἰ ἔχει οὐδέτερα, προπερισπώμενα αὐτὰ ἔχει· εὐῶδῆς εὐῶδες, γεῶδῆς γεῶδες. Ἔτι καὶ τὰ διὰ τοῦ ὠρηγῆς· νεῶρηγῆς νεῶρες, αὐτῶρηγῆς αὐτῶρες· καὶ τὰ παρὰ τὸ ὄλω συντεθειμένα· ἐξῶλης ἐξῶλες, πανῶλης πανῶλες». Παρατηρητέον δ' ὅμως ὅτι κατὰ τὸν νῦν ἐκδιδόντα τὸ τοῦ Γαληνοῦ σύγγραμμα περὶ τῶν Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος Δογμάτων (Τόμ. Α', σελ. 20 καὶ σελ. 393) τὸ νεαραῖς εἶνε ἀνάγνωσις τοῦ Χαρτερίου καὶ τοῦ Κυννίου, οὕτω μετατυπωσάντων τὸ ἐν τῇ Ἀλδελίῳ ἐκδόσει νεοραῖς, ἀνθ' οὗ ἐν τῷ Μαρκιανῷ κώδικι κεῖται νεωραῖς. Ἐν τῇ γραφῇ τοῦ Μαρκιανοῦ κώδικος ΝΕΩΡΑΙΣ καθορᾶται φανερώτερον ἢ γνησίᾳ ΝΕΩΡΕΣ.

Τόμ. Ε', σελ. 296:

ὡς πυκινᾶΙΣ στήθεσιν ἀναστενάξει' Ἀγαμέμνων.

και σελ. 299 :

τῷδε μάλ' ἐν ἐπίση κραδία σημαίνεΤΑΙ ἑληυία.

Οὕτω παρεφθάρησαν ὑπὸ τῶν χρηστῶν βιβλιογράφων οἱ Ὀμηρικοὶ στίχοι (Ἰλ. Κ, 9 καὶ Ὀδ. Υ', 23):

ὡς πυκιν' ἘΝ στήθεσσι ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων.

τῷ δὲ μάλ' ἐν πέση κραδίη μένε ΤΕ ἑληυία.

Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἐν σελ. 342 ἀντὶ τοῦ προσηκόντως γεγραμμένου :

τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι

ἐσθέμεναι προσφῶσα (Ἰλ. Ω, 213)

ὁ Μαρξικνὸς κωδὶξ καὶ τινες τῶν ἐκδόσεων ἔχουσιν *Αἰσθέμεναι*, ὡς ἐν σελ. 700 *ἀν' Αἰμοθέτος* ἢ *ἀν' Αἰμοθέτος* ἀντὶ τοῦ *ἀν' Ἐμοθέτος*.

Τόμ. Ε', σελ. 675 «καὶ γάρ, ὅταν τι τούτων ἔξω τοῦ σώματος ἐκρυῆ πλέον τοῦ ἐπιπολάζοντος, ὀδύνην παρέχει, ἢ καὶ νόσον». Ἐν τοῖς Ἰπποκρατείοις Τόμ. Β', σελ. 83 ἀναγινώσκειται «καὶ γάρ, ὁκόταν τι τούτων ἔξω τοῦ σώματος ἐκρυῆ πλέον τοῦ ἐπιπολάζοντος, ὀδύνην παρέχει ἢ κένωσις».

Τόμ. ΙΙΙ', α', σελ. 411 «Εὐδῆλον δὲ τοῦτο καὶ ὧν Σιμωνίδης εἶπεν ᾧδὲ πως ἐχόντων· οὐπω τις οὕτω δασκίους ἐν οὐρεσιν ἀνὴρ λέγοντΑΙ δις ἐν οὐδὲ πάρδαλι μῦθος στενουγρῶ συντυχῶν ἐν ἀτραπῷ». Ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἐσώθη ἐν Τόμ. ΙΖ', α', σελ. 897 «Διὸ καὶ τὴν δευτέραν συλλαβὴν τοῦ στενουγρῶσαι φιλοῦντες, οὐ δασύνοντες (Ἰρ. φιλοῦντΑΣ, οὐ δασύνοντΑΣ) ἀναγνωστέον ἐστίν· οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ ὑγρόν ἐν τῇ λέξει, καθάπερ ἂν τις οἰηθεῖη μὴ γινώσκων ὑπὸ τῶν Ἴωνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενουγρόν. Ἀλλὰ τοῦτο γε (Ἰρ. τούτΟΥ γε) μαρτύριόν ἐστιν αὐταρκες τὸ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

οὐκ ἂν τις οὕτω δασίους ἐν οὐρεσιν

ἀνὴρ λέοντ' Ἐδειςεν οὐδὲ πάρδαλι

μῦθος στενουγρῆ συμπεσῶν ἐν ἀτραπῷ.

Τόμ. ΙΘ', σελ. 229 «Καὶ τὸ κατὰ τὴν Ἑλαίαν ἀκμάσαν— Ζήνων δὲ ὁ Ἐλεάτης τῆς ἐριστικῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς μνημονεύεται γεγωνῶς». Προφανέστατον ὑπάρχει ὅτι περὶ τῆς Ἱταλικῆς πόλεως Ἑλέας πρόκειται ἐνταῦθα, τῆς ἀποικίας οὐσης τῶν Φωκαέων, οὐχὶ δὲ περὶ τῆς ἐν Ἀσία Ἑλαίας, ἧς ποιεῖται μνηεῖον ὁ Γαληνὸς ἐν Τόμ. ΙΔ', σελ. 22 γράφων «Καὶ γὰρ οὖν ἐν τῇ παρ' ἡμῶν χώρα τῇ μεταξύ Περγάμου τε καὶ τῆς ἐπὶ Θαλάττῃ πόλεως Ἑλαίας' ἔστι τις λόφος οὐμῶν μεστός, ἐν ᾧ κάλλιστον αἰ μέλιτται συντιθέασι μέλι δαπανώμενον αὐτόθι. Κεῖται δὲ ὁ λόφος οὗτος ἀπὸ Περγάμου πορευομένῳ εἰς Ἑλαίαν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσιν». Ἴδε καὶ Στράβωνα ΙΓ', α', 67 καὶ γ', 5.

Ψευδοηροδιανὸς Ἐπιμερ. σελ. 217 «Πλὴν τοῦ ἐλαία καὶ συκομοραία. Ἑλεία δὲ πόλις ψιλόν». Στέφανος Βυζάντιος «Ἑλαία: πόλις τῆς Ἀσίας Αἰολικῆ— Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ Ε Ἑλεία, ἐξ ἧς Ἐλεστει. Τῆς δὲ προτέρης Ἐλαίται» καὶ «Ἑλεία: πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται. Ἐκκληίτο δὲ Ἑλέη. Ἰνομάσθη δὲ Ἑλέα ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Ἦ νῦν Βελέη». Σουΐδας «Ἑλεία: ὄνομα πόλεως, πατρὶς Ζήνωνος— Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἑλαία διὰ διφθόγγου, ἧς ὁ πολίτης Ἐλαίτης' καὶ κόλπος οὕτω καλούμενος» (Ἠρβ. καὶ λ. Ζήνων). Σχολιαστὴς Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως Προτρεπτ. Ε', 64 «Ἑλεία διὰ τοῦ Ε πόλις τῆς Ἰταλίας, ἀφ' ἧς ὁ πολίτης Ἐλεάτης' Ἑλαία δὲ ἡ διὰ τῆς ΑΙ διφθόγγου τῆς Φωκίδος (Γρ. Αἰολίδος), ἀφ' ἧς ὁ πολίτης Ἐλαίτης». Εὐστάθιος σελ. 1944 «Ἦν δὲ, φησί, καὶ Ἑλαία πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐν μέντοι ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὅτι Ἑλαία Αἰολίς πόλις, Ἑλεία δὲ ἐν Ἰταλίᾳ. Καὶ ζητητέον ποῖα γραφὴ ἀκριβεστερά ἐστίν. Ὅτι μέντοι Ἑλαία διὰ διφθόγγου ἐστίν ἢ Αἰολίς ἐμφάνεται παρὰ Στράβωνα εἰπόντι οὕτως: Κάνη ἀκρωτήριον ἀνταίριον τῷ Λεκτῷ καὶ ποιεῖν τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, οὗ μέρος ὁ Ἐλαίτικὸς καλούμενος ἀπὸ Ἑλαίας πόλεως Αἰολικῆς». Ληρεῖ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Νικάνδρου λέγων «Ἄσπι δ' ἔγγιστον ψιλόν ἐλαίεντα κρότωνος: ἐντὶ τοῦ ἐλαϊώδη ἢ Ἰταλικόν' Ἑλαία γὰρ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ» (Θηρ. στίχ.

? Ἠρβ. καὶ Ὀρειβάς. Τόμ. Δ', σελ. 170.

676). Οὐδ' αὖτις δ' ὑγιέστερος ὁ λόγος καθίσταται, ἂν προκριθῆ ἡ γραφή 'Ελέα' διότι ἐξ ὀνόματος ἔχοντος τὴν δευτέραν συλλαβὴν δι' Ε' φιλοῦ γεγραμμένην ἀδύνατον εἶνε νὰ παραχθῆ τὸ ἐπίθετον 'Ελληθεῖς. Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ζωναρᾶ φέρεται «'Ελεάτης' ἀπὸ 'Ελέας τῆς Ἀσίας» (σελ. 683), ἕπερ ὀφείλει ἴσως ἀναπληρούμενον ν' ἀναγνωσθῆ «'Ελεάτης ἀπὸ 'Ελέας (τῆς Ἰταλίας, 'Ελακίτης δὲ ἀπὸ 'Ελακίας) τῆς Ἀσίας». Ἄνευ δὲ τινος ὄνου ἀποκαθιστῶμεν τὸν διφθορογγραφοῦμενον τύπον παρὰ τε τῷ Εὐσταθίῳ σελ. 1697 «Ἔτεροι δὲ ἔθνος Μουσικῆς φασὶ τοὺς ὕστερον 'Ελαίτας ἀπὸ Κητείου ποταμοῦ χειμκρῶδους ἐν τῇ 'Ελαίτιδι» καὶ ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσειον Σχολίοις Α, 521 «Ἄλλοι δὲ ἔθνος Μουσικῆς τοὺς νῦν 'Ελαίτας κελουμένους», εἰ καὶ παρὰ τοῖς παλαιῶσι 'Ελαίτης ὠνομάζετο ὁ κάτοικος τῆς Ἐλακίας καὶ 'Ελαίτις ἡ χώρα καὶ 'Ελαίτικὸς ἢ 'Ελαίτης ὁ κόλπος, ὧν πάντων μικρῦτα παρεχέει ἡμῖν ὁ γεωγράφος λέγων σελ. 550 «καὶ Μενεκράτους τοῦ 'Ελαίτου». σελ. 571 «ἡ γὰρ Περικληνὴ καὶ ἡ 'Ελαίτις». σελ. 572 «καὶ Μενεκράτης ὁ 'Ελαίτης». σελ. 581 «καὶ τὸν 'Ελαίτικὸν κόλπον», σελ. 606 «ἐν ᾧ καὶ ὁ 'Ελαίτικὸς περιλαμβάνεται». σελ. 607 «ταῦτ' ἤδη τοῦ 'Ελαίτων κόλπου». σελ. 615 «εἰς τὸν 'Ελαίτην καλούμενον κόλπον» καὶ «οὗ μέρος καὶ ὁ 'Ελαίτικὸς ἐστὶ» καὶ «πρὸς ἄρκτον δὲ ἡ 'Ελαίτις». σελ. 616 «τῷ δὲ λόγῳ τούτῳ συνηγορεῖ τὸ ἐν τῇ 'Ελαίτιδι χειμκρῶδες ποτάμιον δεῖκνυσθαι Κήτειον». σελ. 621 «Μενεκράτης γοῦν ὁ 'Ελαίτης». σελ. 622 «ἡ ποιῶσα τὸν κόλπον τὸν 'Ελαίτικόν». σελ. 624 «κατὰ τὸν 'Ελαίτην κόλπον καὶ τὸν Ἀδραμυτηνόν». Φέρεται δὲ καὶ παρὰ Παρθενίῳ Ἐρωτ. Η' «ἡ ἱστορία παρὰ Διοδώρῳ τῷ 'Ελαίτην» καὶ παρὰ Πουσανίῳ Ε', κδ', 6 «'Ελαίτων δὲ ἀνάθημα, οἳ κατὰβάντι ἐκ Κελίου πεδίου εἰς Θάλασσαν πρώτοι τῇ Λιολίδι οἰκοῦσι» καὶ παρὰ Πολυβίῳ ΚΑ', η', 12 «ὧν ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Ἀντίοχον περικυτῆα μὲν ἐδίχον τὴν τῶν 'Ελαίτων χώραν». Ἐν τῇ Διδωτείῳ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοτέλους Τόμ. Δ', σελ. 45 ἀναγνωσκεται ἀπνεὶ γὰρ ἀπὸ Θήβης πεδίου τοῦ ὑπὲρ τὸν 'Ελαίτικόν κόλπον τῆς Μουσικῆς». Ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος Ῥώσης ἐν τῷ Ψευδεπιγράφῳ Ἀριστοτέλει σελ. 247 ἀποκατέστησεν ἐκ κωδικῶν τὸν δόκιμον τύπον 'Ελαίτικόν. Πικρῶτερον δ' ὅτι ἐν μὲν τοῖς Δειπνοσοφιστικῆς τοῦ Ἀθηναίου λέγεται (II', 62) «καθάπερ καὶ Ἀλικιδά-

μικς ὁ Ἐλαιῆτης ὁ Γοργίου μαθητῆς», ὡς καὶ ἐν ταῖς Χιλιάσι τοῦ Ὑξέτζου (ΙΑ', 746):

ὁ Ἀλικιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου

ὁ Ἐλαιῆτης σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτους,

ἐν δὲ τῷ Λεξικῷ τοῦ Σουΐδα «Ἀλικιδάμας: Ἐλαιῆτης ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας—μαθητῆς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου» καὶ «Γοργίος—διδάσκαλος Πόλλου Ἀρχαγαντίνου καὶ Περικλέους καὶ Ἰσοκράτους καὶ Ἀλικιδάμαντος τοῦ Ἐλαιῆτου». Ἀλλ' οὐδαμῶς ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἔγραψεν ὁ Σουΐδας Ἐλαιῆτης ἀπὸ Ἐλαίας τῆς Ἀσίας καὶ τοῦ Ἐλαιῆτου. Δύναται δ' ὁ τύπος Ἐλαιῆτης, καίτοι ἐκ παροξυτόνου ὀνόματος ἐσχηματισμένος, νὰ παρεβλήθῃ πρὸς τὸν ἐκ τοῦ Ποτιδαία γενόμενον Ποτιδαίητης, ὃ ὅμοιος ὁ Ἀνκαϊάτης ἐκ τοῦ Ἀνάκαια. Λέγει μὲν ὁ Στέφανος ἐν τοῖς Ἑθνικοῖς «Λύκκια: πόλις Ἀρχαδίης—Ὁ οἰκίτηρ Ἀνκαϊῶς». Ἀλλ' ὅμως παρὰ Πανσανίαν ἀπαντᾷ Ἀνκαϊῶται (II', κζ', 4 καὶ 5) καὶ τὴν Ἀνκαϊῶτιν χώραν (II', λ', 1). Ὁ Ὀθων Σνειδῆρος ἀποφάνεται ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Καλλιμάχου (Γόμ. Β', σελ. 270) ὅτι τὸ παρὰ τῷ Στεφάνῳ ἐν λέξει Βήνη «Βηναῖος ἦν ἢ Κεραῖτης ἢ Κρής» εἶνε πλημμελής γραφὴ τοῦ Κεραῖῆτης, παρεγγμένου ἐκ τοῦ Κεραία, ὡς τὸ γαιῆτης ἐκ τοῦ γαῖα¹. Παντὶ δὲ φανερόν ὑπάρχει ὅτι τὸ Κεραῖῆτης ἐκ τοῦ Κεραία οὐδὲν διαφέρει τοῦ Ἐλαιῆτης ἐκ τοῦ Ἐλαία. Ἀνάλογον τοῦτοις εὐρίσκομεν τὸ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου παραδεδομένον «Βαία: ὄρος Κεραλληνίης—Τὸ ἐθνικὸν Βαιῆτης». Φέρεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ «Ζαιῖα: πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη—Τὸ ἐθνικὸν Ζαιῆτης, ὡς Βοιῆτης» (Γρ. Βαιῆτης) καὶ «Μαῖα: πόλις Ἑλλησποντίας. Τὸ ἐθνικὸν Μαιῆτης κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ΠΗΣ» καὶ «Ἀταία: πόλις Λακωνική. Ὁ πολίτης Ἀταιῆτης, ὡς Κερύα Κερυῆτης, ἢ Ἀταιῆτης ἢ Ἀταῖος» καὶ ἐν λέξει Αἴα «ὡς Ἀσίς Ἀσιῆτης, οὕτως Αἴα Αἰῆτης καὶ Αἰήτης» (Πρβ. καὶ λ. Ἀλθαῖα). Τὸ παρὰ Πανσανίαν Δ', λ', 3 «Ἔστι δὲ καὶ Τύχης ναὸς Φαραῖαῖται καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον» εἶνε κακὴ ἀνγνώσις τοῦ Φαραῖαῖται, ὡς γίνεται φανερόν ἐξ ὧν γράφει ὁ Στέφανος ἐν λ. Φαραί «Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσσηνίης Φαραῖτης, ὡς Θῆβαι Θηβαί-

¹ Παρὰ Πολυβίῳ Δ', νγ', 6 ἀναγινώσκειται «Πολυρρήμοι μὲν καὶ Κερέται καὶ Λαππαῖοι», ὅπερ μεταβάλλεται εἰς τὸ Κερεῖται ἢ Κεραῖται. Ἴδε Οὐλιγιον Πολυβ. σελ. 379 καὶ Μαινέκιον Ἀναλ. Ἀλεξ. σελ. 172 κέξ.

της καὶ Συκκί Συκκίτης». Ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς τοῦ Στράβωνος σελ. 388 ἔχουσιν οἱ κώδικες «οἱ δ' ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς Φαράται»¹.

Τρεῖς τύπους τῆς Ἱταλικῆς πόλεως μνημονεύει ὁ Στράβων ἐν βιβλίῳ Γ' γράφων «Κάμψαντι δ' ἄλλος συνεχῆς κόλπος, ἐν ᾧ πόλις, ἦν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκκιεῖς Ἰέλιον, οἱ δὲ Ἰέλιον ἀπὸ κρήνης τινός, οἱ δὲ νῦν Ἰέλιον ὀνομάζουσιν, ἐξ ἧς Περμενίδης καὶ Ζήνων ἐγένοντο, ἄνδρες Πυθαγόρειοι» (κεφ. α', 1), δύο δὲ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἐν βιβλίῳ Θ' λέγων «Καὶ γὰρ οὗτος τὴν πρότερον μὲν Ἰέλιον, ὕστερον δὲ Ἰέλιον, Φωκκίων οὔσαν ἀποικίαν, αὐτοῦ δὲ πατρῖδα, πόλιν εὐτελεῖ καὶ μόνον ἄνδρας ἀγαθοὺς τρέφειν ἐπισταχθέντων ἠγάπησε μᾶλλον τῆς Ἀθηναίων μεγάλων χύμας» (§ 28). Περσέδοξον φαίνεται τὸ ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς τοῦ Στεφάνου κείμενον «Θυέλια: πόλις Οἰνωτρίης, ἐν ἣ μοῖρα Φωκκίων ὤκησεν, ὡς Ἠρόδοτος πρώτῳ. Τὸ ἔθνικόν Θυελαῖος». Καρ' Ἠροδοτῷ φέρεται «πόλιν γῆς τῆς Οἰνωτρίης ταύτην, ἣτις νῦν Ἰέλιον καλεῖται» (Α', 167). Ἴσως δὲ τὸ Θυέλια καὶ Θυελαῖος εἶνε ἐσφαλμένα ἀνάγνωσις τοῦ Οἰέλια (= Ἰέλια ἢ Φέλια) καὶ Οἰελαῖος (= Ἰελαῖος ἢ Φελαῖος). Περσ. Διονύσιον Ἀλικαρνασσέα Ῥωμ. Ἀρχ. Α', 20 «Σπένδονται τε δὴ πρὸς τοὺς Πελασγοὺς καὶ διδόναι αὐτοῖς χωρία τῆς ἐκυτῶν ἀποδοσάμενοι τὰ περὶ τὴν ἱερὰν λίμνην, ἐν οἷς ἦν τὰ πολλὰ ἐλώδη, ἃ νῦν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς δικλείτου τρόπον Οἰέλια ὀνομάζεται. Σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαῖοις Ἰελλήσιον ὡς τὰ πολλὰ προτιθέμεναι τῶν ὀνομάτων, ὑπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγένοντο, τὴν Οἶ συλλαβὴν ἐνὶ στοιχείῳ γραφομένην τούτο δ' ἦν ὡσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνόμενον ταῖς πλαγίαις², ὡς Φελένη καὶ Φάναξ καὶ Φαῖκος καὶ Φαῖνη καὶ πολλὰ τοιαῦτα». Ἀξίον παραθέσεως εἶνε καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ γεγραμμένα ἐν σελ. 71 «Ἐρετοὶ δέ, οἵμαι, τὸ πρόσθεν ὀνομάζοντο. Νῦν δὲ ἤδη Ῥωμαίων τὰς πόλεις ἐχόντων τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σώζουσι βραχίονα προσθήκῃ γράμματος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπωνυμίας· ἐστὶ δὲ αὐτοῦ σύμβολον χαρακτηρ εἷς, ὀνομάζουσι δὲ αὐτὸν Οἶ καὶ χροῶνται ἀντὶ τοῦ βῆτα παλλάκις προσπενύσεως, οἵμαι, τινός ἕνεκα καὶ ιδιότητος τῆς γλώττης». Περὶ τοῦ

¹ Ἦδε Κραμῆρον Στράβ. Τόμ. Β', σελ. 206.

² Ὁ Δαβήσιος Miscell. Crit. σελ. 210 ἐκδ. Κεδδίου ἐξαλείφει τὸ πρὸ τοῦ πλαγίαις ἄρθρον.

Ἐρετία-Βερετία-Οἰερετία ποιεῖται τὴν ἐξῆς παρατήρησιν ὁ Εὐστάθιος ἐν ταῖς εἰς Διονύσιον Παρεκβολαῖς στίχ. 378 «Τὴν δὲ ἐρηθεῖσαν Ἐρετίαν, εἰ γρη῏ι παρεκβατικώτερον εἰπεῖν, νῦν μὲν Βερετίαν φαρμὲν, καθότι καὶ Ἀρριανὸς φησιν, ὅτι Ἐρετοὶ πορήσαντες ἐν μάχῃ τῇ κατὰ Ἀσσυρίους (Γρ. Ἀσσυρίων) καὶ ἀποπεράσαντες εἰς Εὐρώπην ὤκισθησαν πρὸς Πάδω τῷ ποταμῷ καὶ τῇ ἐπιχωρίῳ γλώττῃ Βερετοὶ ἐς τοῦτο ἔτι ἀπὸ τῶν Ἐρετῶν κληῖονται καὶ Βερετία ἢ γῆ ἥτινα ῥέμοιται οἱ δὲ πικλοὶ Οἰερετίαν τὴν γῶρην ἐκάλουν κατὰ γλῶσσαν οἰκείαν, ὡς καὶ τὸν Ὀκτάβιον Ὀκταοῖον καὶ τὸν Φλαβιανὸν Φλαουϊανὸν καὶ ὅσα τοιαῦτα». Πλείονα περὶ τοῦ προκειμένου θὰ εἴπωμεν ἄλλοτε.

Τόμ. III', 6', σελ. 457 «Γοιαύτη δὲ θέσις ἐστίν, ὅταν ἐπὶ σκληροῦ τε καίηται καὶ μὴ συνεχῶς ἐπαίρηται». Ὁρθῶς γράφεται ἐν Τόμ. Γ', σελ. 505 «ἐπειδὴν συγχομισθέντα κέηται».

Μεταχειρίζεται δ' ὁ Γαλληὸς οὐχὶ ὀλιγάκις τὴν ὑποτακτικὴν ταύτην ἐν συνθέσει, ὡς ἐν Τόμ. Γ', σελ. 239: ἐπειδὴν μὲν ἡσυχάζουσα περικίηται. σελ. 278: ὅταν ἐν ταῖς πρώταις φλεψὶ πλῆθος ὤρων περικίηται. Τόμ. Ζ', σελ. 489: ἥτις ἂν ἐξ ὀλοκλήρων ἡμερῶν τε καὶ νυκτῶν συγκίηται. Τόμ. Γ', σελ. 884: καὶ μὴ προσκίηται ποτε τῷ λόγῳ. Τόμ. II', σελ. 587: ὅταν ἐξ ἀρχῆς τε καλὸν ἦ καὶ καλῶς ἀποκίηται. σελ. 796: ἣν ὄξει δρμυτάτῳ περικλυζομένη πάντοθεν ἀποκίηται. Ἐν Τόμ. IA', σελ. 662 ἀναγινώσκεται τὸ πλῆθυντικὸν ἄσταν ἐν μεσημβρινοῖς καὶ προσηλίους χωρίους ἀποκίεται». Ἀπαντᾷ δὲ πρὸς τῷ Γαλληῷ καὶ ἡ εὐκτικὴ

κίετο (Τόμ. Α', σελ. 287. Τόμ. Γ', σελ. 241),

παμακίετο (Τόμ. Β', σελ. 49 καὶ 203. Τόμ. Γ', σελ. 854. Τόμ. IA', σελ. 453),

συγκίετο (Τόμ. Δ', σελ. 43. Τόμ. Γ', σελ. 839),

ἐγκίετο (Τόμ. Ε', σελ. 258),

διακίετο (Τόμ. Ζ', σελ. 567),

ἀποκίετο (Τόμ. Θ', σελ. 602),

προσκίετο (Τόμ. Γ', σελ. 246 καὶ 757. Τόμ. IG', σελ. 776. Τόμ. IZ', α', σελ. 882),

ἔποκείτο (Τόμ. ΙΔ', σελ. 735).

Ἔτι δὲ τὸ πληθυντικὸν περικείμετο (Τόμ. Γ', σελ. 899).

Ὡς δὲ παρὰ Γαληνῷ φέρεται καίηται ἀντὶ τοῦ κέηται, οὕτω παρ' Ἡροδότου Β', 62 ἐν ἐνὶ ἡ δυσι κώδιξι «καὶ τῇ ὀρθῇ οὐνομα καλεῖται λυγνοκαίη» ἀντὶ τοῦ κέεται ἦτοι κεῖται. Τὸ ἀναγκινωσκόμενόν ποτε ἐν τῷ Ῥήσι:

ἀλλ' ἐκκαίαντες πύρσ' ἐπ' εὐτέλιμων νεῶν (στίχ. 97)

μετέβαλεν ὁ Πειρσῶν ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Μοίριδος (σελ. 231) εἰς τὸ ἐκκαίαντες, ὕπερ καὶ ἐν ἀντιγράφοις μετὰ ταῦτα εὐρέθη. Ὁ αὐτὸς ἐπληρώθησεν αὐτόθι καὶ τὸ ἐν τῷ κώδιξι τοῦ Ἡσυχίου «Ἐκκαίας: ἐκκαύσας» μεταγράψας ἐκκαίας. Πρβ. Λίσχύλ. Ἄγραμ. 849:

ἦτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνας.

κτλ. Κεῖται δὲ καὶ ἐν Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ ΕΝΚΕΑΝΤΙ, ὕπερ μεταγραμμωθεῖσας ὁ Ῥαγκαβῆς ἔγραψεν ἐκαίαντα, κατὰ φωνὴν οὕτω ποιῶν τὴν περὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀνεπιστημοσύνην αὐτοῦ.

Τόμ. ΙΒ', σελ. 634 «Ζῶον δὲ ἐστὶ πολύπου ἐν τοῖς ὑδρηροῖς ἀγγείοις καὶ ἐν ταῖς κοπρίαις γεννώμενον, κατὰ δὲ τὰς τῶν δακτύλων ἐπαιρήσεις σφαιρούμενον». Ἀντὶ τοῦ παντελῶς ἀνυπάρχτου ἐπαιρήσεις ἀναγνωστέον ἐπερείσεις ἐκ τοῦ ἐπερείδειν-ἐπερείδου. Λέγει δ' ὁ συγγραφεὺς ὅτι σφαιροῦται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζῶον, τουτέστι συνερχόμενον γίνεται σφαιροειδές, ὅταν ἐπερείδωνται αὐτῷ οἱ δάκτυλοι ἦτοι ὅταν ἐπερείδῃ τις (ἐπιβάλλῃ ἢ ἐπιτιθῇ τις) αὐτῷ τοὺς δακτύλους. Κεῖται δὲ καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀντύλλου παρ' Ὀρειβασίῳ Τόμ. Δ', σελ. 201 «κατὰ τὴν ἐπέρεισιν τῶν δακτύλων ῥαδίως ὑπέικων τε καὶ ἀντιμεθιστάμενος». Οἱ κώδικες ἔχουσιν ὙΠέρεισιν. Πρβ. καὶ σελ. 405, ἐνθα φέρεται κατὰ τάντίγραφα ἘΠερηρισμένον καὶ ἘΠιρισμένον καὶ ὙΠερεισμένον.

Τῇ παρὰ Γαληνῷ γραφῇ ἐΠΙΡΗσεις ἀντὶ τοῦ ἐΠΕΡΕΙσεις ὁμοία εἶνε ἢ παρὰ Πολυβίῳ ἐΞΑΙΡΗσεις ἀντὶ τοῦ ἐΞΕΡΕΙσεις καὶ ἢ παρ' Ὀρειβασίῳ προσΑΙΡΗσει ἀντὶ τοῦ προσΕΡΕΙσει. Οἱ κώδικες τοῦ Πολυβίου πορίζουσι «δι' οὗ

τὰς τε καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλιζέσθαι καὶ τὰς πρὸς τὴν γῆν ἐξαιρήσεις» (τ', κγ', 4) καὶ ἐξερεΐσεις, οἱ δὲ τοῦ Ὀρειθασίου «ὦν τῇ βεβιασμένῃ προσαιρήσει ἢ παραγωγῇ γίνεται» (Τόμ. Δ', σελ. 384) καὶ προσειρήσει καὶ προσερίσει. Φέρεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ συνΑΙΡΙσαντες ἀντὶ τοῦ συνΕΡΕΙσαντες ἢ συνερεϊσάντων (Τόμ. Α', σελ. 528) καὶ ἀντΑΙρΗΣάντων-ἀντΩρΗΣάντων-ἀντΕρΗΣάντων ἀντὶ τοῦ ἀντΕΡΕΙσάντων (Τόμ. Β', σελ. 251).

Τοῦ ὀνόματος ἐπέρισις καὶ ἄλλοι παρέχουσι ἡμῖν μαρτύρια καὶ ὁ Σέξτος ὁ Ἐμπειρικός λέγων «ἡ αὐτὴ ἐπέρισις τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς λύρας» (σελ. 14, 11) καὶ «αἱ μὲν αἰσθήσεις κατὰ ἐπέρισιν καὶ νύξιν ἀντιλαμπρῶνεσθαι δοκοῦσι τῶν αἰσθητῶν» (σελ. 132, 2) καὶ «τὰ δὲ ἀσώματτα ἐπέρισιν τοιαύτην ὑπομένειν οὐχ ὅζ' τέ ἐστιν» (σελ. 132, 11) καὶ «τῆς τοῦ ποδὸς ἐπερείσεως» (σελ. 239, 10). Εὐρίσκεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ «ἀλλ' οὐδέποτε δακτύλου ἐπερεισθέντος αὐτῷ πέφηνε τὸν ἀπὸ τῆς ἐπερείσεως τύπον φυλάττον» (σελ. 271, 26). Τὸν ἔτερον τύπον ἐπερεισμός βλέπει τις ἐν Ἐπιστολῇ τοῦ Ἐπικούρου παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ Γ', 50. Τρίτος τύπος ἐπερείσια οὐδέποτε ὑπῆρξε. Κακῶς δὲ παρ' Ὀρειθασίῳ Τόμ. Γ', σελ. 584 ἀναγινώσκεται ἐν τῷ κώδικι ἐπερείσιαν. Ὁ Ὀρειθάσιος ἔγραψεν ἀναντιλέκτως ἐπέρισιν, ὡς ἀντέρισις ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι καὶ ἀπερείσεως ἐν Τόμ. Α', σελ. 505. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγεται καὶ ἔρισις, ἐρέρισις, ὑπέρισις, προσαυπέρισις. Φρονοῦμεν δ' ὅτι τὸ ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἡσυχίου «Ἐνεργεῖς: ἡ εἰς γλουτοὺς κήσεις τῶν χειρῶν» δὲν εἶνε γραφικὸν σφάλμα τοῦ ἐνεργεῖα, ὡς εἶχσεν ὁ Μεινέκιος, ἀλλὰ τοῦ ἐνέρισις. Φέρεται δὲ παρ' Ἡσυχίῳ καὶ «Ἐναιρέσει: ἐνθλίψει», ἀνθ' οὗ ὁ Μεινέκιος ἔγραψεν ἐκθλίψει. Ἀλλ' ἡμῖν φαίνεται εὐλογώτερον νὰ τηρηθῇ μὲν τὸ ἐνθλίψει, νὰ μετακτυπωθῇ δὲ τὸ ἐναιρέσει εἰς τὸ ἐνερείσει.

Κατὰ μεταβολὴν τῆς διφθόγγου ΕΙ εἰς τὸ στοιχεῖον Η ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου «Ἐπερήσασθαι: στηρίγμωσι» ἀντὶ τοῦ ὑπερείσασθαι καὶ «Ἐπερήσασθαι: ἐπιστηριχθῆναι» ἀντὶ τοῦ ἐπερείσασθαι. Εὐρέθη δὲ καὶ ἐπείρησαι γεγραμμένον παρ' Ἀθηναγόρου ἀντὶ τοῦ ἐπήρισαι.

Τόμ. Δ', σελ. 158 «ἀπὸ τοῦ κατὰ περιναίον ὀνομαζομένου χωρίου». σελ. 159 «τὸν δ' ἐντὸς τοῦ περιναίου τέως κατακεχυμένον αὐχένα». σελ. 312 «οἱ θ' ὑμένας οἱ τῆδε καὶ κύστις καὶ μήτρα καὶ περιναίον». Τόμ. Η', σελ. 13 «κατὰ τὸ καλούμενον περιναίον». σελ. 419 «τὰ τε πινόμενα καὶ τὰ κατὰ τοῦ περιναίου καὶ τῆς ὀσφύος ἐπιβάλλόμενα». Τόμ. ΙΙΙ', α', σελ. 741 «ἐν ταύτῃ δὲ τῇ πλιχάδι τὸ μέσον προσαγορεύει περιναίον» (Γρ. «ἐν ταῦθα δὲ τῆς πλιχάδος τὸ μέσον κτέ.»). σελ. 753 καὶ 754 «μεταξὺ τοῦ περιναίου». σελ. 825 «εἴτ' ἐπὶ περιναίον» καὶ «ἐπὶ κοτύλην παρὰ περιναίον» καὶ «ἐπὶ ἰσχίον καὶ βουβῶνα παρὰ περιναίον». Ἡ ἀληθὴς τῆς λέξεως γραφὴ σώζεται ἐν Τόμ. ΙΙΙ', β', σελ. 480 «ὅπως ὁ κατατεινόμενος, ὡς προεῖρηται, μὴ συνακολουθῶν (Γρ. συνακολουθῆ) τῇ κατατάσει μέσον (Γρ. μέσου) τῶν δύο σκελῶν ἠδρασμένου τοῦ ξύλου κατὰ τὸν περινεον· οὕτω δ' ὀνομάζεται τοῦ σώματος ἡμῶν ἐκαίνο τὸ μέρος, ὃ μεταξὺ τῆς ἕδρας ἐστὶ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰδοίου» καὶ ἐν Τόμ. ΙΘ', σελ. 130 «Περινώ: περινέω. Ἦσι δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὀσφύου καὶ τῆς ἕδρας, ἐνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος».

Ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ τοῦ περι οὗ ὁ λόγος ὀνόματος φέρεται καὶ κατὰ τὰς ἐκ τῶν Ἱπποκρατείων παρακειμένους φάσεις: ἐν Τόμ. ΙΙΙ', α', σελ. 740, σελ. 745, σελ. 751 καὶ σελ. 761. Ὁμοίως ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις εἶνε ἐκδεδομένον Τόμ. Γ', σελ. 141 «εἶτα θέσθαι τὸν πύχην μεσηγὸν τοῦ περινοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ». σελ. 143 «παρὰ τὸν περινεον περιβεβλημένω» καὶ «ἐν ἡμῶν ὁ παρὰ τὸν περινεον». σελ. 144 «μεσηγὸν τοῦ περινοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ». σελ. 148 «ὡς ἂν δύναιτο ἀναστῆαι πρὸς τὸν περινεον ἀνέχοντα». Τὸ ἐν σελ. 20 «μεσηγὸν τῶν σκελέων ποιήσασθαι παρὰ τὸν περινεον» γράφεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τῷ Γαλιένῳ Τόμ. ΙΙΙ', β', σελ. 480. Παρατηρητέον δ' ὅμως ὅτι καὶ ἐν ταῖς κωδίξι τῶν Ἱπποκρατείων εὐρίσκεται ὡ μόνον ἢ δι' Εἰ φίλου γραφὴ ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ διφθόγγου. Ἀνεγνωσθῆ δὲ καὶ περιτώσανε ἀπὸ τοῦ περιναίου ἦτοι περινοῦ ἐν Τόμ. Α', σελ. 128 «ὡς ἂν ἰσθῆνη ἐπιπίπτῃ ἐς τὸ ὑπογύ-

στριον κχι τὸν κτένχ κχι ἐς τὸν περιίνεον» κχι σελ. 452 «ἦν — ὀδύνη ἐπιπίπτῃ ἐς τὸν περιίνεον κχι τὸ ὑπογάστριον κχι τὸν κτένχ». Τάντίγρχα ἔχουσιν ἐν ἀμφότεροις τοῖς τόποις τὸν περιτόναιον, τὸν περιίνεον, τὸν περιίναιον κχι τὸ περιίναιον. Τὸ διφθογγογρχφούμενον περιίναιον κχιττι κχι ἐν τοῖς Σχολίοις τοῦ Θεοφίλου (Τόμ. Β', σελ. 436) «εἰπὼν δὲ κτένχ τὴν κύστιν (ἐσήμχνε), περιίναιον δὲ τὸν τρχχλον τῆς κύστειος». Πχρὲ Γαλληῶ ἐκφέρεται κχι' ἡμαρτημένον τονισμὸν τὸ περιίναιον Τόμ. ΙΘ', σελ. 612 «πρὸς τὸ ὑπογάστριον κχι τὸν κτένχ κχι τὸ περιίναιον» κχι σελ. 614 «εἰς τὸ περιίναιον κχι τὸ ὑπογάστριον κχι τὸν κτένχ».

Ἐν τοῖς τοῦ Ὀρειβάσιου ἀνχινώσκαται Τόμ. Γ', σελ. 390 «τῶν αἰθίων — τὸ μὲν ἐκχερμὲς στῆμα, τὸ δὲ μὴ ἐκχερμὲς ὑπόστῆμα ἢ περιίνεον» κχι σελ. 391 «τὰ δὲ μεταξὺ τούτων τὰ πρὸς τὸν περιίνεον πλιχάδε». Ἐν Τόμ. Δ', σελ. 452, 2 κχι 4 κχι σελ. 453, 6 κχι 10 κχι σελ. 454, 8 πχρέχουσι τάντίγρχα περιίνεον-περιίνου-περιίνεον κχι περιίνεον-περιίναιον-περιίναιον, ἐν δὲ σελ. 391 περιίναιον κχι περιτόναιον ἀντι τοῦ περιίνεον, ἐν δὲ σελ. 14 περιτόναιον ἀντι τοῦ περιίνεον.

Πχρ' Ἀριστοτέλει ἀπαντῆ ἐν τῷ περὶ Ζῶων Γενέσειος βιβλ. Δ', κερ. 4 «τῷ μὲν ὄν ἢ ὑστέρχ, τῷ δ' ὁ περιίνεος ἐστιν». Ἐν βιβλ. Α', κερ. 2 «τοῦ δ' ἄρρενος τὰ περὶ τοὺς ὄρχεις κχι τοὺς περιίνεους ἐν πᾶσι τοῖς ἐκτίμοις» ὑπάρχει κχι γρχρῆ περὶ Αἰοῦς, ἐν δὲ ταῖς περὶ τὰ Ζῶα Ἱστορίαις βιβλ. Α', κερ. 14 «μχρῶ δὲ κχι γλουτοῦ τὸ ἐντὸς περιίνεος» προσφέρουσι τινε τῶν ἀντιγρχφον περιίνεον. Ὀρθίως ἐν τῇ κχιττ Βεαχῆρον ἐλδῶσει τοῦ Πολυδεύκου Β', 173 ἀνχινώσκαται «τὸ δὲ μχρῆ μὲν προσεικόσ, ὑπὸ δὲ τὸν κχιλὸν διὰ τοῦ ὄρχεου μέσου ὑπὸ τὸν ὑποκχχόμενον τχρον — εἰς τὸν δκχιτόλιον κχιττῆγον περιίνεος ὀνομάζετα ἢ τρχμς ἢ ὄρχος» κχι πχρ' Ἐρωτικῶ σελ. 109, 12 «τὸν τχρον' οἱ δὲ τὸ περιίνεον».

Συνώνυμον τῷ περιίνεος ὑπολαμβάνετα ὑπὸ τινων τὸ πηρίς ἢ πηρίν, ὃ ἢ κχιττικῆ τονίζετα πλιχμμελῶς ἐν τῇ τοῦ Γαλληοῦ Ἐξήγῆσει τῶν Ἱπποκρχττου Γλωσσῶν (Τόμ. ΙΘ', σελ. 130) «Πήρινα: τὸν περιίνεον. Ἐν δὲ τῷ περὶ κχιρορροῖδων κχι συρίγγων κχι τὴν ἔδρχν λέγειν ἀκαίθ». Γρχπτέον πηρίνα. Ἐν τῇ Ὀρθογρχρῆ τοῦ Χοιροῦσοκῶ σελ. 218, 30 κχιττι «Πήριν: σημάζει δὲ τὸν ὄρχον' διὰ τοῦ 1 γρχ-

φεται παρὰ τὸ εἶναι δικατάληκτον· *πηρίς* γὰρ καὶ *πηρίν* τὸ ἐξῶθεν τῶν αἰδοίων». Ηρβ. καὶ Ἐτυμολ. Μέγ. σελ. 671, 3 «*Πηρίν*: δικατάληκτόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν ὄρχιν». Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ζωναρᾶ (σελ. 1544) «*Πηρίος*: τὸ αἰδοῖον» ἐξέπεσε πρὸ τῆς γενικῆς *ΠΗΡΙΝΟΣ* ἢ ὀνομαστικῆς *ΠΗΡΙΝ*. Τὸ πλεῆρες φαίνεται παρὰ τῷ Σουίδῃ «*Πηρίν* *πηρίος*: τὸ αἰδοῖον». Ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ψυχίου ὀρθῶς μὲν γράφεται «*Πηρίς*: ὄσχη, κήλη, αἰδοῖον», ἐσφαλμένως δὲ «*Περίνα*: περίνιον, τὸ αἰδοῖον» ἀντὶ τοῦ *πηρίνα* καὶ «Ἐλάρου *πέρις*: οὗτος δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἀρμόζειν» ἀντὶ τοῦ *πηρίς*. Τῆς αἰτιατικῆς *πηρίνα* παρέχει ἡμῖν μαρτύριον ὁ Νίκανδρος λέγων ἐν τοῖς Ἱηρικακοῖς στίχ. 586 :

ἢ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν *πηρίνα* θοραίνην.

Σχολ. «*Πηρίνα*: ποτὲ μὲν τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, ποτὲ δὲ τὸ ἄκρον τοῦ αἰδαίου». Τῆς τοῦ Νικάνδρου χρήσεως ἐποιήσατο μυσίαν καὶ ὁ Ἑρωτιανὸς ἐν τῇ Συνκωγῇ τῶν πρὸ Ἱπποκράτει Λέξεων σελ. 111 «*Πηρίνα*: τὸν ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμμικτικὸς παρὰ τὸ ὡς ἐν *πήρξ* (τοὺς διδύμους εἶναι. Καὶ Νίκανδρος ἐν Ἱηρικακοῖς) φησὶ»

ἢ καὶ ἐξ ἐλάφοιο (ταμῶν) *πηρίνα* θοραίνην¹.

Φέρεται δὲ καὶ «*Περίος*: τὸ αἰδοῖον, οἱ δὲ τὸν κυλὸν ἢ τὸ τῶν διδύμων δέρμα ἤγουν ὁ τῦρος» πρὸ Ἱπποκράτου καὶ «*Ἡέριος*: τὸ αἰδοῖον» παρὰ Ζωναρᾶ σελ. 1530 καὶ Ψελλῷ Βοισπ. Ἀνεκδ. Τόμ. Γ', σελ. 224².

Τόμ. III', α', σελ. 484 «Συρμεσμούς δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰς μετρίας κενώσεις εἴτε διὰ τῆς ἑδρας εἴτε καὶ δι' ἐμέτων γίγνοντο». Διὰ τούτων ἐξηγεῖται ὁ Γαλήνῳς τῇ τελευταίαν λέξιν τῆς ἐκ τῶν Ἱπποκρατείων προτεταγμένης ῥήσεως «Ἦν δὲ καὶ εὐήμετος ἔη, ἐμέειν ἀπὸ συρμεσμοῦ». Ἀλλὰ παρεφθαρμένα προφανῶς εἶνε τό τε συρμεσμούς καὶ τὸ συρ-

¹ Ἴδε Ἐρίγγαν Παρατηρ. Κριτ. σελ. 12. Ἀθήριον Ἱπποκρ. Τόμ. Β', σελ. 957. Σμιδίτιον Ἱπποκρ. Τόμ. Γ', σελ. 316 καὶ Βερνάρδον Σουίδ. Τόμ. Β', σ', σελ. 266.

² Ἴδε Βερνάρδον Σουίδ. Τόμ. Β', σ', σελ. 215 καὶ Σμιδίτιον Ἱπποκρ. Τόμ. Γ', σελ. 316.

μεσμοῦ. "Ανευ σφάλματος γράφεται ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖοις Τόμ. Γ', σελ. 94 «ἦν δὲ καὶ εὐήμετος ἔη, καὶ ἐμέειν ἀπὸ συρμαῖσμοῦ». Πρβ. Ἑρωτιανὸν σελ. 54 «Ἀπὸ συρμαῖσμοῦ: συρμαία λέγεται ἢ ἐπιμήκης ραφάνη, ἣν τινες μεθ' ἄλλης ἐσθίοντες καθαίρονται. Καὶ καλεῖται συρμαῖσμός ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος». Γίνεται δὲ τὸ ὄνομα συρμαῖσμός ἐκ τοῦ ῥήματος συρμαῖζειν, οὗ χρῆσις εὐρίσκεται παρ' Ἡροδότῳ λέγοντι «συρμαῖζουσι τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς μηνὸς ἐκάστου ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγίειαν καὶ κλύσμασι» (Β', 77). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρ' Αἰλιανῶ «ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ συρμαῖζειν Αἰγύπτιοι λέγονται μαθεῖν» (π. Ζώ. Ε', 46).

Ἐν τῷ περὶ Ἰωνικῆς Διαλέκτου Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου (§ 129) ἀνγκινώσκειται «Συρρήν δὲ παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται λῆχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς ἢ βρώμῃ διὰ σέκτος καὶ μέλιτος» ἀντὶ τοῦ συρμαίη κατὰ μετὰπτωσιν τοῦ Μ εἰς Ν καὶ τοῦ ΑΙ εἰς Ε. Τὴν ἀληθῆ γραφὴν βλέπει τις ἐν τε τοῖς Ἱπποκρατεῖοις Τόμ. Β', σελ. 623 «τρίψας λείην ἐν οἴνῳ εὐώδει ἢ ἐν συρμαίῃ» καὶ «ξυντρίψας ξὺν μέλιτι καὶ συρμαίῃ» καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Β', 88 «συρμαίῃ διηθήσαντες τὴν κοιλίην ταριχεύουσι τὰς ἐβδομήκοντα ἡμέρας» καὶ 125 «ὅσα ἔς τε συρμαίῃν καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα ἀνισιμώθη τοῖσι ἐργαζομένοισι». Λέγεται δὲ καὶ παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ Α', 64 «τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωθέντων ὡς εἰς λῆχανα καὶ συρμαίαν τοῖς ἐργάταις» καὶ παρ' Ἀριστοφάνει Εἰρ. 1254:

πῶλοι βαδίξων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

Σχολ. «Οἱ μὲν ἀξιοῦσι γυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ἣ χρῶνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροιαν, τινὲς δὲ τὸν λεγόμενον ζύθον, ὡς καὶ φησι Δίδυμος». Ἐν ταῖς Δαναΐσι τοῦ Ἀριστοφάνους ἐμνημονεύοντο καὶ συρμαιωπῶλαι, ὡς μνηθόμενον ἐκ τοῦ Πολυδεύκου Ζ', 198. Εἰς τὴν συνῆθη δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις χρῆσιν τῆς συρμαίας ἀποβλέπων ὁ κωμικὸς ὠνόμασεν αὐτοὺς μελαγσυρμαῖων. λεῶν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις τίχ. 857, τουτέστι κατὰ τὸν Σχολιαστὴν «μέλανα καὶ συρμαῖζόμενον»¹.

¹ Ἰδε Φρίσχιον Ἀριστοφάν. Θεσμοφορ. σελ. 332.

Ἐν τῷ Λεξικῷ τῶν Ἡροδοτείων Λέξεων περὶ μὲν τοῦ ῥήματος εἶνέ γεγραμμένον «*Συρμαῖζειν: καθάρειν πόμυτι ἐκ ζείων καὶ ὕδατος*», περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐξ οὗ τὸ ῥήμα παρέρχεται «*Συρμαίην: Λάγανον σελίω εἰκόδς ἢ βρωμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος*» (Ἠρβ. καὶ Σουίδαν λ. *συρμαῖζειν*)¹. Ἡ αὐτὴ τοῦ ὀνόματος ἐξήγησις γίνεται, ὡς εἶδόμεν, καὶ ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου. Καὶ παρ' Ἡσυχίου φέρεται «*Συρμαία: βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Λέγεται δὲ καὶ συρμαϊσμός: καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν. Καὶ πόμυτι δι' ὕδατος καὶ ἄλλων*»². Ἐμπερῶς δὲ τῷ Ἐρωτικῷ ἐκδέχεται τὴν προκειμένην λέξιν ὁ Πολυδεύκης Α', 247 «*καὶ παρὰ Ἡροδότῳ δὲ εἶδος ῥαφηνίδος συρμαίην*» καὶ ὁ γράψας τὸ εἰς τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἀριστοφάνους στίχ. 1254 σχόλιον «*Ἀλμαίην ἐκ ῥαφηνίδων Λίγυπτικῆν πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειον*»³. Ἠρβ. καὶ Μοῦριν σελ. 351 «*Συρμαίην Ἀττικῶς τὰ λεπτὰ λέχων*». Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Φωτίου κεῖται «*Συρμαία: τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας. Καὶ συρμαῖζειν τὸ κενώσθαι. Οὕτως Ἡρόδοτος»* καὶ «*Συρμαίην βλεπών: ἀντὶ τοῦ κενωτικῆν*» (Ἠρβ. καὶ Ἑτοιμολ. Μέγ. σελ. 736, 32 καὶ Σουίδ. λ. *συρμαία*).

Τὸ παρὰ Γαλλῶν ἐν τῇ τῶν Ἱπποκράτους Γλωσσῶν Ἐξήγησει «*Συρμαία: ἡ μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις*» (Τόμ. ΙΘ', σελ. 143) ἢ εἶχε κάλλιον, ἢ ἀντὶ τοῦ *συρμαία* ἢ το γεγραμμένον *συρμαῖσμός*. Εἰπόντων δ' ὁ Γαλλὸς ἐν Τόμ. ΙΠ', α', σελ. 484 «*Συρμαῖσμός* δὲ ἐλάλιον οἱ πικτικοὶ τὰς μετρίως κενώσεις εἴτε διὰ τῆς ἑδρας εἴτε καὶ δι' ἐμέτων γίνονται» ἐπιφέρει μετ' ὀλίγου «*Πολοὶ δ' ὄλαι τοῦτο περιεργάζονται: καὶ γὰρ μέλι πλέον ληρθὲν αὐτὸ καὶ μελίωρον ἀραιώτερον καὶ πιστόναι χυλῶς ἐξ ὕδατος ἐψημένως* (Γρ. *ἡψήμενος*) *μόνον καὶ κούτος καθ' ἑκαστὴν καὶ μετὰ μέλιτος*» καὶ τούτων μᾶλλον ὁ ἀπὸ ῥαφηνίδων ἕστατος καὶ ὁ ἀπὸ νεκρίσσου βολβού μείζων δὴ τούτων, οὐ μὲν ἤδη γλίσχρος, ὅταν εἰς ῥαφηνίδας ἐλλαβό-

¹ Ἴδε Στεΐνου Ἡροδ. Τόμ. Β', σελ. 451.

² Ἴδε Σμιθίου Ἡσυχ. Τόμ. Δ', σελ. 410.

³ Ἴδε καὶ Φωτίου Οἰκον. Ἱπποκρ. σελ. 361. Οὐλασελίγγιον Διοσκ. Σι-
κελ. Τόμ. Α', σελ. 414 ἐκδ. νέας. Σπρίγγιον Διοσκ. Τόμ. Β', σελ. 388.
Κριουζήρον Comment. Herod. σελ. 79. Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 717
ἐκδ. 6'.

ρου λευκοῦ κάρφη πήξαντες ἐν τῇ ὑστεραίᾳ τὰς βαφρανίδας δῶμεν φαγεῖν εἴτε μόνως εἴτε καὶ δι' ὄξυμέλιτος».

Τόμ. Γ', σελ. 805 «Ὀνομάζουσι δὲ Ῥωμαῖοι τὸν οὔτω παλαιωθέντα κέκουθον, ὃν οὐκ ἂν ἔτι γνωρίσαις ἐξ ὁποίου γένους ἦν»¹ καὶ σελ. 809 «Ἐπὶ δὲ τῶν οἴνων ὁ παλαιότατος, ὃν ἔφην ὑπὸ Ῥωμαίων ὀνομάζεσθαι κέκουθον, εἰς τοσοῦτον κτέ.». Ὁρθῶς ἐν Τόμ. Γ', σελ. 834 γράφεται «ὁποῖος καὶ ὁ Καίκουβος ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, ὃς οὐχ ἔν τι γένος ἐστὶν οἴνου τοιοῦτου ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐνιοὶ νομίζουσιν, ἀλλ' ὑπὸ παλαιότητος εἰς τοῦθ' ἤκων, ὡς πυρρὰν ἔχειν χροάν· ὅθεν περ καὶ τοῦνομα αὐτῷ».

Καὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ποιῶνται μνείαν τοῦ περι οὔ ὁ λόγος οἴνου, οἶον ὁ Ἀθήναιος Α', 48 «εὐγενῆς δὲ καὶ ὁ Καίκουβος, πληκτικῆς, εὔτονος· πελκισθῆναι δὲ μετὰ ἱκανὰ ἔτη», ὁ Σπράβων Ε', γ', 6 «ὁ δὲ Καίκουβος καὶ ὁ Φουνδανός καὶ ὁ Σητίνος τῶν διωνομασμένων εἰσὶ» καὶ ὁ Διοσκουρίδης Τόμ. Α', σελ. 695 «ὁ δὲ Καίκουβος γλυκὺς ὢν ἀδρομερέστερός ἐστι τοῦ Ἀλθωνοῦ, σαρκῶν δὲ καὶ εὐχρόιας γεννητικῆς, πύψαι δὲ ἄθετος» καὶ σελ. 698 «διαφέρουσι δὲ τούτων οἱ Ἰταλικοί, ὡς ὁ Φάλερνος, Συρρεντίνος καὶ Καίκουβος». Περὶ τοῖς Ῥωμαίοις λέγεται *Caecubum vinum* καὶ ἁπλῶς *Caecubum*. Περὶ τοῦ τόπου τοῦ φέροντος τὸν προκείμενον οἶνον γράφει ὁ Σπράβων Ε', γ', 5 «τὸ δὲ Καίκουβον ἐλωδες ὢν εὐοινοτάτην ἀμπελον τρέφει τὴν δεινδρῆτιν».

Ὁμοίως τῷ Καίκουβος παραρθείρεται ὑπὸ τῶν γραφέων τὸ *Gai-toulon*. Οἱ κώδικες τοῦ Σπράβωνος ἐν μὲν σελ. 131 ἔχουσι *Gaiτούλου* καὶ *Γαιτούλων*, ἐν δὲ σελ. 826 *Γέτουλοι-Γετοῦλοι*, ὡς καὶ ἐν σελ. 829, ἐν δὲ σελ. 838 *Γετοῦλοι*, ἐν δὲ σελ. 835 δις μὲν *Γετούλων*, ἀπὸ δὲ *Γετούλων-Γαιτούλων*. Ὁ Εὐστάθιος ἐν ταῖς εἰς Διονύσιον Περσεύου στίχ. 215 γράφει «Ὅτι *Γαιτοῦλοι* ἔθνος μέγιστον Λιβυκόν. Τούτους Ἀρτεμίδωρος *Γαιτουλίους* λέγει. Ἡρωδιανός δὲ προ-

¹ Περ' Ὀρειθασίῃ Τόμ. Α', σελ. 349 ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν «ὀνομάζουσι δὲ τὸν οὔτω παλαιωθέντα οἱ Ῥωμαῖοι Κέκουθον», ἄλλα δὲ Κεκουθον.

παροξύνει λέγων ὅτι τὰ εἰς ΛΟΣ παρκαληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ΟΥ προπαροξύνεται».

Τόμ. ΙΒ', σελ. 76 «Μηλέα Ἀρμενική. Ταύτης ἐκλέλειπται τὸ παλαιὸν ὄνομα· καλοῦσι γὰρ ἅπαντες καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον πρεκόκκιον». Τόμ. Γ', σελ. 466 «Ἐκ δὲ τῶν ὑγρῶν καὶ ὕδατωδῶν σωμάτων ἐστὶ καὶ τὰ βρεκόκκια καλούμενα καὶ τὰ Περσικά». σελ. 585 «καὶ τὰ Περσικά καὶ τὰ κάρυα καὶ τὰ πρεκόκκια καὶ τὰ ἄλλα ἀπλῶς». σελ. 594 «Ἔστι μὲν οὖν ἀμείνω τὰ πρεκόκκια καλούμενα τῶν Ἀρμενικῶν. Ὅσοι δὲ φεύγουσι τὴν τῶν πρεκοκκίων προσηγορίαν Ἀρμενικὰ μῆλα καλοῦσιν ἀμφότερα· τινὲς δὲ Ἀρμένια διὰ τεσσάρων συλλαβῶν, οὐ διὰ πέντε». σελ. 783 «τὰ τ' Ἀρμενικὰ καὶ τὰ Περσικά καὶ (τὰ) πρεκόκκια παρὰ Ῥωμαίοις ὀνομαζόμενα». Ἀδιάφορος ἐτηρήθη ἡ δίφθογγος ἐν σελ. 814 «ἔτι τε τῶν πραικοκίων ὀνομαζομένων ἢ Περσικῶν» καὶ ἐν Τόμ. ΙΑ', σελ. 366 «Τὰ τε οὖν μόρα καὶ τὰ πραικόκκια καλούμενα καὶ τὰ σῦκα καὶ εἴ τινα τούτοις ἔοικεν ἀλύπως διεξέεισι».

Παρ' Ὀρειθασίῳ ἀναγινώσκειται Τόμ. Α', σελ. 61: «Ἔστι δὲ ἀμείνω τὰ πραικόκκια τῶν Ἀρμενικῶν. σελ. 210: Περσικά, Ἀρμένια, πραικόκκια, ἐλαῖα. σελ. 238: Περσικά, Ἀρμένια καὶ πραικόκκια. σελ. 243: Πραικόκκια, Περσικά καὶ πάντα τὰ ὑγρά καὶ ὕδατώδη. Ἄλλ' εὐλογιωτέρη εἶνε ἢ δι' ἐνός Κ γράφη, ὡς παρὰ Διοσκουρίδῃ Τόμ. Α', σελ. 150 «Τὰ μικρότερα, καλούμενα δὲ Ἀρμενικὰ, Ῥωμαῖσι δὲ πραικόκκια, εὐστομχώτερα τῶν προσηρημένων εἰσίν». Ἴσως δὲ καὶ παρὰ Παύλῳ τῷ Αἰγινήτῃ Α', 81 «τὰ δὲ πραικόκκιά τε καὶ διορξίνα καὶ Ἀρμένια κρεῖττονα τῶν Περσικῶν» ἔκειτο κατ' ἀρχὰς πραικόκκια.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄνομα παρελήφθη ἐκ τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐν ἣ λέγεται praecocia (πληθ. τοῦ praecox) καὶ praecocqua (πληθ. τοῦ praecocuum), τουτέστι τὰ πρὸ τῶν ἄλλων πεπαινώμενα ἢ ἔριμα γινόμενα, τὰ πρώρια. Φανερὸν δ' ὑπάρχει ὅτι κατὰ τὸν γνησιώτερον καὶ ἀκριβέστερον τρόπον τῆς ἐμφερᾶς ὑφέλει νὰ γράφηται πραικόκκια καὶ πραικόκκιον διὰ διφθόγγου, ὡς πραιτῶρ (=praec-

tor), *πραιφεκτος* (=praefectus), *πραιπόσιτος* (=praepositus)¹, *Καῖσαρ* (=Caesar), *Μαικήρας* (=Maecenas), *κναισίτωρ* (=quaesitor), *κναισίτωρ* (=quaestor), κτλ. Ηρόδ. Ἰωνήνην Λυδὸν σελ. 140 «Ζητησαὶ δὲ ἀξιόλογον εἶναι νομίζω τί μὲν ἐστὶ *κναιστωρ*, τί δὲ *κναισίτωρ*; καὶ τί μὲν σημαίνει διὰ τῆς διφθόγγου γραφόμενον, τί δὲ ψιλῆς. *Κναιστωρ* τοίνυν ὁ ζητητῆς ἀπὸ τοῦ quaerere, οἷον ἐρευνᾶν—“Ὅτε δὲ μὴ διφθογγος ἐν προσημίῳ ἢ λέξις ἀλλὰ ψιλῆ γράφεται, οὐδέτερον μὲν τῶν εἰρημένων σημαίνει, τὸν δὲ μεμψίμορον καὶ βλάσφημον διὰ τῆς γραφῆς ἐπιδείξει, ὅτι queror μέμφομαι».

Καὶ οἱ μὲν παλαιότεροι, οἷον ὁ Διοσκορίδης, ὁ Γαληνὸς καὶ ἄλλοι, ἐποιούντο, ὡς εἰκόσ, χρῆσιν τοῦ διφθογγογραφουμένου *πραικόκιον* καὶ *πραικόκια*. Οἱ δὲ νεώτεροι, μάλιστα δ' οἱ ἀμελέστεροι αὐτῶν, ὡς ἔγραφον *πρεπόσιτος* καὶ *πρέδα* καὶ ἄλλα τοιαῦτα, οὕτω καὶ *πρεκόκιον* καὶ *πρεκόκια*. Ἐν τοῖς εἰς Λυκόφρονος Σχολίαις τοῦ Τζέτζου στίχ. 727 φέρεται «Ἐν λάμβδᾷ γράφων ὁ Κέκος φησὶ μὴ εἶναι ἐπταισμένον τὸν στίχον». Εἶπε δὲ τὸ Κέκος, ὅπερ παραφθορὴν ἐγένετο *Τζέτζης*, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν *Gaecus*².

Τὸ *πρεκόκιον*, ὅπερ καὶ *πρεκόκκιον* ἐγράφετο ῥυθμιζόμενον ὑπὸ ψευδοῦς περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ δόξης πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα *κόκκος*, μετέπεσεν ἔπειτα εἰς τὸ *βρεκόκκιον* (B=H), ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη τὸ *βερεκόκκιον* ἢ *βερικόκκιον* καὶ *βερίκοκκος*³. Τὸν παρεφθορμένον τύπον παραλθόντες οἱ Ἀραβες ἔλεγον μετὰ τοῦ ἄρθρου al-barq ἠq, ἐξ οὗ τὸ Ἰταλικὸν *albercoeco*, *albicocco* (ἢ *arbricoeco*), τὸ Ἰσπανικὸν *albaricoque*, τὸ Γαλλικὸν *abricot*, τὸ Γερμανικὸν *Aprikose*, κτλ.⁴

¹ Ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς τοῦ Ψευδηροδιανοῦ φέρεται «Πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς ΠΡΕ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε γράφεται—Πλὴν τοῦ *πραιτωρ* *πραιτωρος* ἀξίωμα, *πραιπόσιτος*, *πραιτώριον* καὶ *πραιῖδα* ἢ *ληστεία* καὶ ἢ *κλοπή* καὶ τὰ ἐξῆς» (σελ. 407—8).

² Ἴδε καὶ Λοβίικιον Σοφοκλ. Αῖ. σελ. 112 ἐκδ. 6'.

³ Ἐν τῷ Γλωσσαρίῳ τοῦ Δουκαγγίου σελ. 491 μνημονεύονται καὶ ἄλλοι τύποι ἐκ τοῦ ἐσχάτου ἑλληνισμοῦ, *βερέκοκκον*, *βερύκοκκον*, κτλ.

⁴ Ἴδε Νικλάσιον Γεωπον. σελ. 751. Σπρέγγελον Διοσκορ. Τόμ. Β', σελ. 416 καὶ Ἐννιον *Kulturpflanz* und *Hausthier*. σελ. 369 ἐκδ. 6'. Ηρόδ. καὶ Οἰκονόμον ἐν τῷ περὶ τῆς Γνησ. Προφ. τῆς Ἑλλην. Γλώσσης σελ. 256.

Ἐν τῷ Γεωπονικῷ ἀπαντᾷ Γ', α', 4 «τῷ αὐτῷ μηνὶ ἐγκεντρίσεις ὅσα πρῶτα ἀνηθεῖ, ὅσον δωράκινα, Δαμασκηνή, βερίκοκκια, ἀμυγδαλέας, κερασέας» καὶ Γ', γ', 9 «βερίκοκκια, Δαμασκηνή, ἀμυγδαλά» καὶ Γ', σγ', 2 «Ἀρμενικὸν ἐστὶ τὸ βερίκοκκον» καὶ Γ', σς', 6 «τὸ βερίκοκκον ἐνθεοκατ'ἔχεται εἰς Δαμασκηνὸν καὶ εἰς Θάσιον». Γράφει δὲ καὶ Συμεὼν ὁ Σάθ' σελ. 27, 20 Τεῦχ. «Βερίκοκκα τὰ λεγόμενα Ἀρμένια. Ἡ τοικιότης ὑπὲρ εὐφρατέας ἐστίν». Τὸ θηλυκὸν βερίκοκκία μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδ. Ὁμοιοφ. κερ. 201 «εἰς δένδρον, ὃ λέγεται βερίκοκκία, ἀναβλάσσει ἥσθιον ἐκ τοῦ κερπού». Εὐρίσκειται δὲ καὶ βερίκοκκισσος (ἀντὶ τοῦ βερίκοκκίγγισσος) παρὰ Κωδίνω τῷ Κουροπικλάτῃ περὶ τῶν Ὄφρων. σελ. 19, 12 «τὸ τοῦ σακχαρῆντος αὐτοῦ βλάτιον βερίκοκκισσος, συμακτέσιον» (Πρβ. καὶ σελ. 238). Ἐν Βοτανικῷ Λεξικῷ κεῖται «Ἀρμένια: τὰ βερίκοκκα» καὶ «Ζαρταλοῦ: τὰ βερίκοκκα». Ὁ Σουΐδης λέγων «Κοκκίρηλα: εἶδος ὀπωρῶν. Τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα βερίκοκκα» οὐδεμίαν διακρίσιν ποιεῖται τῶν κοκκίρηλων καὶ τῶν Ἀρμενικῶν.

Ἐν τοῖς Ὀνειροκριτικῶς τοῦ Ἀρτεμιδίου α' 73 φέρεται «Περσικὰ δὲ καὶ βερίκοκκα καὶ κεράσια καὶ πάντα τὰ ἕλαια πικρὰ σακχαρῶν κτέ.», ὅπερ ἄλλοι μὲν μετετέπωσαν εἰς τὸ βερίκοκκα, ἄλλοι δ' εἰς τὸ πραικόκκια. Ὁ Ἐργαστρ. ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀρτεμιδίου γράφει (σελ. 345) «βερεκόκκια» volebam πραικόκκια. nunc malim βερίκοκκα». Ἡμεῖς ἐγκαρῖνον τὴν γραφὴν πραικόκκια οὐδαμῶς πειθόμενοι ὅτι ἤδυναντο ὁ Ἀρτεμιδίου; νῦν εἶπερ βερίκοκκα ἢ βερίκοκκα.

Περὶ τῆς λέξεως βερίκοκκον διακλιθεῖναι καὶ ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ Δ' Τόμῳ τῶν Ἀτάκτων λέγων (σελ. 53): Βερίκοκκον, Σ. Ζαρταλοῦδι, Σ. Ζαρταλοῦ, Δ. Κοκκίρηλον Ἑλλ. «Κοκκίρηλα, εἶδος ὀπωρῶν, τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα βερίκοκκα» λέγει ὁ Σουΐδης. Ὁ δὲ Διοσκουρίδης (I, 155) τὸ ὀνομάζει Μηλοῦ ἀρμενικῶν, ὅθεν τῶν Ἰταλῶν τὸ meliaco, ἤρσον ἀρμενικῶν. Οἱ Γαλικιανοὶ τὸ ὀνομάζουσι καὶ Πραικόκκον, ἢ Πραικόκκον, Δ. ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ prae-cox (πρώριον), ὅθεν καὶ τῶν Γάλλων τὸ Abricot. Τὸ Ζαρταλοῦδι εἶναι λέξις Τουρκικὴ (Ζερντελί).

Οὐδὲν δὲ λαρωδέστερον τοῦ γεγραμμένου ὑπὸ τοῦ Ἀσιωπίου ἐν τῇ εἰς Πίνδακρον Εἰσαγωγή (σελ. 136) «ἢ διὰ τῆς μετὰ τὸ κόκκος συν-

θέσει, ὅον μελίκοκκα, βεβρίκοκκα ἢ βεβρίοκοκκα, ἕως, οἶονει Βεβρίοκοκκα».

Τόμ. ΙΔ', σελ. 22 «Καὶ γάρ τοι καὶ τὸ ἐν Ἐλεοῦντι τῆς Χερρονήσου κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ἔθθα τὸ ἡρώδῃ ἐστι τοῦ Πρωτεσιλάου γενόμενον μέλι — πρὸς τὸ παχύτερον γίνεσθαι καὶ θρομβεῖσθαι πολλάκις». Γραπτέον γινόμενον ἀντὶ τοῦ γενόμενον καὶ πρὸς τῷ ἀντὶ τοῦ πρὸς τό καὶ ἘΛΑΙΟῦντι ἀντὶ τοῦ ἘΛΕΟῦντι. Στέφανος Βυζάντιος «Ἐλαιοῦς: πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαιούσιος καὶ τὸ θηλυκὸν Ἐλαιουσία. Ἔστι καὶ Ἄργους Ἐλαιοῦς». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 326, 36 «Ἐλαιοῦς: πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. Ἐλαιούσιος, ὡς Τραπεζοῦς Τραπεζούσιος».

Πολλοῦ ἀνεγινώσκετο ἄλλοτε ὁ παρεμφερὲς τύπος, ὅον παρὰ Ξενοφῶντι Ἑλλήν. Β', α', 20 «ὠρμίσαντο τῆς Χερρονήσου ἐν Ἐλεοῦντι», παρὰ Δημοσθένει σελ. 672, 158 «Κριθιώτην καὶ Ἐλεοῦντα ἐπολιόρκει», παρὰ Πλουτάρχῳ Λυσ. 9 «καθωρισμένος εἰς Ἐλεοῦντα τῆς Χερρονήσου», παρ' Ἀρκιανῷ Ἄγκλ. Α', ια', 5 «ἐλθὼν δὲ εἰς Ἐλεοῦντα θύει Πρωτεσιλάῳ» καὶ 6 «Ἀλέξανδρον δὲ ἐξ Ἐλεοῦντος ἐς τὴν Ἀγκίων λυμένας κατῆραι ὁ πλείων λόγος κατέχει», παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ Π', 39 «εἰς Ἐλεοῦντα καταπλεύσαντες» καὶ 49 «καὶ πρῶτον μὲν εἰς Ἐλεοῦντα παρεγένοντο», παρὰ Σκύλακι 67 «Χερρονήσου μῆκος ἐκ Καρδίεως εἰς Ἐλεοῦντα», παρ' Ἀπολλοδώρῳ Βιβλ. Β', ε', 2 «παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα». Καὶ παρὰ τούτοις μὲν ἀποκατέστησαν οἱ νεοὶ ἐκδοῦναι τὴν ἀληθῆ γράφην εἴτ' ἐξ ἀντιγράφων παρακλιθόντες εἴτε καὶ τῷ ὀρθῷ λόγῳ πεισθέντες, ὡς δὲ καὶ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ σελ. 666 «κατασχούσης δὲ τῆς νεῖος εἰς Ἐλεοῦντα τούτων ἔδοξα τὰ Ὀμήρου ἔπη ἀναγιγνώσκειν». Ἐν τῷ παρὰ Δημοσθένει ψηφίσματι τῶν Χερρονησιτῶν σελ. 256, 92 ἔπρεψεν ὁ Βοιωτέλιος ἰ τὸ ὑπὸ τε τοῦ Βεκκῆρου καὶ τοῦ Δινδάρου τετραθὲν «Χερρονησιτῶν οἱ κατοικοῦντες Σηστόν, Ἐλεοῦντα, Μάδουρον» εἰς τὸ Ἐλεοῦντα. Παρὰ Στράβωνι ὁ μὲν Κραμῆρος ἐξέ-

¹ Δημοσθ. ἐν κατ' Ἀισχίν. σελ. 131.

·δωκεν ἐν τῷ τῷ ΙΔ' βιβλίῳ «ἀπὸ Ἑλαιοῦντος καὶ τῶν Λωρῶντων» (κερ-
 β', 14) καὶ ἐν τοῖς ἐκ τοῦ Ζ' ἀποσπόμενοι «εἴτ' ἐν κλίπῳ Ἑλαιοῦς»
 (§ 52) καὶ «ὅτι ἡ πόλις ὁ Ἑλαιοῦς ἀρσενικῶς λέγεται· τάχα δὲ καὶ
 ὁ Ἐραπέζους» (§ 55) καὶ «τῷ μετὰ Ἑλαιοῦντα» καὶ «ἀπὸ δὲ Ἑλε-
 οῦντος» (§ 56), ὁ δὲ Μεινέκιος Ἑλαιοῦντος καὶ Ἑλαιοῦς καὶ Ἑλαιο-
 οῦντα. Ἐν τῇ Τεϋθνηρείῳ ἐκδόσει τοῦ Πικυακίου φέρεται ἡ ἡμικρη-
 μένη γραφή Ἑλαιοῦς (Α', λδ', 2) καὶ Ἑλαιοῦντα (Γ', δ', 6), ἀλλ' ἐν
 τῇ Διδωτείῳ εἶνε παρεληφμένον τὸ ὀρθῶς ἔχοντα Ἑλαιοῦς καὶ
 Ἑλαιοῦντα.

Ὅχι σπανίως γίνεται ἐν τοῖς τοῦ Προδότου μνηξ τῆς προκειμέ-
 νης πόλεως, οἷον Γ', 140 «ἐξ Ἑλαιοῦντος τοῦ ἐν Χερσονήσῳ». Ζ',
 21 «ἐν γὰρ Ἑλαιοῦντα τῆς Χερσονήσου ὄρμεον τριήρεις». Ζ', 33 «ἐς
 τοῦ Πρωτεσίλεω τὸ ἱόν ἐς Ἑλαιοῦντα». Θ', 116 «τὰ Πρωτεσίλεω
 τοῦ Ἰφίκλου χρήματα ἐξ Ἑλαιοῦντος ὑπελόμενος· ἐν γὰρ Ἑλαιοῦντα
 τῆς Χερσονήσου ἐστὶ Πρωτεσίλεω τόπος τε καὶ τόπος περὶ αὐτόν»
 καὶ «ἐξ Ἑλαιοῦντος ἐς Σηστόν ἐξεφόρησε» καὶ «ὅπως ἀπίκοιτο ἐς
 Ἑλαιοῦντα». Θ', 120 «ὁ ἐν Ἑλαιοῦντα Πρωτεσίλεως». Πανταχοῦ δὲ
 προσφέρουσιν οἱ κώδικες οὐ μόνον τὴν διὰ διφθόγγου γραφήν ἀλλὰ
 καὶ τὴν δι' Ε ψιλῶ, ὡς καὶ Ἑλαιοῦσι (ἢ Ἑλαιοῦντι) πρὸς τῷ Ἑλαιο-
 οῦσι ἐν Θ', 120. Περὶ Θουκυδίδη πᾶντα σχεδὸν ἀντίγραφα ἔσω-
 σαν τὸν γνήσιον τύπον Ἑλαιοῦντος καὶ Ἑλαιοῦντα καὶ Ἑλαιοῦσι
 ἐν βιβλ. Η', κερ. 102 καὶ 103 καὶ 107¹. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλαιοῦσι
 εὑρέθη καὶ ἐν Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ².

Ἐν τῷ Περίπλῳ τοῦ Σκύλλου § 67 ἀπὸ τοῦ «Ἑλαιοῦς, Μάδυ-
 τος» ἔχει ὁ κώδιξ Ἑλαιοῦς. Περὶ δὲ Σκύλλου τῷ Χίῳ στίχ. 707:

ἐξῆς Ἑλαιοῦς Ἀττικὴν ἀποιήσαν
 ἔρυσσα, Φέρβας ἦν συνοικίσει δοκεῖ

κεῖται ἐν τῷ κώδικι Ἑλαιοῦσα ττικῆρ· ὅθεν πρὸ τοῦ Λετρονίου ἀνεγι-
 νόσκειτο Ἑλαιοῦς Ττικῆρ³.

¹ Πρβ. Πόππον Θουκυδ. Μέρ. Α', 6', σελ. 329 ἐκδ. μεγ. Ἑλλένδετον Ἀρ-
 ριαν. Τόμ. Α', σελ. 55 καὶ Οὐδέγγρον Δημοσθ. κατ' Ἀριστοκρ. σελ. 451.

² Ἴδε Μεινέρον Comment. Epigr. Α', σελ. 46.

³ Ἴδε Μεινέριον Σκύμν. σελ. 40 καὶ Κ. Μυλλήρον Γεωγρ. Μικρ. Τόμ.
 Α', σελ. 224.

Τὴν ἐσραημμένην γραφὴν βλέπει τις καὶ παρὰ Σουλδα «*Ἐλεοῦντα* : πόλις ἐστὶν ἐν Χερρονήσῳ τῆς Θρακίας. *Ἐλεοῦς* δὲ ἐστὶν ἡ εὐθεῖα» (Πρβ. καὶ Ζωναρ. σελ. 687). Παρ' Ἀρποκρατίωνι ἀντὶ τοῦ «*Ἐλαιοῦς* : πόλις ἐν Χερρονήσῳ τῇ Θρακίᾳ» εἰς μὲν τῶν κωδίκιων παρέχει *Ἐλεοῦς*, ἕτερος δὲ *Ἐλαιοῦντα*, ἄλλος δὲ *Ἐλεοῦντα*. Κακῶς δ' ὁ Βεακῆρος (σελ. 69, 17) ἐξέδωκεν *Ἐλαιούς* ἀντὶ τοῦ *Ἐλαιοῦς*.

Ἡ δὲ γράφεται πλημμελῶς *Ἐλεοῦς* ἀντὶ τοῦ *Ἐλαιοῦς*, οὕτω καὶ *Ἐλεοῦα* ἢ *Ἐλεοῦσα* ἀντὶ τοῦ *Ἐλαιοῦσα* ἢ *Ἐλαιούσσα*. Ἐτυμολ. Μέγ. σελ. 326, 41 «*Ἐλεοῦσα* : νῆσος πλησίον Ῥόδου». Τὴν διὰ τοῦ Ε ψιλῶς γραφὴν φέρουσι καὶ τὰντίγραφα τοῦ Στράβωνος ἐν σελ. 398 καὶ 535 καὶ 651 καὶ 652 καὶ 671. Ἄλλ' ὁ Μεινέκιος καὶ ἄλλοι ἐξέδωκεν *Ἐλαιούσσα* καὶ *Ἐλαιούσσαρ* καὶ *Ἐλαιούσσης*¹. Ἐν σελ. 614 ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κώδιξι «κατὰ τὴν κολουμένην νῆσον ἔχουσαι» ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Κραμῆρον καὶ ὑψήγησιν τοῦ Παλμερίου *Ἐλεοῦσσαρ*. Ὁ Μεινέκιος δ' ὅμως ἀποκατέστησε καὶ ἐνταῦθα εὖ ποιῶν τὸν διφθογγογραφούμενον τύπον *Ἐλαιούσσαρ*. Πρβ. Στέφανον Βυζάντιον «*Ἐλαιούσσα* : νῆσος Κιλικίας κατὰ τὴν ἠπειρον—τὸ ἐθνικὸν *Ἐλαιούσσιος*»².

Ἀσρακῆ τῆς γραφῆς *Ἐλεοῦς* καὶ *Ἐλεοῦ(σ)α* μαρτύρια δύναται τις νὰ νομίσῃ τὸ παρὰ Κοίντῳ τῷ Σμυρναίῳ Ζ', 408 :

φαίνατο δ' αὐτ' Ἐλεοῦντος ἔδος, οὗ Πρωτεσιλάου
σῆμα πῆλει πετέλεσι κατάσιον αἰπεινήσιν.

καὶ τὸ παρ' Ὀππιανῷ Ἀλευτ. Γ', 209 :

ὅσσοι θ' Ἐρμῆιο πόλιον, ναυσίκλυτον ἄστῳ

Κωρύκιον, ναύουσι καὶ ἀμφιρύτην Ἐλεοῦσαν.

Ἄλλ' οὐδὲν κωλύει νὰ μεταβληθῇ ἐν ἀμφοτέροις τὸ στοιχεῖον Ε εἰς τὴν δίφθογγον ΑΙ κατὰ συστολήν προφερομένην, ὡς ἐν τῷ ἔμπαιου (περὶ οὗ ἐγένετο λόγος ἐν τοῖς ἔμπροσθεν σελ. 104), γεραῖος, Ἀθηναῖος-Ἀθηναῖωρ, γιλαθηναῖος, δεῖλαιος, ἀνταῖαρ, Πειραιεύς-Πειραιώς, κτλ.

¹ Ἴδε Κραμῆρον Στράβ. Τόμ. Β', σελ. 506 καὶ σελ. 511. Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 27.

² Ὁ Κόβητος ἀποφαινεται ἐν τῇ Μνημοσύνῃ (Τόμ. Η', σελ. 126) ὅτι οὐχὶ Ἐλεοῦς ΣΣα, Δρυμοῦ ΣΣα, κτλ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο ἀλλὰ δι' ἑνὸς Σ Ἐλεοῦς Σα, Δρυμοῦ Σα, κτλ.

Γελιούτστον εἶνε τὸ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμολογικῷ λεγόμενον σελ. 327, 32 «Ἐλεσις: δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Ἠνώμισται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ¹ ἔλους· ἐλώδης γὰρ ὁ τόπος». Περὶ τοῦ δήμου τούτου γράφεται ἐν τοῖς Ἐθνικαῖς τοῦ Στεφάνου «Ἐλαιεῖς: δῆμος τῆς Ἰπποβοωντίδος φυλῆς, ὡς Διονύσιος. Διόδωρος δ' Ἐλαιωε, ἀπ' οὗ ὁ δημότης Ἐλαιωσίους. Τὰ τοπικὰ Ἐλαιωντόθεν καὶ Ἐλαιωντόειδε καὶ Ἐλαιωνόντι. Λέγεται καὶ ἐκ Ἐλαιείας». Ἐν Ἀνεκδότοις Βασιλέου σελ. 249 ἀντὶ τοῦ «Ἐλαιωε: δῆμος Ἰπποβοωντίδας» ὁ κωδῆς προσφέρει Ἐλειοίς. Ἐν δ' ἐπιγραφικῶς τῶν νεωτέρων χρόνων εὐρίσκειται τὸ ἔθνικόν καὶ Ἐλαιώσιος γεγραμμένον καὶ Ἐλειοίται· Ἐλειοίται ἢ Ἐλειοῖται². Συχνῇ δ' ἐν αὐταῖς εἶνε ἢ διὰ τοῦ Ε. ἐπιγραφῶν τῶν παρὰ τοῖς πελαγοναῖς δυσθρογογραφουμένων, ὅσων Ἡγυατοε, Ἀμυτιέταοε, ἰάοε, θεῖοε, ἀέκρταε, δόξοε δ' ἐν αὐταῖς μάλιστα ἀεζοῖμετοε, χέρεε³, κτλ. καὶ τούτωντιον τιμάται οἱ ἱερεῖς τοῦ θεοῦ, κτλ.⁴

Ἡ λέξις Ἐλαιωεσ παραχέεται ἐκ τῶν εἰδη καὶ σημαίνει κυρίως τόπον γέμοντα ἐλαίων (ἐλαιώει) ἢ πολλὰς ἔχοντα ἐν ἐκαστῷ ἐλαίας. Μέγα δὲ πλῆθος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχει ὀνομάτων κατὰ τὸν αὐτὸν τῷ Ἐλαιωεσ τρόπον ἐσχηματισμένων, ὅσων Κερασοε, Ἡτελειοε, Πεδεοε, Ἀγρεβοε, Σιδεοε, Πλευτανωτοε, Φουρικεοε, Ἀγροε, Σχαινοε, Ἀναγρεβοε, Ἀνθεροε, Σειροε, κτλ. Ἡβ. καὶ Ἀμυθοε, Ψαμαθοε, Ὑδροε, Οἰνοε, Ρυδοε, Ἀμμιτιεοε, Ἀκροε, Φυκοε, Κτεροε, Χαροδροε, Μυοε, κτλ. Στέφανος Βοζάντιος σελ. 19, 1 «Ἀγροῦς: δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ—Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ φουμένης ἄγρου· ἐπιπολιζέει γὰρ καὶ τούτο τὸ εἶδος παρ' Ἑλλήσιν, ὅσων Σχαινοε, Σειλοε, Πητωδοε, Ἀγροε, Σειροε, Ἐν-

¹ Ἀναγνωστέον ἐν αὐτῷ 11, ἐν ἀναφέρεται εἰς τὸν δῆμον. Καὶ παρὰ Στεφάνου τῷ Βοζάντιῳ ἔχουσι ἐπιγραφὰς «Σχαινοε: Ἀρεαδίαι γαιώων—Ἐλώδης δὲ ὡν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σφύλων τὴν προσηγορίαν ἔλαβεν, ὡσπερ καὶ τῶν δήμων ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φουμένων Παροε, κτλ.» ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ΟΙΣ.

² Ἰδε Μειζήρον Comment. Epigr. Α', σελ. 16. Βασιλείου Δημοσθ. κατ' Ἀτίσχιν. σελ. 432. Διονόρριον Θησ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 658 καὶ Κόζητον Μνημ. Τόμ. Η', σελ. 428. Ἡβ. καὶ Κεῖλιον Ἄναλ. Ἐπιγρ. καὶ Ὀνοματολ. σελ. 204.

³ Ἰδε Κεῖλιον Zur Syllog. Inscript. Boeot. σελ. 538.

⁴ Ἰδε Κεῖλιον Syllog. Inscript. Boeot. σελ. 197.

κλώδης¹, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φουμένων· καὶ τῶν Ἀθήνησι δῆμων
τινές, Ἀγρεθοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς». σελ. 395, 8 «Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ
πλήθους τῶν κούθη κυπάρισσον, ἣν Κυπαρισσοῦντά τινας καὶ Ἀπολ-
λωνικὸν φασί²». σελ. 590, 15 «Οἱ τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄν-
των ὀνομαζόνται, κυπάρισσος, Ἐλαία, καὶ τύπω περιεκτικῶν, Σικυῶν,
Μακροθῶν, καὶ εἰς ΟΥΣ, Δαφνοῦς, Κερασοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς, Ἀ-
γρεθοῦς, Ἀγροῦς, Σελινοῦς». σελ. 596, 1 «Σχραινοῦς — Ἐλώδης δὲ
ὡν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σχοίνων τὴν προσηγορίαν εἴληφεν, ὥσπερ
καὶ τῶν δῆμων ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φουμένων Ἰαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρ-
ρινοῦς, Μαραθοῦς» (Γρ. Μαραθῶν). σελ. 633, 2 «Διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα
κληθῆναι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφικυῶν τερσβί-
θων, ἃς Κύπριοι τρεμῆθους καλοῦσιν, ὀνομασθαι, ὥσπερ πλείστας ἄλ-
λας ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ἰα-
μνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον, καὶ Ἐλαίας». *Ηρβ.* καὶ σελ. 61, 9 «Ἐπικέκληται δὲ (*Ἀκόναι*) διὰ τὸ πλήθος τῶν
ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόντας πεποιημένων λίθων» καὶ σελ. 222 «*Δάφνη* — Ὅτι
παρὰ τῶν ἑκαὶ πολλῶν φουμένων δαφνῶν» καὶ σελ. 276, 18 «*Ἐρικοῦσσα*:
μία τῶν Λιθῶν νήσων ἀπὸ τοῦ φυτοῦ καλουμένη, ὡς τὸ Φοινικοῦσσα»
καὶ σελ. 318, 15 «*Θρύον*: πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ
φουμένων θρύων ἁπλῶς τῷ φυτῷ λεγομένη» καὶ σελ. 673, 11 «Εἰσὶ
καὶ *Φοινικοῦσαι* νῆσοι Λιθῶν· ὀνομαζόνται δὲ διὰ τὸ φύκων εἶναι πλήρεις».

Καὶ ἐν τοῖς Γεωγραφικαῖς τοῦ Στράβωνος ἀναγινώσκειται σελ. 160
καὶ τοῦ Μακροθῶνος καλουμένου πεδίου τῇ Ἀκτίνῃ γλώττη, φύοντος
παρὰ τὸ ἀκρόθρον». σελ. 182 «καλεῖται δὲ Λιθῶδες ἀπὸ τοῦ συμβε-
βηκότος· μεστὸν γὰρ ἐστὶ λίθων χειροπληθῶν». σελ. 276 «τῶν δὲ
λαπίων Ἐρικοῦσσα μὲν καὶ Φοινικοῦσσα ἀπὸ τῶν φυτῶν κέκληνται,
ἀναίνονται δὲ εἰς νομάς». σελ. 284 «δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Σιποῦς Διομήδους
εἶναι ἀτίσμα — καὶ ὀνομαζέτο γε Σηπιοῦς Ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυ-
ματιζομένων σηπιῶν»³. σελ. 349 «*Θρύον* δὲ καὶ *Θρυόεσσον* τὸ Ἐπι-

¹ *Ηρβ.* Στράβων. σελ. 277 «ἀπὸ μὲν οὖν Ἐρικόδους εἰς Φοινικόδη δέκα μί-
λιά φασιν ὁ χειρογράφος».

² *Ηρβ.* καὶ Στράβ. σελ. 423 καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Β, 549. Ἰδὲ Μαινέκιον *Vin-
dic.* Strabon. σελ. 446 καὶ Λοβέκιον Προλεγομ. σελ. 61.

³ Ἀποθῶκος τούτο καὶ φυγρῶς εἶναι πεπλασμένον.

κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακροῦς». Ὀρθῶς γράφεται ἐν Τόμ. III', 6', σελ. 506 «Ἔστωσαν δ' ἐκ δυοῖν διανταίων» καὶ ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις Τόμ. Γ', σελ. 101 «Ἄλλοι δὲ τινες τόνοι νευρώδεις διανταῖοι πρόσφυτοι παρατέτανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν». Ἐν τῷ παρ' Ὀρειβασίῳ ἀποσπάσματι τοῦ Μενεμάχου Τόμ. Β', σελ. 72 ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων παρέχουσι τὸ διὰ διφθόγγου γεγραμμένον «καλάμου στενοῦ μὴ διανταίως τετρημένου», ἄλλα δὲ τὸ δι' Ε. φιλοῦ διαντέως.

Καὶ παρ' Ἐρωτικῆς σελ. 45 φέρεται ἡ Ἀτείω θεῶν (Ἀτείωθεοι): τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἀνθρώπων. Ἀτείω δ' ἐξέλλουσι οἱ πικλίοι τὸν σόφρονα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς κτέ. ἀντὶ τοῦ αὐταῖων. Περὶ χρηματιότητος δ' ὅτι τὸ μὲν ἀνθρώπων μεταβάλλεται ὑπὸ τῶν κριτικῶν εἰς ἀνθρώπων ἢ ἀνθρώπων, τὸ δὲ σόφρονα εἰς κακίγωνα, ἀλόγωνα καὶ αἰσίγωνα ἢ φιλιγγίγωνα.

Τόμ. ΙΖ', 6', σελ. 101 «Ἄλλ' ἐγὼ τὰς παλαιότερας ἐροῦμαι, καὶ χαλεπωτέραν ἐχωσι τὴν ἐξήγησιν». Καὶ ἐνταῦθα μὲν ἀναγινώσκειται ἐροῦμαι ἀντὶ τοῦ αἰροῦμαι, εὐρίσκειται δ' ἐτέρωθεν καὶ ἐξελοῦντες γεγραμμένον ἀντὶ τοῦ ἐξαιροῦντες. Τόμ. ΙΑ', σελ. 279 «Φλεβοτομήσομεν οὖν, εἰ μέγα τὸ νόσημα προσδοκώμεν (Γρ. προσδοκώμεν) εἶναι ἢ παρὸν ἤδη θεωροίμεν ἢ ἀρχόμενον, ἐπισκεψάμενοι τὴν βώμην τῆς δυνάμεως, ἐξελοῦντες τοῦ λόγου μόνα τὰ παιδία, καὶ φήσομεν κτέ.». Ὅμοιον σφάλμα ἐπληρώθησεν ὁ Κόβητος ἐν τῇ Μνημοσύνῃ (Τόμ. ΙΑ', σελ. 431) μετατυπώσας τὸ παρὰ Θεμιστίῳ σελ. 325, α' «τί οὐκ ἀφελούμεν αὐτοῦ τοὺς δρόφους καὶ ἀναπετάννυμεν ὅλας τὰς πύλας;» εἰς τὸ μόνον τῷ λόγῳ ἀρμόζον ἀφαιρούμεν. Παρ' Ἡσυχίῳ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κώδικι

ἀφαιρήσασθαι

ἀφελοῦνται: ἀποστεροῦνται

ἀφαῖς

ἔγραψεν ὁ Βόσσιος ἀφαιροῦνται. Ὡς δὲ παρὰ Γαλιηνῶ μετέπεσε τὸ ἐξαιροῦντες εἰς τὸ ἐξελοῦντες, οὕτω παρὰ Διονυ-

εἶω τῶ Ἀλιβαργασσεῖ τὸ ἐξελοῦντες εἰς τὸ ἐξαιροῦντες·
 Ῥωμ. Ἀρχ. Γ', 44 τού γάρ κλέφοντες τὸ χωρίον ἀλλὰ βία
 καὶ φανερώς ἐξαιροῦντες ἀνιμν)¹.

Ἐν τοῖς Δερμοματαίοις κείναι οὐ τὸ ψυχῆς ἀγαθὸν ἐπιμένονος ἀν-
 θεώταρα ἐρίεται, ἡ δὲ τὸ σκέψασ τὸν θρωπὸν ἄνθρωπον. Οἱ τῆς περὶ δεδομη-
 νας γερὰς ἀντεγόμενοι διήξουσιν ὅτι τὸ ἐπιμένονος καὶ ἐρίεται εἰνε
 ἰωνιστὶ εἰρημῶν ἀντὶ τοῦ ἐπιμένονος καὶ ἐρίεται, ζῆτοῦσι δ' ἐπιμύθως
 περὶ δεδομητα τῆς μετ' οἰκτικτικῆς συντάξεως τοῦ προκειμένου ῥήμα-
 τος². Ἀλλ' ὁ παρακλισηστικῶν τῆς διὰ διηθόγγου γερὰς αἰρημένονος
 καὶ αἰρηται, ἀκλόουται μὲν παραγγέλα τὸ φερόν δοξολογια, πύλα
 δὲ τὸν μακρίον καὶ μακρίων πόνων γίνεται.

Τούτουτὸν δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος σελ. 531, 6' ἀνεγινώ-
 σκατο ἴδουτε πῶς ἔρχεται νουθὴ περὶ ἁρμονίας αἰρημειθαι ἀντὶ τοῦ
 ἐρημειθαι, πωτέστιν ἐρωτικῶν. Κακῶς ὁ Λοβδίλλου ἐν τῇ ἐκδόσει
 τοῦ Λοβδίλλου (σελ. 500) διακρίνεται ὅτι ἄριστος ἔχει τὸ φερόμενον
 ποτα παρὰ Δερμοματαίοις σελ. 773, 14 ἀπὸ μὲν ὧν περὶ τῆς ἐνδοξίας
 καὶ πᾶν ἄριστον διακρίνεται, ὅπως πεποήσας, Λοκωῖνον αἰρημὸν ἄριστον
 ἀντὶ τοῦ ἐρημ³.

Συγγράμα δ' εἶνε ἡ περὶ τῆς καθ' ἡν ἡ μέγιστον ἐρω ἐν συνθέσει
 ἐκπερὶ τῆς μετ' οἰκτικτικῆς εἰς τὸν ἀνεπτότα αἴρω, ὅν ἀπερὶ τῶν ἀπαι-
 ρηται, ἀπερὶ τῶν ἀπαιρῶν, ἀπερὶ τῶν ἀπαιρῶν, ἀπερὶ τῶν ἀπαιρῶν,
 ἀπερὶ τῶν ἀπαιρῶν⁴. Παρ' Ἀρμονίῳ σελ. 140 κείναι οὕς φησι καὶ
 Ἀρμονίῳ

ἐρω δ' ἡσπῆραι τὸν ἄριστον

¹ Ἡ Κ. ἔχει τὸν ἴδιον ἴδιον, σελ. 30. Ἐν τῇ Α' ἡδὲ Κορυθαῖος Ἐπιστολῇ
 Κλέμμετος πρὸς Ῥώμην σελ. 21 ὁ μὲν εἰς τὴν ἀκλόουσαν παρὶ τὸν μέλλοντα
 εἶω ἡ πᾶν ἀκλόουσαν ἐρημῶν, καὶ ἀκλόουσαν ἀκλόουσαν ἀκλόουσαν, ὡς ἀναγινώσκου-
 ται καὶ ἐν τοῖς Συνομιταίοις Κλέμμετος πρὸς Ἀλεξανδρίῳ Δ', 408, ὁ δ' ἔσο-
 μα, ὡς ἐκδοθῆναι ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ ἀκλόουσαν γερὰς ἡπ' αὐτοῦ ἐκδοῦσι τὸν
 εἶω πρὸ Κορυθαῖος Ἐπιστολῆς Κλέμμετος πρὸς Ῥώμην, τὸν ἄριστον ἀκλόουσαν.

² Ἡ Μετ' οἰκτικτικῆς Δερμοματαίοις σελ. 255 κ.ε.

³ Ἡ Συναρῶν Δερμοματαίοις Τόμ. Δ', σελ. 313.

⁴ Ἡ Κ. ἔχει τὸν ἴδιον ἴδιον, σελ. 778, Π. 5, καὶ Οὐδέλλου Ῥώμ. Τόμ. Α',
 σελ. 202 καὶ Τροβίαν Ἀδύνατον, Ρώμην, σελ. 314.

ἀντί τοῦ προαίρω». Ὁ Ἀριστοφάνης εἶπεν:

ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον,

περὶ οὗ ἰσοδυνάμου ὄντος τῆ κοινοτέρῳ ὑπαγορεύσω, ποιεῖται παρα-
τήρησιν ὁ Ἀμμώνιος ὅτι εἶνε εἰλημμένον «ἀντί τοῦ προαίρω»¹.

Ἐν τῇ Δ' Λευκτακῇ τοῦ Ἀριστείδου Τόμ. Α', σελ. 693 ἔγραψεν ὁ
Καντζρος «ἀλλὰ πρῶτος ἀναστὰς κελεύσω τοῖς Θηβαίοις ἀνταίρειν»
ἀντί τοῦ ἀτόπως ἔχοντος ἀνταίρειν². Παρὰ Πολυβίου Γ', μσ', 9 ἔχουσι
πάντη γρηγορα ἡμέχρι ἂν ὁ ἕτερος ἀνταίρειν καὶ ἀνταίρει ἀντί τοῦ
ἀνταίρη.

Τόμ. III', α', σελ. 234 «Ὡσπερ (Γρ. Εἶπερ) γὰρ αἱ αὐ-
ξήσεις ὑπὸ τοῦ ἐμφύτου γίνονται θερμοῦ, ὡσπερ οὖν ἐρεῖ ὁ
λόγος, ἀμήχανον καὶ ἀδύνατον μὴ ἰσχυρότατον εἶναι αὐτὸ ἐπὶ
τῶν αὐξανομένων». Ἀναγνωστέον «ὡσπερ οὖν αἰρεῖ ὁ λό-
γος», ὡς ἐν Τόμ. Ε', σελ. 494 ἐν περικοπῇ ἐκ τοῦ Πλάτωνος
ἀναγινώσκεται «αἰροῦντος λόγος».

Περὶ τοῦ αἰρεῖ ὁ λόγος γράφει ὁ ἀσίδιμος Κορκαῖς ἐν ταῖς εἰς τὸ Ἐπι-
κτήτου Ἐγγχειρίδιον Σημειώσεσι σελ. 132 «Ἄλλ' αἰρεῖ ὁ λόγος: νικᾷ,
ἀλίσκει ὁ ὀρθὸς λόγος, ἀντιφερόμενος πρὸς τὰς ἀνθελοκούσας ὀρέξεις»
τοῦτο γὰρ ἐνθάδε δύναται τὸ αἰρεῖ ὅθεν καὶ τὸ, Ὁ αἰρωῶν λόγος,
παρὰ τε τῷ Ἐπικτήτῳ, καὶ τῷ Μάρκῳ Ἀντωνίῳ οὐχ ἀπικῶ, τουτέ-
στιν, ὁ νικῶν λόγος. Περὶ πλησίον μεταφορᾷ λέγεται καὶ τὸ convince-
re (συννικᾶν) τῶν Γάλλων, ἀρχὴν λαβὼν ἐκ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους enin-
cit ratio ἔστι γὰρ τὸ convince οὐχ ἀπλῶς πείθειν, ἀλλ' ἀνχυρ-
λέκτῳ λόγῳ κατκνηγκάζειν εἰς τὸ πείθεσθαι. Κεῖται δὲ ἐν μὲν ταῖς
Ἐπικτητίου Διατριβαῖς «ἡμέχρι ἂν ὁ λόγος αἰρῆ συνεῖναι με τῷ
σωματικῷ» ὅταν δὲ μὴ αἰρῆ, λάθετε αὐτὸ καὶ ὑγκίνετε» (Α', κθ', 28)
καὶ «εἰ δ' ὑπικουῶσαι λόγος αἰρεῖ» (Β', β', 20) καὶ αἰ τοῦτο αἰρεῖ
λόγος» (Γ', κδ', 44) καὶ «οὐδέποτε γὰρ αἰρεῖ ὁ λόγος ταπεινὸν εἶναι»
(Γ', κδ', 58), παρὰ δὲ Μάρκῳ τῷ Ἀντωνίῳ «καὶ ὅσα ὁ τοῦ φῶσει
πολιτικοῦ ζῆσου λόγος αἰρεῖ καὶ ὡς αἰρεῖ» (Δ', 24) καὶ «οὐδὲ γὰρ αἰ-

¹ Ἰδε Βαλκινάριον Παρρατιρ. εἰς Ἀμμών. σελ. 219.

² Ἰδε Καντζρὸν de Ration, Emend. σελ. 484 ἐκδ. Στουρζίου.

ρε λόγος μὴ τοιοῦτον ὄντων» (Γ', 32) καὶ «ἐμπροσθεν ἀποστραφῆς ἀπὸ τοῦ αἰρουμένου λόγου» (W', 5). Ἀπκνντῆ δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἱθιακοῖς τοῦ Πλουτάρχου «ὄντων — πρὸς τι τῶν ἀτόπων περὶ τὸν αἰρουμένα λόγον ἐκφέρηται» (σελ. 441) καὶ «ὀριζόμενος τὴν κερτερίαν καὶ τὴν ἐγκρῆταιαν ἔξει ἀκολουθητικὰς τῷ αἰρουμένῳ λόγῳ» (σελ. 449) καὶ «ὃ πολλὰ καὶ αἰρεῖ λόγος ἀντὶ τοῦ μὴ ἀγχοῦ προέσθαι» (σελ. 1070. Πρβ. καὶ σελ. 651, 6').

Πολλὰ καὶ δ' ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γράσις ἠγνοήθη ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων. Περὶ Κλήμεντος τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀνεγνώσθη ὑπ' αὐτῶν σελ. 94 καὶ δὴ «ὅν ἀμφιβάλλειν ἐρεῖ ὁ λόγος». σελ. 868 «ὅπόταν ἐρεῖ λόγος, εἰς ὅσον ἐρεῖ». σελ. 874 «τὸ γινεῖν δέ, ἐν ὃ λόγος ἔρη, λέγω καὶ ὡς καθέλει». σελ. 879 «ὁδὸ καὶ ἐσθίον καὶ πίνων καὶ γινῶν, ἐν ὃ λόγος ἔρη, κτέ.». σελ. 890 «οἱ μὲν ἀκολουθοῦντες τῷ ἐρουμένῳ λόγῳ ἀντὶ τοῦ αἰρεῖ καὶ αἰρῆ καὶ αἰρουμένῳ. Ἦτον καὶ βλάστην ἔπαυαν ἢ γρηθὴ ἐν σελ. 595, ἐνθα ἀντὶ τοῦ αἰρῶν δέη καὶ ὁ λόγος αἰρῆ» φέρεται αἰρη. ἀλλοιωθεῖσαι μὲν τῆς προσφθίσις, ἀλλ' ἀμεταβάλητου τῆς διαφθόγου φθασθῆσαι, ὡς καὶ περ' Ἀριστείδῳ Τόμ. Α', σελ. 92 «ἐκείνου μέλειν καὶ γῆς καὶ θυλάττις ἀνάγκης λόγος αἰρη». Γράφεται δὲ καὶ περὶ Φίλων τῷ Ἰουδαίῳ Τόμ. Α', σελ. 251 «ὄντων ἔξευκτῆρας καὶ περιεμένα ὑπὸ τοῦ αἰρουμένου αὐτῶν λόγου θεόσηται ἀντὶ τοῦ αἰρουμένου. Πρβ. σελ. 168 «μετὰ τοῦ αἰρουμένου λόγου» καὶ σελ. 240 «περὶ τοῦ αἰρουμένου λόγου». Ἐπι δὲ σελ. 6 «αὐτῶ μὲν γὰρ γινώσκουσι ἐπιμαρτυρεῖται τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν αἰρεῖ λόγος».

Περὶ Μαρίνου ἐν τῷ Ε' τόμῳ τοῦ κατὰ Κέλσου συγγραμματος πρῶτον μὲν εἰρῆσαι τις τὸ προσκρόντος γεγραμμένον «λόγου αἰρουμένου μὴ τευτῶν περὶ τὰ ἀγέλακα καὶ τὰ ἰδρύματα» (κερ. 35), ἔπειτα δὲ «ὅτι πολλὰ τὰ μετὰ διελθῶν, τὸ πεπλοκρημένον «ἔθε δὲ τὸ ἐκαστὴ τῷ γρηπτοῦ νόμῳ προστάσει ὁ τῆς φύσεως, τουτέστι τοῦ θεοῦ, ἡμῶν, εἰ μὴ ὁ λόγος ἐρεῖ, μακρὸν μὲν χεῖρειν εἰπεῖν τοῖς γεγραμμένοις, κτέ.» (κερ. 37). Εἶνε δὲ καὶ τὸ μακρὸν κατὰ ἀνάγκης τοῦ μακροῦ, ὡς ἐν κερ. 40 «μακρὸν χεῖρειν φράσσιντες» καὶ ἐν τόμῳ Γ', κερ. 52 «ὅσοι μακρὸν χεῖρεῖται οἱ πύτα λέγοντες» καὶ ἀλλοῦ. Ἐπιμαρτυρεῖται δὲ πάντως ἡ φῆσις εἰς τὴν πρῶτην αὐτῆς μαρτυρίαν, ὅτι μετὰ τὴν αὐτῆς «ὄντων εἰ μὴ ὁ λόγος αἰρεῖ

μακρὰ μὲν χεῖρας εἰπεῖν τοῖς γεγραμμένοις, κτλ.». Ὁμοίᾳ χρῆσις τοῦ εἰρή γίνεται ἐν τῷ Β' τόμῳ τοῦ κατὰ Κέλσον αἵμα δὲ εἰρή ταυτα ἀντικρυ; ἀναστρέφει ἐπὶ τὸν Ἰουδαῖον (κερ. 76).

Ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Προπαρασκευῇ τοῦ Εὐσεβίου Γ', ιε', 1 «τίτιν ἐρεῖ λόγος πείθεσθαι» ἀποκατέστητε τὸ ἡμίως ἔχον ὁ Γκαισφόρδος ¹. Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Ε', ιε', 14 ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι τὸ ἠμικρημένον «πολλοὶ ἐρεῖ λόγος», ἄλλα δὲ τὸ ὀρθὸν αἰρεῖ. Εἶπε δ' ὁ Εὐσεβίους καὶ ἐν βιβλί. Ζ', κδ', 8 καὶ λόγος αἰρεῖν, οὐ ὑπάρχει καὶ γραφὴ αἰρεῖ, καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν μαρτυρησάντων συγγράμματι Δ', 14 «ὡς αἰρεῖ λόγος» καὶ Δ', 3 «κατὰ τὸν αἰρουῖντα χριστιανισμοῦ λόγος» ². Πρβ. καὶ Ἰουστινὸν Ἀπολογ. Α', 3 «ὡς αἰρεῖ λόγος», κτλ.

Ἐν τοῖς εἰς τὴν Γαλιθα Σχολίοις ἐξέδωκεν ὁ Βεγκκέρς σελ. 91, 44 «ποδώκεται τινὲς ὡς εὐσεβέως» καὶ αὐτοὺς αἰρεῖ ὁ λόγος» καὶ σελ. 308, 45 «ὁ λόγος δὲ αἰρεῖ σὺν τῷ ἐπιπέσει ἐπὶ τὸ ταχέως ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ Ε. φίλου γεγραμμένου.

Περὶ Πολυβίου Γ', ε', ὁ φέρεται κατὰ τοὺς κώδικας τὸ τε ἐσφαλμένον αὐτοῦ κῆδον γερονόμοι περιελάττωσαν καὶ πάλιν παλλάκις ἔσσεσθαι ὁ λόγος ἐρεῖν καὶ τὸ ὀρθὸν αὐ λόγος αἰρεῖν.

Περὶ Πλάτωνι ἐν Περμενίδῃ σελ. 141 παρέχουσι τὸν ἀντίγραφο «οὐκ οὐκ δὴ, ὡς γε ὁ λόγος ἐρεῖ». Καὶ ἐν τῇ Πολυτεῖᾳ δ' ἀνεγνωσκето κοινῶς σελ. 604 «ὡς ὁ λόγος ἐρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχουν» ἀντὶ τοῦ αἰρεῖ, ὅπερ καὶ ἐν κώδιξιν οὐκ ὀλίγοις κείται καὶ ἐν τοῖς Ἰηραῖς τοῦ Πλουτάρχου ἐσώθη μνημονεύοντος τὰ τοῦ Πλάτωνος ³. Πρβ. σελ. 440 «καίρουτος λόγου μὴ δαῖν» καὶ Κρίτ. σελ. 48 «ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτως αἰρεῖ» καὶ Φύληβ. σελ. 35 «ὡς δὲ ὁ λόγος αἰρεῖ». Λόγος δὲ καὶ κατὰ παρατακτικὸν ὁ Πλάτων ἀφ' ἑτέρου λόγος ἔχει ἡμεῖς (Πολυτ. σελ. 607) καὶ κατὰ παρακειμένον αἰρεῖ καὶ νον αὐτὸ ἡμεῖς ὁ λόγος ἔχειν (Νόμ. σελ. 663).

¹ Πρβ. καὶ Βουτρεμδάχιον Πλουτ. Ἰθικ. Τόμ. Ζ', σελ. 312.

² Οὕτως ἐγράφηκεν ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν αἰρουῖντα χριστιανισμοῦ λόγος, ὅπερ ἐξελήθη ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου (Εὐσεβ. Ἱστορ. Τόμ. Α', σελ. 237 ἐκδ. C') ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν πρέποντα ἢ προσήγοντα χριστιανισμοῦ λόγος. Ἄλλ' ἢ ἐλαχὴ αὕτη παντοῦ ἀπόβλητος ἡμῶν φαίνεται.

³ σελ. 112. Ἄλλ' ἐλλείπει μὲν τὸ πρὸ τοῦ λόγος ὄρθως, ἀντὶ δὲ τοῦ μάλιστ' ἂν εἶνε γεγραμμένου μάλιστα.

Τὸ ἐν τοῖς Ἱπποκράτεισι αὐτός ὁ λόγος ἐρίειν ἐπανώρθωσεν ὁ Κορκαῖ ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἐπικτητοῦ Δικητύων γράφων (σελ. 329) «Ἐξαγαγόμεθα ἐν ἄλλοις τὴν φράσιν, Ὁ λόγος αἰρεῖ, ἢν πολλὰκις οἱ ἀντιγράφοι ἠγνοήσαντες, ἠμαυρώσαν, ὡς ἐν τῷδε Ἱπποκράτους τῷ χωρίῳ (Περὶ γυν. § VII, σελ. 130), Οὕτως ὁ λόγος ἘΡΕΨΙ καὶ τὸν ἀνδρᾶ καὶ τὴν γυναικα ἔχειν καὶ θάλλον γόνον καὶ ἄφρονε» ἔνθα γραπτέον, ΑΙΡΕΨΙ. Ὁ Ἐριερίσιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἱπποκράτους Τόμ. Β', σελ. 486 παρελάθε περὶ τοῦ Κοβήτου τὴν ἀληθῆ γραφὴν αὐτός ὁ λόγος αἰρεῖν. Ἐγράψε δὲ καὶ ἐν σελ. 457 αὐτός ὁ λόγος αἰρεῖται καὶ νοσήματα κρινέσθαι κατέ. ἂντι τοῦ ἐρεῖ ἢ ἔχει. Ἀπκντῆ δὲ καὶ περὶ Ἡρόδοτου Α', 132 ἀκκὶ γράπτει ὁ τι μιν ὁ λόγος αἰρεῖν. Β', 33 ἀκκὶ δὲ καὶ ὁ λόγος οὕτω αἰρεῖν¹. Γ', 44 ἠπρὸς δὲ τοῖτοισι οὐδὲ λόγος αἰρεῖν. Δ', 127 ἠλν μὴ ἠρέεσι λόγος αἰρεῖν. Ε', 124 οὕτω οὐδὲ λόγος αἰρεῖν ἀναδερχῆσθαι κατέ. Ζ', 41 οὕτως μιν λόγος αἰρεῖται². Ἐν γαβύῳ W, 43 καίτοι οὕς ἔλπομαι τε καὶ ἐρή γνῶμη αἰρεῖν, ἐν δὲ τῷ κατὰ Κτησιφῶτος λόγῳ τοῦ Λισίου § 59 οὐ τι ἐν ὁ λογισμὸς αἰρεῖν. Ηρβ. καὶ Ὁρέτων Σατ. Β', γ', 250: si ratio evincet puerile esse amare.

Ἄξιον ῥηθῆναι νομίζομεν καὶ τὴν τοῦ Αἰλιανοῦ γραφὴν ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος Ζ', 39 ἀντιλέγει κατὰ κλάτος Ἀριστοφάνει ὁ Βαζύκτιος καὶ ἐρεῖ γ' αἰρεῖ τῇ ἀντιόσησιν καὶ ΙΔ', 13 ἀκκὶ ἐρεῖ γε αἰρεῖται λέγοντες». Ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἐγγράφητο ἔλλοτε καὶ μεγαίρει, ἀθ' οὐ ὁ μὲν Βασιλειεργος ἀέγρω καὶ με' γ' αἰρεῖ³, ὁ δ' Ἀκκόφως εἰλασε χίρε γ' αἰρεῖ⁴, ὁ δ' Ἐγγέρος ἐξέδοικε καὶ ἐρεῖ γε αἰρεῖ. Κατὰ συνκλισην εἶπεν ὁ Φιλόστρατος σελ. 88 ἀκκὶ δὲ πένει χίρε ὁ λόγος, ὃν εἶραεον. Τὸ περὶ Δωρότου τοῦ Ακαρτίου W, 116 ἀκκὶ κότε διελεχθεῖς περὶ ἀθρήτων εἰραρεῖται οὕτως ἔργον, ὥστε προσέγειν κότε ῥ μετετόπωσεν εὐ ποῖσι ὁ Βαλακέρως⁵ εἰς τὸ ἄλλο. Ηρβ. Γ', 75 ἀπομακρῆ δὲ τις ἢν περὶ τῶν ἀνδρᾶ παιθῶ, ὥστε πένθ' ὄντωνον ῥχδῖως αἰρεῖν

¹ Ηρβ. Δοξιαίου Adversar. Τόμ. Α', σελ. 26.

² Ἰδὲ καὶ Βαίριος Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 276 ἐσδ. 6'.

³ Πέσσου. Ἡθικ. Τόμ. Ζ', σελ. 311.

⁴ Αἰλιαν. Τόμ. Β', σελ. 273.

⁵ Εἰρημ. Ἱπποκρ. σελ. 270 καὶ Θεοκρίτ. Ἀθωνιαζ. σελ. 290.

τοῖς λόγοις» καὶ Συνέσιον Ἐπιστ. ΡΛΘ' «ἐμέ γέ τοι καὶ πικρὸν μὲν ἦρκα τῇ γλυκεῖᾳ Σειρήνι τῶν λόγων».

Τόμ. Α', σελ. 245 «Ἐβδόμον ἐπὶ τούτοις ἅπασιν ἀσκήσαι τὴν μέθοδον, ὡς μὴ γιγνώσκωιν μόνον ἀλλὰ κεχρησθαι δύνασθαι». Καὶ παρὰ Πολυβίῳ φέρεται κατὰ τάντιγράφα «διὰ τὸ μάλιστα τούτῳ πιστεύειν κεχρησθαι πρὸς τὰς ἐπιφανεστάτας πράξεις» (Π', ιζ', 4) ἀντὶ τοῦ καὶ χρῆσθαι. Ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγωγῇ Πάππου τοῦ Ἀλεξανδρέως Δ', 31 «Ἐστω κύκλος, οὗ κέντρον μὲν τὸ Β, ἡ δὲ ἐκ τοῦ κέντρου ΒΑ. Κεκινήσθω ἡ ΒΑ εὐθεῖα οὕτως, ὥστε τὸ μὲν Β μένειν, τὸ δὲ Α ὁμαλῶς φέρεσθαι κατὰ τῆς τοῦ κύκλου περιφερείας» τρεπτόν εἰς τὸ καὶ κινεῖσθω. Πρῶ. Δ', 45 «Ἐκκείσθω τετραγώνον τὸ ΑΒΓΔ, καὶ περὶ κέντρον τὸ Α περιφέρεια γεγράφθω ἡ ΒΕΔ, καὶ κινεῖσθω ἡ μὲν ΑΒ οὕτως, ὥστε τὸ μὲν Α σημεῖον μένειν, τὸ δὲ Β φέρεσθαι κατὰ τὴν ΒΕΔ περιφέρειαν» καὶ Γ', 27 «Κατεσκευάσθω γὰρ ἡμικύκλιον τὸ ΑΒΓ, καὶ ἀπὸ τοῦ Δ κέντρου πρὸς ὀρθῶς ἀνήχθω ἡ ΔΒ, καὶ κινεῖσθω κανόνιον τι περὶ τὸ Α σημεῖον οὕτως, ὥστε κτέ.».

Τούτωντιόν δὲ τὴν συλλαβὴν ΚΕ εἰς τὸν σύνδεσμον ΚΑΙ μεταβιβάλλοντες οἱ γραφεῖς παρέχουσιν ἡμῖν παρὰ μὲν τῷ Σωκράτῳ σελ. 228 «ἐπὶ πολὺ καὶ κακογμίῃ» ἀντὶ τοῦ κείκακιμῆν¹, παρὰ δὲ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρῆϊ σελ. 399 «Λαοκόων καὶ Οἰνόπη καὶ Βρηῆρος ἐν Ἰλίῳ» ἀντὶ τοῦ ΚΕβήρηρος² καὶ σελ. 586 «τοῖς δὲ πολλοῖς παρεχωρεῖν ὁμολογεῖ καὶ κερῆθαι ἀντὶ τοῦ ὁμομῆγι κείκακιμῆν³. Νομίζο-

¹ Πρῶ. Στράβ. σελ. 826, 89α ἀντὶ τοῦ «ποταμοῖς τε καὶ λίμναις κεχορηγησθαι παρὰ πάντων ὁμολογεῖται» φέρουσι τάντιγράφα καὶ Ἰχορηγείσθαι καὶ Ἰχορηγείσθαι καὶ Ἰχορηγείσθαι.

² Ἰδὲ Εὐμόν. Ἀπολλοδ. Τόμ. Α', σελ. 345 καὶ Διόδωρον Κλήμ. Τόμ. Α', σελ. 429.

³ Παρὰ Πλουτάρχῳ Κἀτ. Νεωπ. 50 ἀντὶ τοῦ «ἐν δὲ ταῖς ὑπατικαῖς ψήφοις μηδεμίᾳς κακογμίαις γενομένης ἔγνω ΚΑΙ τῷ δήμῳ προσκελευσάμενος κελύσει ὁ Κόβητος (Μνημ. 1876, σελ. 77) νὰ γραφῆ «ἔγνω ΚΕ τῷ δήμῳ προσκελευσάμενος».

μεν δ' ὅτι καὶ παρ' Ορειδασίου Τόμ. Β', σελ. 164 «ἀλλὰ γὰρ καὶ τῆς βιαιότητος καὶ συντόνου ἐνεργείας καὶ χωρὶς τε καὶ διὰ τούτων, ὡς εἰκόσ, ἀδυνατοφειλέστερός ἐστιν ἡ ἀληθὴς γραφή εἶνε «τῆς βιαιότητος καὶ συντόνου ἐνεργείας κ' ἰσχυρόταται καὶ διὰ τοῦτο, ὡς εἰκόσ, κτ'». Ἐν Τόμ. Γ', σελ. 664 φέρει ὁ κώδιξ «τὰ δὲ τμητὰ τῆκε ἑκάτερα καὶ διακώψκε ἀνελάμενος γρῶ» ἀντὶ τοῦ «τῆκε ΚΑΙ κατέρρα».

Ἐν τῷ ΟΖ' Ψαλμῷ ἀνακηρύσσεται «καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν κύριος, ὡς δυνάτης κεκραυπαλιχῶς ἐξ οἴνου», περὶ οὗ ὁ μὲν Ἰσχυρὸς γράφει «Κεκραυπαλιχῶς: εὐφραυνόμενος ἢ εὐφραυνόμενος», ὁ δὲ Φώτιος καὶ ὁ Σουῖδας «Κεκραυπαλιχῶς: εὐφραυνόμενος», ὁ δὲ Ζωναράς «Κεκραυπαλιχῶς: μεθύσκει, εὐφραυνθείς». Ἄλλ' ὁ περιουστάτος Χοιροβοσκός εἰς δύο λέξεις τὴν μετοχὴν διακρίσκει, διδάσκει ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς σελ. 162 «Καὶ κραιπαλιχῶς: δύο μέρη λόγου, καὶ σύνδεσμος, κραιπαλιχῶς μετοχῆ».

Παρ' Ορειδασίου ἀντὶ τοῦ «μετὰ δὲ τὸ ἀνθερμικνθῆναι τὸ σῶμα καὶ κτερόν γεθέσθαι» (Τόμ. Α', σελ. 522) φέρεται καὶ ἀνάγνωσις κειμένη, ἀντὶ δὲ τοῦ «ἐπὶ ἧν κίκαμπται ἡ χεῖρ» (Τόμ. Δ', σελ. 214) εἶνε ἐν τοῖς κώδιξι γεγραμμένον καὶ κάμπτεται-καὶ κέκαμπται.

Τόμ. ΙΑ', σελ. 615 «ἐπειδὴν ἱκανῶς κατισχυσαν τὸ καθαρτικὸν φάρμακον εἰς τὰ στόματα τῶν εἰς τὴν γαστέρα καθηκόντων ἀγγείων δὴξιν τε ἄμα καὶ ἀνατόμωσιν ἐργάση τε πλείονα καὶ συνεχῶς ἐρεθίζον καὶ σπαράττον τὰ σώματα καταλύση τὴν ἐν τοῖς ἀγγείοις δύναμιν». Γραπτέον ἐργάσηΤΑΙ. Καὶ ἐνταῦθα μὲν κακῶς ἡ τελευταία τοῦ ῥήματος συλλαβὴ προενηχθεῖτα μετέπεσεν εἰς τὴν σύνδεσμον ΤΕ, ἀλλαχοῦ δ' ἔμπαλιν διὰ διρθώγγου ὁ σύνδεσμος γραφεὶς προσεκολλήθη ὡς κατάληξις τῷ προηγουμένῳ ῥήματι, οἷον Τόμ. ΙΙΙ', α', σελ. 633 «κάμπτεται ἐντεῦθεν ἐπιστρεφόμενος λοξός, ἀνανεύεται πρὸς τὸ καλούμενον ἀντικνήμιον» καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 171 «ὥσπερ γὰρ ἐγγρηγορός τοῦ ζῴου τῷ πάσας ὑπάρχειν τὰς ἐνεργείας ἢ ψυχῆ, ὁράται γὰρ καὶ ἀκούει καὶ διὰ τῶν λοιπῶν αἰσθητηρίων ἐπιτελεῖ, κινεῖται δὲ καὶ τούτων δι' αἰσθήσεως ἀντιλαμβά-νεται καὶ πάσαν ὑρίσεται πραγματεῖαν τείνασα αὐτὴν ἀκτι-

νοειδῶς καὶ παρασπείρασα τοῖς ὀργάνοις, δι' ὧν τὰ χρειώδη συντελεῖ. τὸν αὐτὸν τρόπον κτέ.». Ἀναγνωστέον «ἀνανεύει ΤΕ πρὸς τὸ καλούμενον ἀντικνήμιον» καὶ «ὡσπερ γὰρ ἐγρηγορότος τοῦ ζῴου ἀπάσας παρέχει τὰς ἐνεργείας ἢ ψυχὴν, ὁρᾷ ΤΕ γὰρ καὶ ἀκούει καὶ (τὰ) διὰ τῶν λοιπῶν αἰσθητηρίων ἐπιτελεῖ, κτέ.». Ἐὐὐ ἀσύντακτον καὶ ἀδιανόητον «τῷ πάσας ὑπάρχειν τὰς ἐνεργείας ἢ ψυχὴν» ἐτρέψαμεν εἰς τὸ «ἀπάσας παρέχει τὰς ἐνεργείας ἢ ψυχὴν». Ἴσως δ' ὀφείλομεν καὶ τὴν πληθυντικὴν γενικὴν τούτων ἐν τῇ ῥήσει «κινεῖται δὲ καὶ τούτων δι' αἰσθήσεως ἀντιλαμβάνεται» νὰ μετατυπώσωμεν εἰς τὸ ἐπίρρημα οὕτω, ὅπερ ἐπάναγκες καθ' ἡμᾶς εἶνε ν' ἀποκατασταθῇ καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἑρωτιανοῦ «καθάπερ γὰρ, φησί, τοῖς ἐν πελάγει χειμαζομένοις οἱ Διόσκουροι φανέντες σωτηρίαν ἐπιφέρουσι θεοὶ ὄντες, τοῦτο καὶ αἱ κρίσιμοι ἡμέραι γινόμεναι πολλάκις σωτηρίαν ἤνεγκαν» ἀντὶ τῆς παντελῶς ἀναρμόστου ἀντωνυμίας. Ἐν δ' ὀρθῶς εἰκάζωμεν, οὐχὶ γινόμεναι ἀλλὰ λεγόμεναι ἔγραψεν ὁ Ἑρωτιανός, αἱ κρίσιμοι ἡμέραι λεγόμεναι. Ὁ νέος τοῦ Ἑρωτιανοῦ ἐκδότης παραλαβὼν τὸ ὑπὸ τοῦ Λιτραίου μετὰ τὸ πολλάκις προστεθὲν γὰρ καὶ μεταβαλὼν τὸ τοῦτο εἰς ταῦτό ἀνέγνω (σελ. 8) «ταῦτό καὶ αἱ κρίσιμοι ἡμέραι γινόμεναι» πολλάκις γὰρ σωτηρίαν ἤνεγκαν». Ἐν μεταπτώσει τοῦ ἐπίρρηματος οὕτω εἰς τὴν ἀντωνυμίαν τοῦτο βλέπει τις καὶ παρ' Ὀρειβασίῳ Τόμ. Β', σελ. 232, ἐνθα οἱ κώδικες παρέχουσιν «ἦν δὲ ἰσχύη ὁ κάμνων, οὐδὲ τοῦτο πολὺ εἶναι γρηὶ τὸ φάρμακον» ἀντὶ τοῦ οὐδὲ οὕτω.

Ἐν τῆς μετὰ πολλὰς ἀκεραῖαις γινόμενης νῦν ἐκδόσεως τοῦ περὶ τῶν Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος Λογικῶν συγγραμμάτος τοῦ Γαληνοῦ (Τόμ. Α', σελ. 48 καὶ σελ. 811) μαρτυροῦμεν ὅτι τὸ ἐν Τόμ. Ε', σελ. 791 κείμενον «ἰσχύει ΤΕ καὶ θεομάζει τὴν ἀσκήσαν αὐτῆς» εἶνε γρηὶ τοῦ Λιτραίου ἀντὶ τοῦ «ἰσχύει ΤΕ καὶ θεομάζει».

Ἐν ἀποσπέρματι τοῦ Εὐπόλιδος παρ' Ἑρωτιανῶ σελ. 121 ἐπισημασθεσεν ὁ Μαινέσιος τὸν πληθυντικὸν ἔχοντα στίχον:

καρτέειται φρεσὶται πρὸς τὴν αἰσθήσαν

μεταγράφει γράσει ΤΕ. Ἐν δὲ τῷ Οἰκονομικῷ τοῦ Ξενοφῶντος ΠΕ, ἡ ἀπὸ δὲ πρώτου πρῶτον ἦδη τέ σοι τὰ ἐκ τῆς γῆς ὀρεῖται ἀποδεικνύων» ἀποκατέστησαν τὴν λέξιν τοῦ συγγραφέως ἦδηΤΑΙ ὅ τε Ἑρμηνῶς καὶ ὁ Διοδώρου¹.

Τὸ περὶ τῆς Κορίνθου παρὰ τοῦ παλαιῦς παρομιχζόμενον :

Κορίνθος ὄνομα ἢ ΤΕ καὶ κοιλαίνεται

μεταβλήθη ἐν τοῖς κώδικι τοῦ Σπυρίδωνος σελ. 383 εἰς τὸ ὀργίεΤΑΙ, ὡς περὶ ὀδωρεῖς ὑποπτεύεται ὁ Εὐστάθιος γράφει ἐν ταῖς εἰς Ὀμηρον Περσέβουλις σελ. 298 καὶ τὸ κοινῶς μὲν λεγόμενον ὄνομασθαι (Γραπτὸν ἔπος ὀργισθεῖται), ἄλλως δὲ ὀργίεσθαι, ὡς ἐδήλωσε τὸ Κόρινθος ὀργίεται καὶ κοιλαίνεται (Πρὸς καὶ σελ. 290, 44). Ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἐστάθη ἐν ταῖς ἐκ τῶν Γεωγραφικῶν τοῦ Σπυρίδωνος Χρηστομαθεῖσι Π, 39.

Ἐν τοῖς Ἰσοπορευτείσι Τόμ. Β', σελ. 699 ἀντὶ τοῦ βραχέου «ἀλλ' ἐνστάτηΤΑΙ καὶ τρηγυθῆ τὸ ἔργον» ἐπέλεσεν ὁ Ἑρίγγης ν' ἀναγνωσθῆ ἐνστάτη ΤΕ², ὡς περὶ καὶ ἐν κώδικι εἰρέθη. Πρὸ Ὀρειβάσι Τόμ. Β', σελ. 328 πάντα τὸντέγραφα ἔγραψα τὸ πληρημελές «οὕτω γὰρ ἐξήΤΑΙ πρὸς ἐκαστὸν τὸ παρατὸ καὶ πάλιν αὐτὸς ἐκκρινεὶ διὰ τῆς γαστρῆς ἀντὶ τοῦ ἐξήΤΕ. Ἄλλ' ἐν Τόμ. Α', σελ. 440 εἰς τῶν κωδικῶν ἔγραψε τὸ ἄρτι «καθέληΤΕ καὶ μαχρόνη», ὡς περὶ ἐν ἄλλοις εἶνε μεταβληθέντα εἰς τὸ καθέληΤΗ. Ἐν Τόμ. Α', σελ. 425 φέρεται κατὰ τὸντέγραφα «ἔτι καὶ ἀρχιζέωθῆ ΤΗ» ἀντὶ τοῦ ἐξωσῶΤΑΙ, ἐν δὲ Τόμ. Α', σελ. 6 καὶ μὲν ἐπερωμηΤΑΙ ἄνω ῥηθῶς» ἀντὶ τοῦ παρὰ Γαλιεῶ Τ, σελ. 521 καὶ μὲν ἐπερωμηΤΕ ῥηθῶς». ΤΑΙ=ΤΕ=ΤΕ.

Καὶ παρὰ Θεοδοῦδ Α', 137 εἰσίσταται γεγραμμένον ἐν τισι τῶν κωδικῶν ὡς δὲ νεώτερος ποιηΤΑΙ τῶν καὶ ἀποσκέουσις—ὑστερον ἀφανίσται εἰς Ἑρῶνον ἀντὶ τοῦ ποιη ΤΕ³. Πιθανώτατον δ' ἦρῶν φέρεται ὅτι καὶ τὸ παρὰ Διόπτου τῷ Ἑκαταρικῷ σελ. 231, 20 «ἐκκλήσεΤΑΙ καὶ φέρεται τὴν τέχνην» εἶνε γεγραμμένον σφάλμα ἀντὶ τοῦ «ἐκκλήσε ΤΕ καὶ φέρεται τὴν τέχνην».

¹ Ἐκ Ἑρμην. Δρ. ἀκ. Στρατοῦ. σελ. XXVII καὶ Κόρθου Ν ον. Lect. σελ. 591.

² Παρὰ τερ. Κριτ. σελ. 110.

³ Ἐκ Voßstaff Stud. Palaeogr. σελ. 29.

Θαυμασίως ὁ ἐνδοξὸς φιλόλογος Μυδῶνιος¹ ἐθαρσύνουσε τὸ περὶ-
 φθαρμένον χωρίον Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου καὶ ἄλλας (πύλας Γέλιου)
 προσκατεσκεύασε, δι' ὧν ἦν εἰρημονεῖα τε πρὸς τὰς κατεπειγούσας
 χρεῖκας» (ΙΑ', 21) μετακτυπώσας τὸ εἰρημονεῖα ΤΕ εἰς τὸ ῥῆμα εἰ-
 ρημονεῖσθαι-ΘΑΙ. Εἶπε δ' ὁ Διοδῶρος καὶ ἐν Ε', 1² «εἰρημονεῖσθαι
 κατὰ πολλὰ διὰ τοῦ ἐμπόρου».

Ἐν τῷ Πλούτῳ τοῦ Ἀριστοφάνους στίχ. 196 ἔχουσι τὸντίγγραφα :

ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδεια,
 πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῆι λαβεῖν ἑκακίδεκα³
 κἂν ταῦτ' ἀνόση η, τετταράκοντα βούλεται.

Ὁ Κουστῆρος ἀνεπληρῶν τὸ κεχρηθὲς τοῦ ῥήματος παρενέβαλε τὸ μό-
 ριον ΓΕ μετὰ τὸ ἀνύση,

κἂν ταῦτ' ἀνόση γε, τετταράκοντα βούλεται.

Ἄλλ' ὁ ποιητὴς εἶπεν ἀνεπληρῶς κατὰ μέτρον διαθέσας ἀνύσηΤΑΙ,
 οὗ ἡ τελευταία σὺλλάβῃ ἠμφισβητοῦσα τῆ ἀρχῆ τοῦ ἐπιφερομένου ἀνό-
 μωτος ΤΕτταράκοντα εὐλόγως ὑπ' αὐτῆς καταπέθῃ. Τὴν ἄρθρην γρη-
 φὴν εἶρεν ὁ Δελβήσιος ἐν ταῖς Συμφωνίαις Κριτικαῖς, σελ. 208².

Ἐπειδὴ συγχέει ἀντὶ τοῦ ΤΕ ἀνεπληροῦσθαι ἐν ταῖς κωδίξι ΤΑΙ,
 εὐκολώτατα δὲ τοῦτο δύναται νὰ μεταπέσῃ εἰς τὸ ΠΑΙ (U—II), δὲν
 φαίνεται ἄστοχος ἡ εἰσακσίς τοῦ Ῥαισίου, καθ' ἣν τὸ περ' Εὐρωπαϊκῆ
 Γρηγ. T. 238 :

Ἀγαμέμνωνος ΠΑΙ καὶ Κλυταμνήστρας τίκων.

εἶνε πλημμυρῆς γραφὴ τοῦ :

Ἀγαμέμνωνός ΤΕ καὶ Κλυταμνήστρας τίκων.

Πρβ. Ἀνδρομ. 884 :

Ἀγαμέμνωνός τε καὶ Κλυταμνήστρας τόκος.

καὶ Ὁρέστ. 71 :

ὦ καὶ Κλυταμνήστρας τε καὶ ἀγαμέμνωνος³.

Τόμ. ΙΔ', σελ. 22 εἶνεται δὲ κατὰ τὸν Ἰσθμόν μέλι ἀγα-

¹ Adversar. Crit. Τόμ. Α', σελ. 487.

² Ἴδε καὶ Βελλῆρον Ἀριστοφ. Τόμ. Ε', σελ. 59 καὶ Κόβητον Μνημ. σ. 4874, σελ. 150.

³ Ἴδε Κόβητον Var. Lect. σελ. 593 ἐκδ. 6'.

θόν, καὶ καλεῖται γε τοῦτο Ἰσθμιακὸν ἰδίως ἀπὸ τοῦ χωρίου, καθάπερ καὶ Τούθρεον καὶ αὐτὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον». Τί εἶνε τὸ Τούθρεον παντάπασιν ἀγνοοῦμεν, εἰκόζομεν δ' ὅτι ἔγραψεν ὁ Γαληνὸς «καὶ καλεῖται γε τοῦτο Ἰσθμιακὸν ἰδίως, ἀπὸ τοῦ χωρίου, καθάπερ καὶ τὸ Ὑβλαῖον, καὶ αὐτὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον». Τοῦ Ὑβλαίου μέλιτος ποιεῖται μνείαν ὁ Στράβων λέγων σελ. 267 «αἱ μὲν οὖν πόλεις οὐκέτ' εἰσὶ, τὸ δὲ τῆς Ὑβλῆς ὄνομα συμμένει διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ Ὑβλαίου μέλιτος». Ηῤβ. καὶ Ὀρειβάς. Τόμ. Α', σελ. 173 «Ἀγαθὸν δὲ (μέλι) — τότε Λιον καὶ τὸ Σύριον καὶ τὸ Κύθιον καὶ τὸ Σίφνιον καὶ πολλὰχόθεν ἄλλοθεν τῶν Κυκλάδων νήσων καὶ Σικελὸν τὸ Ὑβλαῖον» καὶ Γεωπον. Ηῤ, 7 «Ἀριστον μέλι τὸ Ἀττικὸν καὶ τοῦ Ἀττικοῦ τὸ Ὑμῆτιον, καλὸν δὲ καὶ τὸ γινόμενον ἐν ταῖς νήσοις, τοῦ δὲ Σικελικοῦ τὸ Ὑβλαῖον».

Περὶ Διοσκουρίδῃ ἐρέμετο ἄλλοτ' ἐν τῷ περὶ Ὑλῆς Ἰατρικῆς (B', 101) «Μέλι προτεταί τὸ Ἀττικὸν καὶ ταύτου τὸ Ὑμῆτιον καλούμενον, εἶνε τὸ ἀπὸ τῶν Κυκλάδων νήσων καὶ τὸ ἀπὸ τῆς Σικελίας αἰεθλίαν καλούμενον». Ἄλλ' ὅπως τὸ νῦν ἀναγνωσκεται Ὑβλαῖον¹.

Τόμ. 10', σελ. 92 «Δαιτίδες: μεγάλαι λαμπάδες καιόμεναι τε καλοῦνται: καταχρωμένοις δὲ ποτε σημαίνει καὶ τὴν τοῦ σκορδάου κεφαλὴν διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλῖθων συγκειμένην παραπληρῶς συνδεδέσθαι ταῖς λαμπάσι». Παρ' Ἐρωτιανῷ κεῖται «Δετίδα: τὴν λαμπάδα παρὰ τὸ δεσμεύεσθαι» (σελ. 65, 42). Ἀναγνωστῆσον δ' ἴσως καὶ παρὰ Γαληνῷ «Δετίδες: αἱ μεγάλαι λαμπάδες καιόμεναι δεταὶ καλοῦνται». Τοῦ καιόμεναι δεταὶ ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἰλιάδος Α, 534 καὶ P, 663.:

καιόμεναι τε δεταί, τίς τε τρεῖ ἐστίμενός περ.

Σχολ. Ἰλ. P, 663 «Δεταὶ δὲ ὀξυτόνως αἱ συνδεδεμένοι ἐκ ξύλων λαμπάδες». Εὐστάθ. σελ. 862 «Δεταὶ δὲ δεσμοὶ δάδων, τρυπέται λαμπάδων, ἃς ὁ λέων προεῖται» καὶ «Ὀὐχ ἀπλῶς

¹ Ἡ Σικελικὴν Διοσκουρ. Τόμ. B', σελ. 101.

δὲ αἱ λαμπάδες δεταὶ ἀλλὰ ὁμοῦ αἱ καιόμεναι δεταί. Ἄλλως γὰρ κατὰ τοὺς παλαιούς δεταὶ αἱ συνδεδεμέναι φρυγανίδες, αἱ ῥαδίως ἐξαπτόμεναι καὶ ἐπιρριπτόμεναι φοβοῦσι τὸν λέοντα» καὶ σελ. 1122 «Καιόμεναι τε δεταί, ὅ ἐστι λαμπάδες ἐκ δάδων ἢ ἀπλῶς ξύλων» (Πρβ. καὶ Ἔτυμ. Μέγ. σελ. 238, 30 καὶ Ζωναρ. σελ. 481). Εἰς σαφηνισμόν τοῦ προκειμένου συμβάλλεται καὶ τὸ παρὰ Πολυβίῳ ἀνακαλεσάμενος δὲ τὸν ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν τεταγμένον Ἀσδρούβαν παρήγγειλε λαμπάδας δεσμεύειν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ παντοδαπῆς ὕλης κατὰ τάχος ὡς πλείστας» (Γ', 47', 4).

Ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἑσυχίου εὑρίσκεται γραμμικὸν οὐ μόνον
 δεταί: λαμπάδες
 ἀλλὰ καὶ
 δαιταί: λαμπάδες.
 Ἐπι δὲ
 ἐλένη: λαμπάδες δαιτέ
 ἀντὶ τοῦ
 ἐλένη: λαμπάδες, δαιτέ.

Πρβ. Ἀθήναιον Π', 61 «Ὅμηρος δὲ τὰς λαμπάδας δετὰς ὀνομάζει.
 καιόμεναι τε δεταί, τὰς τε τρεῖς ἐσόμενός περ.

Ἐλένη δὲ ἡ λαμπάδες κλεῖται, ὡς Ἀμερικός φησί. Νικαῶδες δ' ὁ Κο-
 λοφώνιος ἐλένην τὴν τῶν κελύκων δέσμευον καὶ ΠΕ', 57 «ὅ δὲ τις
 ἐλένης, τὰς λαμπάδας οὕτω φάσκιον κλεῖσθαι παρὰ τὴν ἑλλην»¹.

Τὸ ὄνομα δεταί ἄπαντ' ἐκὶ παρ' Ἀριστοφάνει λέγουσι ἐν τοῖς Σφήξιν:

ἀλλ' ὡς τάχιστα στήθε: τάδε τὰς δετὰς
 λαβοῦσ', ἐν' αὐτῶν τοῦθ' ἔσται κεκακῶς (πίλ. 1361).

Σχολ. «Δεταί: τὰς λαμπάδας, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕνεα δετῆ μημακτικῶς. Καὶ
 Ὅμηρος καιόμενά τε δεταί». Ἐν τῷ ἀριστοφάνει τῶν Ἀριστοφάνους κω-
 δίκων φέρεται δαιτας ἀντὶ τοῦ δεταί.

Τόμ. ΙΘ', σελ. 92 «Διακνέει: ὅπερ καὶ ἀποκναίει: τὸ δὲ

¹ Ἐν Σχολίῳ Ἑσυχίου Τόμ. Β', σελ. 62. Ἄξια ἀναμνηστικῶς εἶναι καὶ τὰ
 ἑξῆς τοῦ Ὁμ. Συναέρου γραμμικὰ ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Νικαῶδεῖος σελ. 120.

αὐτὸ καὶ διακναίει λέγεται». Ἄν τις ὀκνή νὰ πιστεύσῃ ὅτι παρίστωτο ὁ Γαλήνῳ τὸ πλήμμελῶς ἔχον διακνέει ἀντὶ τοῦ διακναίει, δύναται νὰ μεταγράψῃ παρ' αὐτῶ «ΔιακνΑΙει: ὅπερ καὶ ἀποκναίει [τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διακνΕει] λέγεται» ὡς ζένης χειρὸς προσθήκην σημειούμενος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀποκναίει καὶ τοῦ λέγεται.

Ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσι ἀναγινώσκεται Ἰόμ. Β', σελ. 153 «καὶ ἡ ἀσιτή μᾶλλον διακναίει». Ἄπαντᾶ δ' ἐν αὐτοῖς καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος διακναισθῆναι, ὡς Ἰόμ. Β', σελ. 592 «ἦν αὐτῆσί τι διακναισθὲν ἐνσαπῆ». σελ. 699 «ἦν τι ἐν αὐτῇ διακναισθὲν μὴ ἴη». σελ. 710 «ἦν ἐν αὐτῆσί τι διακναισθῆ ἢ ἐνσαπῆ». σελ. 712 «ἐπῆν διακναισθῆ τι τοῦ ἐμβροῦ». Ἰῆς μετοχῆς ποιεῖται μνείαν καὶ ὁ Ἑρωτιανὸς γράφων σελ. 64, 13 «Διακναισθὲν: διαφθαρέν»¹.

Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται «*διακναιόμενος*: διακονούμενον, φθειρόμενον» καὶ «*διακναισθαι*: διαφθερεῖν», ὅπερ μετακτοπύεται εἰς τὸ «*διακναισθῆναι*: διαφθερέν» ἢ «*διακναισθῆ*: διαφθερῆ». Ἐξεδόθη δ' ὑπὸ τοῦ Σουδάου καὶ «*διακναισθῆ*: ἐπόλετο» ἀντὶ τοῦ *διακλήσθῆ*.

Ὅσα ὄντως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βήματος περὶδεύματα πορίζουσιν ἴσως ὁ Ἀττικὸς ποιητὴς, ὡς Δίσηγ. Πρωμ. 94: σῖσις αἰκίσιον διακναιόμενος. 541: παρούς μύθησις διακναιόμενος. Ἄγχμ. 65: διακναιόμενος τ' ἐν προτελείῃσι κάκιστος. Εὐριπ. Κύκλ. 486: λαμπρὸν ὄφρα διακναίσει. Ἠλ. 1307: μίξ δ' ἀμφοτέρους ἄτη πατέρων δεικναισται. Ἰσγ. Αἰλ. 27: τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνώμη πολλὰ καὶ δυσάρεστα διακναισται. Ἠρκαλ. 296: παρὰ μακρὸν ψυχῆν ἔλθεν διακναισται. Ἀριστοφ. Βαστ. 1228: ἴα μὲ διακναισθ τοῦς προλόγους ἡμῶν. Ἐκκλ. 957: πόθος, ὃς με διακναισται ἔχει. Εἰρ. 251: ὡς πόλις τέλειαν διακναισθήσεται. Νερ. 120: τὸ γῶμα διακναισμένος. Φερεκράτ. Ἀποσπ. 43, 20: καὶ διακναισται αἰσχιστα. Σπράττ. Ἀποσπ. 1: Εὐρυπύου δὲ ἀρχαὶ δεξιότατον δεικναισται Ὀρίστην.

Ἐπίστανται δὲ καὶ παρὰ Γάλλῳ Ἰόμ. Α', σελ. 29 «οἱ δὲ καὶ ταῦτα πάσχωσι καὶ βοδὸδάρησι: ἐπίστε πὲ νότα διακναισται» καὶ παρὰ

¹ Ἐπὶ Ἰσγ. Περμ. 197. Κριτ. σελ. 109 κτ.

Φίλωνι τῷ Ἰουδαίῳ Τόμ. Γ', σελ. 71 «καὶ ταῖς ἐναύλοις μνήμασι τῶν κκοπραγιῶν διακραύμενος καὶ διεσθιόμενος τὴν ψυχὴν ὁ δαί-
λαιος νυκτὸς εἰσῆει βραθείας».

Λέγεται καὶ κατακραύω, ὡς παρὰ Θεμιστίῳ σελ. 362, β' «καὶ εὐφράνηθη ἐλυτὸν κατακραύων», καὶ ἐκκραύω, ὡς παρὰ Διοσκορίδῃ Τόμ. Β', σελ. 63 «ὅτι πασαν κότον τὴν δριμύτητά ἐκκραύει» καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ ΠΕ', 88 «ἐκκραύουσιντι πλκτειάσδοισκι ἄπκντα».

Ἄλλὰ πολλῶ συγχρότερον ἄπκντα παρὰ τε τοῖς πλκαιοῖς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις τὸ ἀποκραύειν, τελείως ἀποκραύειν, ἀποκραύειν ἀηδία, ἀποκραύειν ἀηδία καὶ ἀναισθησία, κτλ. Ὁ σοφιστὴς Τίμαιος γράφει σελ. 42 α' Ἀποκραύειν: κκτ' ὀλίγον ἀποξύνειν καὶ ὥσπερ εἰ διασφείρειν», ὁ δ' ἀπτικιστὴς Μοῖρις σελ. 73 α' Ἀποκραύειν Ἀπτικῶς, ἀναιρεῖν Ἑλληνηκῶς», ὁ δὲ Φρόνυχος ἐν Ἀνεκδότοις Βεκκέρου σελ. 28 α' Ἀπολέσθαι γέλωτα: Ὁμηρος γέλω ἔσθαιεν, οἱ κομικοὶ ἀποκραύεσθαιεν τῷ γέλωτι». Ἀκριβῶς περὶ τοῦ προκειμένου βήματος διέλαβεν ὁ Ῥουγκή-
νιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Τίμαιου σελ. 42¹.

Τὸ ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἰουδαίου φερόμενον α' Ἀποκραύειν: ἢ μετὰ βραχὺ ἀναιροῦσθαι λύπη» θὰ εἶχεν ὥσως κἀλλιον, ἂν ἀντὶ τοῦ μετὰ βραχὺ ἀνεγινώσκετο κατὰ βραχὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὡς μεταπίπτει ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τὸ καθεὶς εἰς τὸ κατἈΘεὶς καὶ τὸ μεθεὶς εἰς τὸ μετἈΘεὶς, οὕτω καὶ τὸ κατεράσας εἰς τὸ κατἈΚεράσας καὶ τὸ μετεράσας εἰς τὸ μετἈΚεράσας.

Ὁ Πλούταρχος ἐν τοῖς Ἰθιοῖς ἔγραψε σελ. 149 «ἐπεὶ καὶ μεράκιον ἔτι, μύρου σπουδαίου θρασυβούλω κομισθέντος, εἰς

¹ Ἴδε καὶ Παιρσῶνα Μοῖρ. σελ. 73. Βυτιμεθίχρον Πλουτ. Τόμ. Ζ', σελ. 410. Μαινίκιον Μεγ. καὶ Φιλίχμ. σελ. 420. Σμῆλιον Ἰουδ. Τόμ. Δ', σελ. 248, κλπ. Ἐτι δὲ Κόβητων Μνημ. 1871, σελ. 41.

ψυχτήρα κατεράσας μέγαν καὶ προσεγγέας ἄκρατον ἐξέ-
πιεν» καὶ σελ. 801 «οἱ δ' Ἐφοροὶ κληρώσαντες ἓνα τῶν γε-
ρόντων ἐκέλευσαν εἰπεῖν τὸν αὐτὸν λόγον ἐκείνον, ὥσπερ εἰς
καθαρόν ἀγγεῖον ἐκ βυπαροῦ μετεράσαντες, ὅπως εὐπρόσδε-
κτος γένηται τοῖς πολλοῖς». Ἄλλ' οἱ κώδικες ἐν μὲν τῷ πρώτῳ
χωρίῳ προσφέρουσι τρεῖς γραφάς, κατεράσας, κεράσας καὶ
κατ'ΑΚεράσας¹, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μόνην τὴν ἡμαρτημένην
μετ'ΑΚεράσαντες, ἣν ἐπηνώρωσεν ὁ Λοβέκκιος ἐν τῇ ἐκ-
δόσει τοῦ Φρονύχου σελ. 65.

Καὶ παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΑ', σελ. 124 κεῖται κατὰ πλημ-
μελῆ ἀνάγνωσιν «εἰ δέ τι τῶν περίξ τῆς τομῆς φλεγμαῖνοι,
τῷ διὰ τῆς χαλκίτεως, ἐλαίῳ τήξας, ὅταν ἀτρέμα ψυχθῇ,
κατ'ΑΚεράσας εἰς θουίαν, μαλάττων τε ταῖς χερσὶ καὶ οἴ-
νον παραχέων» ἀντὶ τοῦ κατεράσας. Παρ' Ὀρειβασίῳ Τόμ.
I', σελ. 557 φέρεται ἐν τῷ κώδικι «εἰ δέ τι τῶν περίξ τῆς
τομῆς φλεγμαῖνοιτο (Γρ. φλεγμαῖνοι), τῷ διὰ τῆς χαλ-
κίτεως, ἐλαίῳ τήξας, ὅταν ἀτρέμα ψυχθῇ, κατ'Αράσας εἰς
θουίαν, μαλάττων ταῖς χερσὶν οἶνον παραχέων». Ἐν Τόμ. Β',
σελ. 740 μετεβλήθη τὸ κατεράσας ὑπὸ τῶν γραφῶν εἰς
κατ'Αράσας καὶ καθ'ΑΙράσας.

Ποιεῖται δὲ πόλλάκις ὁ Γαληνὸς χρῆσιν τῆς μετοχῆς κατε-
ράσας, οἷον Τόμ. ΙΒ', σελ. 683 «εἶτα κατεράσας εἰς θουίαν
καὶ τρίψας ἐπιμελῶς ἀνελοῦ εἰς ἄγγος κεραμεοῦν». σελ. 734
«εἰπεῖτα εἰς θουίαν κατεράσας καὶ τρίψας ἐπέβαλε ὀποβαλ-
σάμου κοχλιάρια δύο». σελ. 931 «εἶτα κατεράσας εἰς θουίαν
λίαινε καὶ χρῶ». Τόμ. ΙΙ', σελ. 347 «καὶ εἰς θουίαν κατερά-
σας καὶ ἀνακόψας ἀνελόμενος χρῶ». σελ. 509 «καὶ τὸν λι-
θανωτὸν λειώσας καὶ κατεράσας εἰς θουίαν κτέ.». σελ. 512
καὶ 748 «κατεράσας δὲ εἰς θουίαν ὄξος ἐπίρραινε». σελ. 514
«καὶ οὕτως εἰς κακκάβην κατεράσας ἐκ τῆς θουείας ἐπέβαλλε
τὴν πιτυῖνην ῥητίνην». σελ. 885 «καὶ εἰς θουίαν κατεράσας
τρίβει». σελ. 886 «καὶ πάλιν ἕως ἐστὶ θερμῇ κατεράσας καὶ

¹ Ἐν Βυζαντινῷ Πλούτ. Τόμ. Ζ', σελ. 928.

τρίψας ἀνελοῦ». σελ. 915 «καὶ οὕτω κατεράσας εἰς θουεῖαν μάλασσε καὶ χρῶ». σελ. 935 «κατεράσας εἰς θουεῖαν καὶ ἀνακόψας χρῶ». Πρβ. καὶ σελ. 539 «καὶ εἰς οἶνον κατεράσαντες ἐώμεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας». Ἐσφαλμένως ἐν σελ. 545 εἶνε γεγραμμένον «καὶ κατέρας εἰς ἄγγος ἐρυθροῦ χαλκοῦ καὶ θεῖς εἰς ἥλιον ἐπὶ ἡμέρας ἡ κίνει δις τῆς ἡμέρας» ἀντὶ τοῦ κατεράσας. Εὐρίσκεται δ' ἐνίοτε παρὰ τῷ Γαληνῷ καὶ ἡ προστακτικὴ κατέρασον, οἷον Τόμ. II', σελ. 440 «κατέρασον εἰς θουεῖαν, ὕδατος ὀλίγου προποκειμένου, καὶ μαλάξας χρῶ». σελ. 512 «κατέρασον εἰς θουεῖαν προκεχρισμένην ἐλαίῳ». σελ. 516 «κατέρασον εἰς θουεῖαν καὶ μαλάξας ἀνελοῦ». σελ. 740 «κατέρασον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ». σελ. 751 «κατέρασον ἐπάνω τῶν τετριμμένων». Ἐγὼ περὶ ἧς ὁ λόγος προστακτικὴν βλέπει τις καὶ ἐν τοῖς τοῦ Δαμοκράτους παρὰ Γαληνῷ Τόμ. II', σελ. 919. Οὐ μόνον δὲ τοῦ ἀορίστου κατέρασον παρέχει ἡμῖν παραδείγματα ὁ Γαληνὸς ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνεστώτος κατέρα λέγων Τόμ. IV', σελ. 736 «καὶ ἀνακόψας κατέρα εἰς χαλκοῦν ἄγγειον». σελ. 837 «καὶ κατέρα κατὰ τῶν ξηρῶν καὶ ἀνελόμενος χρῶ». Τόμ. II', σελ. 52 «καὶ κατέρα κατὰ τῶν ξηρῶν καὶ ἀνακόψας ἐπιμελῶς χρῶ». σελ. 53 «καὶ κατέρα κατὰ τῶν ξηρῶν καὶ ἀνελόμενος δίδου». σελ. 98 «καὶ μίξας ἐπιμελῶς κατέρα εἰς ἄγγειον ὑελοῦν». σελ. 537 «καὶ κινήσας εἰς θουεῖαν κατέρα». σελ. 716 «κατέρα εἰς θουεῖαν καὶ μαλάξας ἀναιροῦ» σελ. 856 «τὰ δὲ τηκτὰ τήκε καὶ κατέρα καὶ ἀνακόψας ἀνελόμενος χρῶ».

Οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ καταλεχθῶσιν ἐνταῦθα καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ ἐξεράν-ἐξέρα-ἐξερά καὶ τὸ ἐξεράσας-ἐξεράσαντες εἶνε ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ τεθειμένα. Τόμ. II', σελ. 168 «χλιαρῷ ποτίσας ἀνάγκαιε ἐξεράν». σελ. 541 «καὶ εἰς οἶνον Ἰταλικὸν ἐξερά». σελ. 1011 «ἐξερά εἰς ἕτερον ἄγγειον καὶ πάλιν ἐψε». Τόμ. IV', σελ. 319 «καθ' ἣν καὶ τὸ ἐξ ὑποστροφῆς ἐν αὐτῷ γινόμενον οὐραζε ἐξερά»¹. Τόμ. II', σελ. 182 «ἐξεράσας εἰς θουεῖαν καὶ ἀνακόψας ἐπιμελῶς ἀνελόμενος

¹ Πρβ. καὶ Περὶ τῶν Ἰσθμίων, σελ. 901, σ'.

χρῶ». σελ. 360 «καὶ εἰς θουείαν ἐξεράσας ἀνελόμενος χρῶ». σελ. 736 καὶ 737 «εἰς θουείαν ἐξεράσας καὶ ἀνακόφας καὶ μαλάξας ἀνελόμενος χρῶ». σελ. 744 «καὶ εἰς θουείαν ἐξεράσας ἀνελόμενος χρῶ». σελ. 803 «καὶ εἰς θουείαν ἐξεράσας καὶ μαλακὰ μαλάξας χρῶ». σελ. 804 «ἔπειτα εἰς θουείαν ἐξεράσας καὶ μαλάξας ἀνελόμενος χρῶ». σελ. 933 καὶ 936 καὶ 937 «εἰς θουείαν ἐξεράσας καὶ ἀνακόφας ἀνελόμενος χρῶ». σελ. 1024 «καὶ εἰς θουείαν ἐξεράσας καὶ ἀνακόφας ἐπίβαλλε κτέ.». σελ. 1044 «ἐξεράσας εἰς ὄστράκινον μετρητὴν τίθει ἐν ἡλίῳ». σελ. 648 «εἰς οἶνον ἐξεράσαντες ἐώμεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας». Τόμ. ΙΒ', σελ. 732 «καὶ εἰς θουείαν ἐξεράσαντες τρίβομεν». Τόμ. ΙΘ', σελ. 419 «ἀλλ' ἐξεράσαντες πάλιν ὀρέγονται».

Εἶδομεν ὅτι κακῶς ἐν τοῖς Ἰθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου ἀναγνωσθῆναι τὸ μετεράσαντες ἐγένετο μετὰ Κεράσαντες. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἶνε παρεφθαρμένον καὶ τὸ παρὰ Διοσκορίδῃ Τόμ. Α', σελ. 64 «μετὰ Κεράσας δὲ ἐκ τοῦ κυρτιδίου ἐξικῶθῆναι ἄρωμα¹ εἰς τὸν λουτήρα πάλιν ἐπίχει τοῦ ἡρωματισμένου ἐλαίου τὸ ἴσον πλήθος τῷ προτέρῳ». Οὐδεὶς νομίζομεν, δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἐγγράφῃ ὑπὸ τοῦ Διοσκορίδου μετεράσας, τούτῃστι μεταγγίσας, ὡς ἐν σελ. 712 «μετὰ δὲ ταῦτα μετεράσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον ἀπόθου περισφραγίσαι ἐπιμελῶς» καὶ «εἶτα ὑλίσας καὶ μετεράσας ἀπόθου». Πρβ. καὶ σελ. 718 «εἰς ἄλλην χύτραν ὠμὴν μετέρασσον αὐτόν». Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΒ', σελ. 487 καὶ 488 «εἰς θουείαν μετεράσας καὶ μαλάξας ἐπιμελῶς» καὶ σελ. 490 «μετεράσας εἰς ἀγγεῖον χαλκοῦν γεγανωμένον» καὶ σελ. 491 «μετεράσας εἰς ἀγγεῖον γεγανωμένον» καὶ σελ. 844 «εἰς θουείαν μετεράσας καὶ μαλάξας».

Συχνότερον μεταχειρίζεται ὁ Διοσκορίδης τὴν μετοχὴν κατεράσας, οἷον Τόμ. Α', σελ. 44 «κατεράσας εἰς ἀγγεῖον τοῦ

¹ Γραμμῶν ἴσως ἐπὶ ἐξικῶθῆναι ἄρωμα».

² Πρβ' Ὀσείδῃ Τόμ. Α', σελ. 398 «εἶτα Διυλίσας καὶ μετεράσας ἀπόθου».

παρόντος τὸ κρείσσον». σελ. 46 «εἰς καινὸν ἀγγεῖον προκεκλυσμένον οἴνω παλαιῷ κατεράσας ἀποτίθεσο». σελ. 209 «κατεράσας εἰς θυϊαν καθαρίσας τε ἔμβαλε εἰς κεραμεῶν ἀγγεῖον». σελ. 210 «κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας». σελ. 766 «εἶτα κατεράσας πάντα εἰς κρατήρα πλατύστομον καινόν». σελ. 768 «καὶ τὸ λοιπὸν κατεράσας εἰς θυϊαν». σελ. 769 «ἐπὶ πᾶσι δὲ κατεράσας αὐτὴν εἰς λοπάδα κεραμεάν (Γρ. κεραμεῶν)¹ καινήν». Πρβ. καὶ σελ. 779 «εἶτα εἰς τὰς δεξαμενάς κατεράσαντες ἔωσι».

Ἄπαντᾶ δὲ παρὰ τῶ Διοσκορίδῃ καὶ τὸ ἔξερᾶν Τόμ. Α', σελ. 264 «ἔξερᾶν δὲ δεῖ συνεχῶς πίνοντας» καὶ ὁ ἀόριστος αὐτοῦ ἔξερᾶσαι Τόμ. Β', σελ. 29 «δεῖ δὲ μετὰ τὸ ἔξερᾶσαι αὐτοὺς ποτίζειν οἶνον ἀψιθίτην» καὶ ὁ παθητικὸς ἔξεραθη-ναι Τόμ. Β', σελ. 23 «βοηθεῖ δὲ αὐτοῖς μετὰ τὸ ἔξεραθη-ναι—ἄκρατος σὺν ἀψιθίῳ πινόμενος» καὶ ἡ μετοχὴ αὐτοῦ ἔξεραθέν Τόμ. Β', σελ. 334 «βοηθεῖ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ οὔρον ἀνθρώπινον ποθὲν καὶ ἔξεραθέν».

Τὸ ῥῆμα ἔρᾶν, τουτέστι χεῖν ἢ κενῶν, οὐδέποτε ἀπλοῦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐξεφέρετο ἀλλ' αἰετοτε σύνθετον, οἷον Ἄπειρον, Ἀπειῶν, ΚΑΤέρᾶν καὶ ΕΠΙΚΑΤέρᾶν, ΜΕΤέρᾶν, ΣΥΝέρᾶν, ἘΞέρᾶν καὶ ΚΑΤΕΞέρᾶν. Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ψυχίου ἀναγινώσκειται «Ἐρύσαι: κενῶσαι». Ἀλλ' ὁ Σμιδίτιος εἰκάζει «Κεράσαι: ἐνώσαι». Κεῖται δὲ παρ' Ψυχίου «Κεράσαι: μίξει, ἐνώσαι, συνάψαι»².

Τοῦ ἀπειρᾶν ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Γαληνός Τόμ. ΙΓ', σελ. 174 «μάλιστ'α εἰ καὶ ἀπειρῶν τὰς ῥιζάς» καὶ ὁ Στράβων σελ. 52 «βλάσασθαι καὶ ἀπεράσαι τὸ πλεονάζον» καὶ ὁ Ἀλκίρριον Γ', ζ', 2 «ἠγγαγον ὡς ἐκυτὸν οἰκάδε καὶ ἀπερᾶν ἀπηγάγκασεν»³. Πρβ. καὶ Ψυχίου «Ἐξέ-

¹ Ὁ Μεινίκιος ἐπιλαθόμενος, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τῆς λέξεως τὸ προειρημένον ἐπίθετον ἐτόνιζετο, κεραμεῶν ἐκ τοῦ κεραμεῶς, μετετόνωσε τὸ παρὰ Στράβωνι σελ. 822 «ἐν κεραμείαις σφραῖς» εἰς τὸ κεραμείαις ἀντὶ τοῦ κεραμεαῖς.

² Πρβ. καὶ Δοδίκαιον Σοφοκλ. Α', σελ. 96 ἐκδ. 6'.

³ Ἀναγνωστῶν ἘΠηγαγκασεν. Ὁ Βοηθητῆριος Πέλοισι. Τόμ. Ζ', σελ.

ρήματα: ἀπέρασαν, ἐξέχρυν». Ὁ Πλάκωλος ἐν τῇ περὶ Ζώων Ἱστορίῳ τοῦ Ἀριστοτέλους· σελ. 399 ἐξέδωκεν «ἐπὶ ἀπεράσῃ» ἀντὶ τοῦ ἐν ἀπορήσῃ. Τὸ πρὸς Θεοφράστῳ Λίτ. Φυτ. Α', ιζ', 10 «τῆς ὑγρότητας ἀπελευθέρωσι» μετετέθησαν ὁ Σουεῖδης¹ εἰς τὸ ἀπερασθείσης. Ἄλλ' ὠρεῖτε καὶ γράψτε ἀπερασθείσης ὄνου τοῦ Σ.

Συγχρότερον τοῦ ῥήματος ἀπερῶν εἶνε τὸ ἐξ αὐτοῦ προσημειωμένον ὄνομα ἀπερῶσι ἀπικνῶν καὶ πρὸς ἄλλοις καὶ μάλιστα πρὸς τῷ Θεοφράστῳ. Θεοφρ. Λίτ. Φυτ. Β', η', 4 «τοῦτο δὲ πρὸς τὸν ἀπερῶσι τινος ἔλαθεν ὑγροῦ καὶ πνεύματος». Β', θ', 8 «εὐπνοῖάν τε καὶ ἀπερῶσι ποιούσιν». Β', ιζ', 11 «ἔστι δὲ ἐν τῇ τελειώσει ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπερῶσι». Β', ιε', 4 «ἀκρῶς τινος ἀπικνῶν καὶ ἀπερῶσι»². π. Ἰδρώτ. 19 «ἢ γὰρ κατ' ἄλλον τρόπον ἀπερῶσι ἢ κατὰ τὸν αὐτόν». Στράβ. σελ. 389 «αὐτῶν ὄντων καὶ μὴ δεχόμενων ἀπερῶσι». Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 134 «τοῖς μὲν ἐμέτους ποιητέον ὄνου φαρμακείας καὶ περιεργίαν, μετὰ δὲ ἐκπαρτίσθαι ἄλλ' ὅταν ἀπερῶσι ἐκφυγεῖν αὐτόθεν ἀριέντας ἀπικνῶν τῷ πλεονάζοντι τὴν ἀπερῶσι»³. Ἰμβλιγ. π. Μυσταρ. Γ', 9 «ἀπερῶσι δὲ καὶ ἀποκίχρυν ἰατρῶν τε οὐδαμῶς αὐτὸ κλάσει»⁴. Ὁμαθίλ. Τόμ. Α', σελ. 68 «εὐκολίως πρὸς τὰς ἀπερῶσι γινώσκονται». Σχολ. σελ. 529 «Ἀπερῶσι: ὥστε τοὺς ἐμέτους ἀπερῶσι ἐκλάσει». Γραπτέον καὶ τοὺς ἐμέτους κτέ.»

Τὸ μετὰ τῆς ΔΙΑ προθέσεως συνθεθειμένου ῥήματος τὸ μὲν ἐνεργητικὸν πρὸς οὐδὲν τῶν πηλικῶν εὐρέθη, τὸ δὲ παθητικὸν πρὸς μόνον τὸν Πιπυρίον ἀπὸ ἐν τοῖς Ἠθικοῖς, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δῆγμα, ὅσον σελ. 692 «ἐξῆνθαι γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διερωμένου πολλῶς» καὶ σελ. 1088 «ἀπερῶσι τοῦ σώματος γρησθαι τῆ ψυχῆ».

Τὸ πρὸς Πιπυρίον «ἀπέσαν: διέρευσαν» μετεγγράφη ὁ Σουεῖδης «Διέσαν: διέρευσαν». Περὶ τούτου οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν ἡμεῖς καὶ εἴπωμεν καὶ ἐπιπέσει ἐκ ἐπὶ τοῦ Ἀλκίφρονος ἐγγράφῃ τὸ ἀπλοῦν ἡνάγκασεν, προσέθετο δ' αὐτῷ ἡ πρόθεσις κατὰ πλάνην τοῦ βιβλιογράφου ἐκ τοῦ ἈΠερῶν.

¹ Θεοφρ. Τόμ. Α', σελ. 373 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 87.

² Εἰς τὸ ἀπερῶσι ἀνάγνωσις τοῦ Σουεῖδης (Θεοφρ. Τόμ. Α', σελ. 425 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 473) ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀΦΑΙΡΕΣΙΝ.

³ Ἡ Βυβαριόμαχος Πλούτ. Τόμ. Ζ', σελ. 835 κέξ.

⁴ Ἐν τοῖς κώδεξιν γέγραπται καὶ ἡ κρητικὴ γραφή ἀΦΑΙΡΕΣΙΝ.

ἢ ὅτι τοῦ ἀνκυζήτου τύπου διέβρισαν προσηματεὺς εἶνε ὁ πρῶτος ἐκείνος διέβρισαν.

Τοῦ κατεράων πολλὰ παραδείγματα καταλέξομεν ἐν ταῖς ἔμπροσθεν¹. Φέροται δὲ καὶ παρὰ Στράβωνι σελ. 812 «εἶτα τὸ μελίερατον κατήρασε», περὶ οὗ ἐν ταῖς Χρηστομοθειαῖς εἶνε γεγραμμένος «ὅτι κατήρασε λέγει ὁ συγγραφεὺς ἀντὶ τοῦ κατέπειν, ἐναντίας τῷ ἐξήρασει», καὶ παρ' Ἀγαθοκροῖδῃ ἐν ταῖς περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης § 28 «εἰς ἀγγεῖον κατήρασαν» καὶ παρὰ Δημητρίῳ ἐν τῷ περὶ Ἐρμηνείας § 302 «καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυσφημίαν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου» (=κατέχευε, κατήντηλε, κατεσκεδάσε). Ἐν τῷ Ὀνομαστικῷ τοῦ Πολυδεύουτος λέγεται «ὅθεν εἴρηται ἐν τῇ μέσῃ κωμοδιᾷ κατασταμνίειν τὸν οἶνον τὸ κατεράων» (Ζ', 162). Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τῷ κατασταμνίειν τρόπον εἶνε ἐσχηματισμένον τὸ παρὰ Διοσκορίδῃ μάλιστ' ἀπαντῶν καταγγίειν, οἶνον «καὶ μετὰ τοῦτο ψύξαντας καταγγίειν εἰς ἀγγεῖον πεπισσωμένον· ἐνιοὶ δὲ θελίερας πελαγίνας καὶ ἰδακτος ὀμβρίου καὶ μέλιτος καὶ γλαίικου ἕτα μίξαντες καὶ καταγγίσαυτες ἠλιζῶσιν ἐπὶ ἡμέρας μ'» (Τόμ. Α', σελ. 701 Ηβ. καὶ σελ. 702, 703, 706, κτλ.), καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους μνημονευόμενον καταγυτρίειν, ὅπερ ἰσοδύναμον τῷ ἐγχυτρίειν ἐκλογίζεσθαι². Συνωνομεῖ δὲ τῷ φήματι κατεράων οὐ μόνον τὸ κατασταμνίειν καὶ τὸ καταγγίειν ἀλλὰ καὶ τὸ κατακεροῦν, ὡς γίνεται φανερόν ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Γαληνοῦ «καὶ εἰς θεσίαν κατεράσας τρίβε—καὶ πάλιν κατακεριώσας τρίβε—καὶ κατακεριώσας εἰς θεσίαν πάλιν τὸ τρίβε—καὶ πάλιν ἕως ἐστὶ θερμῆ κατεράσας καὶ τρίβας ἀνελοῦ» (Τόμ. II', σελ. 885—6).

Τοῦ ἐπικατεράων μόνος ὁ Γαληνός παρέχει ἡμῖν παραδείγματα λέγων «καὶ λειοτριβήσιν αὐτὰ σὺν ὀλίγῳ γάλακτι καὶ ἐπικατεράσῃ καὶ συνέψουσιν» καὶ «ψύξαντας μετ' ἄλλων καὶ ζύοντας ἥπερ ἐπικατεράωνται» (Τόμ. II', σελ. 39 καὶ σελ. 491).

Τοῦ μετεράων οὐκ ὀλίγα περὶέθησαν ἐν ταῖς ἔμπροσθεν μερτύ-

¹ σελ. 477 καὶ σελ. 480.

² Ἴδε Βεακῆρον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 517 καὶ Μεινίκιον Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Β', σελ. 357 καὶ σελ. 424.

ρικ¹. Πληρημῶς ἔχει τὸ πρὸς Ἑλλῶ ἀνεγνωσόμενον «ἡμετερασθῶ-
 μιν ὑπὸ θεοῦ εἰς τόπον ἄλλον καὶ ἀσώματον» (Πατρολ. Ἑλλ. Τόμ.
 ΡΚW, σελ. 1125, 6). Τὸ ὄνομα μετέμειπε καὶ τὸ πρὸς τῷ Σωρονῶ
 σελ. 193 Ἑβρ. «συναγωγὴν δὲ τὴν μετέμειπε το καὶ σφίμασον».

Συνώνυμα τῶ μεταρῶν, τοιαῦστα μετακενοῦν, εἶνε τὸ μεταγγίψεν,
 εἶς ὃ τὸ μεταγγισμός, καὶ τὸ μετατελεῖν καὶ τὸ μεταχεῖν, ὡς Γα-
 λην. Τόμ. IV, σελ. 215 «μεταγγίψεν αὐτὸ εἰς τὴν ἑτέραν (χότρην)».
 Διοσκουρίδ. Τόμ. Α', σελ. 64 «μετάγγιξε δὲ πολλὰκις εἰς ἕτερα αἰ-
 γρεῖα μέλιτι κατὰκεχρισμένον», κτλ. Ἀνθολ. Πηλ. κτ. Θ', 180 «καὶ
 συγκοκίστω καὶ μετατελεῖσθ' αὐτὸ πάλιν». Γεωπον. Θ', νη', 8 «εἰς ἀγ-
 γεῖα κελυρὰ μετατελεῖσθαι», κτλ. Διοσκουρίδ. Τόμ. Α', σελ. 701 «καὶ
 μετὰ τὸν χειμῶνα μετὰ γη εἰς κερύμα». Ὁρειβίχ. Τόμ. W, σελ. 273
 «καὶ μεταγίται εἰς ἑτέραν χότρην ὁ γυλός», κτλ. Περικτῆρατέον
 δι' ἡτι, ὡς λέγεται μεταγγίψεν καὶ μεταγγίψεν, οὕτω καὶ ἐξαγγί-
 ψεν, τοιαῦται ἐκλάθειν ἢ ἐκχεῖν εἶς ἄγρον ἢ γρον ἑκκενοῦν, ὡς μό-
 νον τὸ πεθατικὸν εὐρέθη ὅπου², ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσι «καὶ ἐξαγγί-
 ψεν³ τὸ κατ' ἐλάσταν ἡμέραν». Ἀλλ' οἱ νεοὶ ἐκδόται ἔγραψαν ἐξαλλ-
 ψεν⁴ ἢ ἐξαλλῶσεν ἢ. Ηβ. Γαλῆρον Τόμ. IV, σελ. 98 «Ἐξαλί-
 ψενος ἐκκενοῖτο»⁵.

Τὸ συνερίαν βλέπει τις πρὸ Ἰσοκράτει σελ. 110, 6 «συνερίσαι
 τοῖς λόγοις ὅπουκται» καὶ πρὸ Ἀριστοτέλει Τόμ. Γ', σελ. 105, 51
 Διδ. «ὅταν ἐξαιρεθῆνται συνερίση τις πλείω τοιούτω εἰς κόστιν» καὶ
 σελ. 171, 52 «καὶ πολλὰ συνερίσαι τις ὡς εἰς κόστιν ἢ τι τοιού-
 τον ἔργον» καὶ ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσι Τόμ. W, σελ. 789 «εἰς ἔχρινον ἑυ-
 νερίσασθαι. Ἐν τοῖς Δειπνοσυριστικῶς τοῦ Ἀθηνεῖος βιβλ. II, κεφ. 64
 ἀναγνωσάσθαι «Ἐξασθαι δὲ εἶναι αἰ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγω-
 γαί⁶, ἀπὸ τοῦ συνερίαν καὶ συμρίαν ἐλάστων». Ὁ Κώσταθιος γρά-
 σελ. 179.

² Ἡ Φιλόξενος Οἰκονομ. Ἱπποκρ. σελ. 430 καὶ Ἑρμῆριον Ἱππο-
 κράτ. Τόμ. W, σελ. 46.

³ Ὁ Μεινίκιος ἀκολουθεῖ τῷ Κατακόβω ἡβόσκος ΣΥΝΑγωγαί. Παρ'
 Κώσταθιο ἑμέν σελ. 1702 ἀναγνωσάσθαι «Ἐἴ ἦρα καὶ τὸ αἰ ἀπὸ τῶν συμ-
 βαλλῶν εἰσαγωγαί, ἡπερ ἐστὶ περιήρασι τοῦ αἰ συμβολαί, αἰ συμποσιακαί
 ἐξαλλῶσθαι, ἐν δὲ σελ. 1119 «Ἐξασθαι δὲ εἶναι ἢ ἀπὸ συμβολῶν συναγωγῆς».

φει *συνεργᾶσθαι* ἀντὶ τοῦ *συνεργᾶν* σελ. 1702 «Καθὼς δὴλοῦ ὁ Δειπνοσοριστῆς λέγων ὅτι ἔρανοι εἰσι κατὰ τοὺς πολλοὺς¹ καὶ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εισαγωγαί, ἀπὸ τοῦ *συνεργᾶσθαι*, φησί, καὶ συμφέρειν ἕκαστον.—“Ὅρα δ’ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ *συνεργᾶσθαι* κινῶν ὄν’ καὶ ἴσως ἀπ’ αὐτοῦ γίνεται κατ’ ἔννοιαν ἐναντίον τὸ *ἐξερᾶν*, οὗ πλείων χρήσις ἔτι δὲ καὶ τὸ *συμφέρειν* γλυκεῶς ῥηθέν καὶ δηλοῦν τὸ συνάγειν, ὕπερ ἐπὶ βραστήματι; *συνδιαφίμειν* λέγεται»².

Τὸ *ἐξερᾶν* εἶνε τὸ κοινώτατον καὶ γνωστότατον τῶν ἐκ τοῦ *ἐργᾶν* συθέτων ῥημάτων ἀπαντῶν καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς ἐνόησε, ὅλον παρὰ Φερεκράτει Ἄποσπ. 125, 1:

ὣ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ’ ὑάκινθον,
ἀνθ’ οὗ ὁ Πόρσιον ἄνευ τινός ἀνάγκης εἴκασεν *ἐξερῶν*³, καὶ παρὰ Κράτητι Ἄποσπ. 14, 8:

τὴν γύτραν γρῆν ἐξερᾶν τὰ τεύχεα.

καὶ παρ’ Ἀριστοφάνει Σγηζ. 993:

φέρ’ ἐξερᾶσω.

καὶ Ἄλκων. 341:

τούς λίθους νύν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξερᾶσατε.

Σχολ. «Φέρ’ ἐξερᾶσω: ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβῆλω⁴ τὸς ψήρους ἔρα γὰρ ἡ γῆ» καὶ «Ἐξερᾶσατε: ἀντὶ τοῦ ἐκκενώσατε, ἐκβύλετε, ἀπερρίψατε. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, τουτέστι τῆς γῆς». Πρ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 422, 1 «Ἐξ οὗ καὶ *ἐξερᾶσαι* τὸ τὴν τροφήν εἰς τὴν γῆν ἀπορρίψαι»,

Φέρεται δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει σελ. 963, 62 καὶ σελ. 993, 28 «*ἐξέρμι* τὸ ὕδωρ» καὶ παρ’ Αἰνεΐδ. Γκατ. ΑΑ’, 13 «*ἐξερῶναι* τὸ ἔλακτον ἀναγνώσεται» καὶ παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσέϊ Ῥομ. Ἀρχ. Β’, 69 «παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἱεροφαντῶν *ἐξερῶναι* τὸ ὕδωρ» καὶ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτιάδι Θ’, 4 «εἴ τις δύναται τὰ ἔντερα πίεσας τὸ ὑγρὸν

¹ Γραπτόν ἴσως παλαιόε.

² Πρβ. καὶ Στωρξίον Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 369, 32.

³ Adversar. σελ. 125. Ἴδε Λυδίκιον Φρυν. σελ. 64 καὶ Μαινίκιον Ἄποσπ. Κωμ. Τέμ. Β’, σελ. 319.

⁴ Γραπτόν ἴσως κατασάλω.

ἐξέρχασιν καὶ παρὰ Συνεσίω Ἐπιστ. ΡΑ' «οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων *ἐξέρχασαι* βιβλία» καὶ παρὰ Φευδχριστοτέλει Τόμ. Δ', σελ. 278, 31 «ὅταν δ' ὡσπερ *ἐξέρχασαι*, κουρίζονται» καὶ παρ' Εὐσταθίου Πονηματ. σελ. 163, 65 «εἰς ἔμετον προκαλούμεθα τοὺς φρονήτας ὡς καὶ αὐτὸ *ἐξέρχασαι* τὸ ἐντελέην» καὶ σελ. 248, 88 «*ἐξέρχασιν* τὰ κατὰ τοῦ μητροπολίτου» καὶ σελ. 301, 11 «κατὰ ἐκκίστην ἀπαιώρησιν *ἐξέρχασαι* χρήματα»¹.

Ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσις εἰσίσκεται οὐ μόνον τὸ ἐνεργητικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ παθητικόν, ὡς Τόμ. Β', σελ. 234 «ἐπὶν *ἐξέρχασθαι* τὸ ὕδωρ» καὶ σελ. 458 «καὶ τὴν κεφαλὴν βρέετα καὶ *ἐξέρχῃ*» καὶ σελ. 710 «ἐπειδὴν τὸ σῆμα *ἐξερᾶθῃ* ὑπόχολον γένηται»². Πρὸς καὶ Παῦλον Αἰγινήτην σελ. 170, 50 μετὰ τὸ *ἐξερᾶθῃ* καιν.

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου κείτα «Ἐξέλεα· *ἐξήρα*», ὅπερ μετατοπιστέον ἴσως εἰς τὸ «*Ἐξήμε*· ἐξήρα». Περὶ τοῦ περρακειμένου *ἐξερᾶσθαι* ποιούμενος λόγον ὁ Ἡσυχίος γράφει «*Ἐξερᾶσθαι*· ἀπήρασε, ἐξήρασε».

Ἐκ τῶν *ἐξέρχῃ* ἐσχηματίσθη τὸ ὄνομα *ἐξέραμα*, οὗ ἐγένετο χρήσις ἐν τῇ Β' Ἐπιστολῇ τοῦ Πέτρου Β', 22 «κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον *ἐξέραμα*». Παρὰ τοῖς Περρασιογράφοις λέγεται «κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν ἴδιον *ἐμερον*» ἢ ἀνεῖ τῆς μετοχῆς «κύων ἐπὶ (ἢ εἰς) τὸν ἴδιον *ἐμερον*». Τοῦ *ἐξέραμα*, οὗ φέρεται καὶ τύπος πλημμελῆς *ἐξέρασμα* ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς τοῦ Νευθῆρωδικνοῦ σελ. 31, πορίζει ἡμῖν περραδειμα καὶ ὁ Εὐσταθίος Πονηματ. σελ. 248. Γράφει δ' ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι καὶ «ὡμολόγησας ἄρα ἐν συλλόγῳ τῷ κατὰ σὲ *ἐξερασθῆς* εἶναι», ἐν δὲ ταῖς εἰς Ὀμηρον Περραβολαῖς σελ. 1856 ἀπειλουμένη τὴν διὰ αἰκίας *ἐξέρχασιν*. Περραθεικόμενον πάντως εἶνε τὸ ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσις «ὡσπύτως τὸ ἐπίχολον καὶ ἔνακμον σῶμα μελαγχολικὸν μὴ ἔχῃν *ἐξερᾶσθαι*» ἢ *ἐξερᾶσθαι*, ὡς γράφεται παρὰ τῷ σοφιστῇ Παλλοκλήῳ³, ὅστις περραθειμένος τὴν ῥῆσιν τούτην ποιῶται τὴν ἐξῆς ἐν τῷ σχολίῳ περραθειῆσιν «Λέγει οὖν Ἱπποκράτης ὅτι τὸ ξανθογο-

¹ Τὴν παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Γαληνῷ καὶ Διοσκορίδῃ χρῆσιν ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν σελ. 90 καὶ σελ. 178 καὶ σελ. 180.

² Ἴδε καὶ Λεβέκιον Φρουν σελ. 64.

³ Σχολ. εἰς Ἱπποκρ. καὶ Γαλην. Τόμ. Β', σελ. 176.

λικόν και ὑρακιον σῶμα μελαγχολικόν, ἐάν μὴ ἔχη ἐξερῶσεις, του-
τόστι κενώσεις». Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐξερῶν ἀδύνατον εἶνε νὰ παραχθῇ
τύπος ἐξερῶσις ἢ ἐξερῶσις, ἀνεκφωστέον ἐν τῇ ἐκ τῶν Ἱπποκρά-
τειῶν ῥήσει ἐξερῶσις ἢ γων ἐξερῶσις.

Τὸ κατεξερῶν ἀπαντᾷ παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρῷ σελ. 47
«κατεξερῶσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλιμάτων» καὶ ἐν τῇ Ἐπιστάτῳ Δια-
τριβᾷς Γ', γ', 23 «καὶ μὴ κατεξέρη αὐτῶν τὸ σκετοῦ φλέγμα» καὶ
Γ', κ', 6 «ὑπάγε, ζήτει τίνων κατεξερῶσις». Ἀτεξερῶν εἶπεν ὁ
Σχολιαστὴς τοῦ Ὀπιπικνοῦ Ἀλιεντ. Α', 137 «ἀνεκπτώον: ἀτεξερῶν».
Μεταχειρίζεται δ' οὗτος καὶ τὸν ἀνεκώζητον τοῦ ἐξερῶν ἀόριστον Α',
560 «ἀπήμισε: ἀπέπτυσεν, ἐξέρασεν, ἐξέχευεν» καὶ Γ', 161 «ἀνή-
μεσαν: ἐξέρασαν, ἔχυσαν, ἀνέδωκκαν».

Τὸ ἐξερῶ παραχρῆζεν ἐν τῇ γυδαλίᾳ λαλιᾷ ἐγένετο ξερῶ ἢ ξερῶσι,
τουτόστι ἐρῶ, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆλωσιν μεγάλου καὶ σφοδροῦ ἐμέτου
παρακληθῆνεται τὸ ξερῶσιον ἢ ξερῶσιον. Καταλαμβάνει δὲ παρὰ
τοῖς ἰδιώταις καὶ τὰ ὀνόματα ἐξερῶσις, ἐξερῶσις καὶ ἐξερῶσις.

Περὶ τοῦ ἐν τῇ δημόδιᾳ φωνῇ συνήθους ῥήματος πρῶτον λόγον
ὁ αἰσθητὴς Κορκῆς ἐν τῷ Ε' τόμῳ τῶν Ἀτάκτων σελ. 250 γράφει:

ΞΕΡΩ, Δ. Σ. (vomir), Ἐρῶ, Ἑλλ. καὶ σπανιώτερον Ἐξερῶ, Ἑλλ.
ὡς ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ νόσου. IV, 23, σελ. 141, Lind) μίαν ὄσιν φε-
ράν: «Γαστήρ δὲ σκληρὴ γίνεται . . . καὶ τὴν κεραλίην βραδέεται, καὶ
ἐξερᾷ». Ὡς ἀπὸ τοῦ Περῶσι, Ἑλλ. προσθέσαντες τὸ *r* ἐσχηματίσαμεν
τὸ Περῶσι, Δ. Σ. οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἐξερῶσι τὸ Ἐξερῶσι.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κορκῆς. Ἡμεῖς δ' ἀπλῶς ἐν τῷ παρόντι ὑπομνησ-
σκοντες ὅτι συγγὴ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γλώσσῃ εἶνε ἢ ἐπένησις τοῦ N,
οἷον περῶσι, ξερῶσι, γερῶσι, γέρῶσι, δέρῶσι, γδέρῶσι, παίρῶσι, σέρῶσι ἢ
σέρῶσι (=τύρῶσι), στίλῶσι, χιλῶσι, κτλ. καὶ εἰς ἄλλων κερῶσι ἀποτι-
θέμενοι τὸν ἀραβικὸν περὶ τοῦ πρῶτου ῥήματος λόγον κατεχωρίζομεν παρα-
δείγματ' ἑνὸς τοῦ καθ' ἀρχαίαν τοῦ E ψίλου τύπου ξερῶσι-ξερῶσι
ἐκ τοῦ ἐσχάτου ἑλληνισμοῦ. Πευδογενεῖαν. Τόμ. ΙΔ', σελ. 544 «ἔξοσι
δ' αὐτὸν μετὰ τὸ δειπνήσαι ἐμέσαι εἴτε τῷ προτ' ἔξερῶσι». Ὀργε-
σός. σελ. 522, 26 Ἐρχ. «ἔρχεται χαρμασθῆσι καὶ ξερῶσι» (σελ. 523,

¹ Τὸ κατὰ δοτικὴν πτώσιν ἐξερῶσιον ἐπὶ πρῶτῳ εὑρισκόμενον καὶ παρ' ἄλλοις
τῶν μεταγενεστέρων.

6: *χρησθ' καὶ ἐμίττω*)¹. σελ. 527, 22 «*ἔρημ' ῥλέγματ'α πράσινα*» (σελ. 528, 4: *ἐμίττω ῥλέγματ'α πρασίζοντα*). σελ. 528, 12 «*εἰς τὸ ἐρημίαι* (Γρ. *ἔρημοι*) *ῥλέγματ' ἢ χολήν*» (σελ. 528 29: *περὶ τοῦ ἐμίττω*² *σόντων ῥλέγματ' ἢ χολήν*). σελ. 530, 2 «*ὅταν ἢ ἰήσθ' κρέας ἐρημίῃ μετὰ πόσιον*. σελ. 530, 26 *αἰεὶ δὲ τὸ κρέας ὅτ' ἰήσθ' ἐρημίῃ ὅτι* (Γρ. *ἰήσθ' ἢ*) *ὅς ἀπὸ κρέας μετὰ σίτου πλῆκισιαι*. σελ. 530, 28 «*ὅταν κροχασθῆ ἄρσεν ἀπὸ τὸν πλεονακρῶν τῆς χολῆς, ἔρημ*». ΗΓΟ. καὶ σελ. 531, 23 «*εἰς ἔρημῶν ἰέρκως*».

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

ΤΟΥ

ΓΙΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ, 246 ΣΧΟΛΙΟΥ

«Οἱ γὰρ παγκάχοι εἰμέν: *ἐρημίαι*· οἶκ ἦδη τὴν δόνημιν Ἀλκίονος ἐσεμνόνετο περὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν, ὅποτε δὲ ἔγνω ἐλάχιστος περιμένει τοῦ Φαίλακος τοῦ Ὀδυσσεύος, προσέθηκε τὸ κτέ.».

Ἦν ἔρημῶν τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ σχημακτοῦ, ἀνεγνωστέον: «*εἰφ' ὅταν μὲν οἶκ ἦτε τὴν δόνημιν Ἀλκίονος ἐσεμνόνετο περὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν, ὅποτε δὲ ἔγνω ἐλάχιστος κτέ.*».

K. S. K.

—*—*—*—*—

¹ Παρατηρήσεις ἄλλοις εἶσι ὁ τύπος ἐμίττω, πρὸς ἐνδύναται νὰ παραβληθῆ ὁ θλάττω ἀπὸ τοῦ θλάω. Λέγεται δὲ καὶ ἰδρωτώ ἀπὸ τοῦ ἰδρῶ. Περὶ πάντων τούτων θά γράψωμεν τὰ δέοντα ἀλλοθῶ.

² Καὶ κροχ, ἐπιζῶμεν, ἔχει τὸ κροχ τὸ ἐμίσαιε.